

IŞIL IŞIK

İLK BASKI
100.000
ADET

ONA KADAR SAY

S

-

L

-

M

E

C

sia

IŞIL IŞIK ONA KADAR SAY

“Bir ev, bir cinayet.

Ya da iki mi demeliyim?

Peki ya ölmüş bir insanı yeniden öldürmek mümkün müdür?

Diyelim ki öldürdük; peki bu ikinci bir cinayet sayılır mı?”

İngiltere’de yaşayan ancak bütün dünyaya haberler hazırlayan genç adli muhabir Mabel, aldığı ani bir telefonla Türkiye’ye döner. Bu kez çok bilinmeyenli bir cinayetin ya da suç örgütlerinin izini sürmeyecek, çocukluğundan beri en yakını saydığı, sevdiği birinin beklenmedik ölümünü örten sır perdesini aralamaya çalışacaktır. Ne var ki gelişen olaylar yüzünden çok geçmeden o da bu gizemli olayın bir parçası haline gelir.

siakitap.com

• /sia_kitap
• /siakitap
• /siakitap

“Bir ev, bir cinayet.

Ya da iki mi demeliyim?

*Peki ya ölmüş bir insanı
yeniden öldürmek
mümkün müdür?*

*Diyelim ki öldürdük;
peki bu ikinci bir cinayet
sayılır mı?”*

ONA KADAR SAY

S A K L A M B A Ç

Işıl Işık

Istanbul doğumlu olan Işıl Işık, üniversite eğitimini Eskişehir Anadolu Üniversitesi, Turizm İşletme bölümünde tamamladıktan sonra, Avustralya Sydney’de 'Business Management (İş Yönetimi) alanında yüksek lisans yapmıştır. İş ve eğitim için birçok ülkede bulunmuştur. 2017 yılından bu yana korku hikâyeleri, paranormal hikâyeler ve gizemli olaylar konusunda, Youtube ve diğer sosyal medya platformlarında ilgi çeken videolarıyla tanınmıştır. Yazarın daha önce yayımlanmış dört kitabı bulunmaktadır: *Paranormal Hikâyeler* (2020), *Tünelden Önceki Beyaz Ev* (2021), *Bodrum Katı-Tünelden Önceki Beyaz Ev* (2022), *Çatı Katı-Tunelden Önceki Beyaz Ev* (2022)

@ışıl

@ışıl.ışikk

@ışılisikdemir

Düzenleme
Ny.Ozlem

zm

Sia Kitap: 240
Türk Edebiyatı: 25

Ona Kadar Say - Saklambaç
Işıl Işık

© Işıl Işık, 2023
© Sia Kitap, 2023

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

1. Basım: Eylül 2023
ISBN 978-625-8129-76-2
Yayıncı Sertifika No: 45101

Genel Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir
Son Okuma: Serra Tüzün
Kapak Tasarımı: Ebru Aydın
Grafik Tasarımı ve Uygulama: Ebru Aydın

Baskı ve Cilt:
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No:8
Tel: 0(212) 513 34 20-21 Bayrampaşa - İstanbul
Sertifika No: 45099

*Sia Kitap, Günötesi Yayıncılık İletişim Ltd. Şti.'nin
tescilli bir markasıdır.*

SİA KİTAP

Feneryolu Mah. Bağdat Cad. No: 115/2

C Blok D: 2 Kadıköy - İstanbul 34724

Tel: 0(216) 550 1881 Faks: 0(216) 337 81 81

www.siakitap.com.tr | bilgi@siakitap.com

IŞIL IŞIK

ONA KADAR SAY

SAKLAMBAÇ

MONOLOG

Bir ev, bir cinayet.

Ya da iki mi demeliyim?

Peki ya ölmüş bir insanı yeniden öldürmek mümkün müdür?

Diyelim ki öldürdük; peki bu ikinci bir cinayet sayılır mı?

Bıçağın kenarından süzülen kan akmaya devam ediyordu.

Bir insanın vücudunda ne kadar çok kan olduğunu bilseydiniz şok olurdunuz. Ben de önümde uzanan kan gölüne baktığımda aynı şoku yaşıyordum. Litrelerce... Belki de birazdan bu odanın tamamına yayılabilecek miktarda...

Bugünün geleceğini asla düşünmemiştim. Böyle bir sahnenin yaşanacağını... Tahmin edemediğim her şey şimdi karşımdaydı. Bıçakla, kanla ve büyük bir acıyla...

1. PERDE

1. Bölüm

Habere giderken haber olmak her gazetecinin korkulu rüyasıdır. Çoğunlukla gazeteciler ya kaza geçirirler ya da haberin merkezindeki olayın kurbanı olurlar. Bir habere yetişmeye çalışırken trafik kazası yapmak ya da bir yangın haberini verirken üzerinize alevlerin sıçraması gibi. Ama bazen de işler tam tersine dönebilir ve bu kez haberin peşindeyken bir kahramanlık hikâyesi yazabilirsiniz.

Yaklaşık on gündür İtalya'daydım. İtalya'nın Verona şehrinde... Şehrin küçük bir kasabasında son iki yıl içerisinde onun üzerinde insan kaybolmuştu. Kaybolanların ortak özelliği ise yaşlarının altmıştan yukarı olmasıydı. Kimisinin eşi kimisinin de çocukları kayıp ihbarlarında bulunmuşlardı. Verona polisi birçok araştırma yapmasma karşın, yaşlıların nasıl ortadan kaybolduklarını bir türlü çözememişti.

Uzun yıllardır adli muhabirlik yapıyordum. Geçmişte ortaya çıkardığım bazı şüpheli olaylarla Avrupa'da ufak bir ünüm vardı. Özellikle genç bir kadın gazeteci olarak dikkatleri üzerime çekmeyi başarmıştım. Fakat çok zamandır gündem yaratabilecek bir haber yakalayamamıştım. Sıradan haberlerle günlerimi geçirmiştım. Bir hamle yapmam ve çözülmemiş olaylardan birisini detaylıca araştırmam şarttı. Çözülmemiş olaylar listemi kurcalarken, "Verona Kayıpları" dosyası dikkatimi çekmiş, belki bir şeyler yakalarım düşüncesiyle İtalya'ya görev yazdırmıştım.

Daha önce iki kez Verona'ya gelmiş, her geldiğimde yaklaşık ikişer hafta kalmış fakat elim boş dönmüştüm. Son bir umut yeniden denemek için bir kez daha yolumu düşürdüm oraya. Verona'da butik bir otele yerleştikten sonra her gün o küçük kasabaya gidip gelmeye başladım. İkili ilişkilerle polislerden edindiğim dosyada elle tutulur hiçbir şey yoktu. Kayıpların çoğunluğu iş hayatından elini eteğini çekmiş, sakın bir hayat geçirmek için bu kasabaya yerleşmiş kişilerdi. Kasabadaki gözlemlerim de benzer yöndeydi. Çok sayıda emekli insan bu kasabada yaşıyordu. Merkezi bir konumda çarşı gibi sıralanmış dükkânlar, kafeler ve çeşitli sosyal alanlar bulunuyordu. Emeklilerin büyük bir kısmı burarlarda geziyor, gazetelerini okuyor, alışverişlerini yapıyor ve akşam hava kararmadan evlerine dönüyorlardı. Neredeyse hiçbiri toplu taşıma kullanmıyor, her tarafa yürüyerek gidip geliyorlardı.

Dosyaya göre en yakın zamandaki kayıp ihbarı beş ay önce yapılmıştı. Kayıp olan adam her zamanki rutininde çarşıya çıkmış ancak bir daha dönmemişti. Ondan önceki vakalar ise ortalama üçer dörder aylık aralıklarla gerçekleşmişti. Eğer bu kayıplar sistematikse yakın bir zamanda bir kayıp vakasının daha ihbar edilmesi an meselesiydi.

Yeni bir ihbar düşerse sıcağı sıcağına takip etmek için pusuya yatmıştım. Bu süreçte beş gün boyunca kasabanın sokaklarında dolaşıp yerel halkın en çok uğradığı mekânların listesini çıkarmıştım. Lokal benzeri bir kafe, bir kütüphane, orta ölçekli süpermarket ve tütün mamullerinin satıldığı küçük bir büfe... Mekânları uzaktan uzunca süreler gözetlememe rağmen şüphe çeken bir durumla karşılaşmadım. Beşinci günden sonra yöntem değiştirdim ve bu kez kişilere odaklandım. Kendimce halktan yaşça olgun kişilerden seçmece yapıyor; birini gözüme kestirdikten sonra takip ediyordum. Hatta takip ederken yer yer fotoğraflarını da çekiyordum. Samanlıkta iğne aramak gibi... Çarşı bölgesinde rast geldiğim üç farklı kişiyi birer gün boyunca takip etmiş ve akşamları evlerine sağ salim varana kadar eşlik etmiştim. Denediğim

yöntemin ne denli gereksiz olduğunun farkındaydım ancak günlerimi boş geçiremezdim.

Dokuzuncu günümdü. Yine takip ettiğim emekli biri, restoranda bir arkadaşıyla buluştu. Nedense buluştuğu adamı babama benzetmiştim. Giyimi-kuşamı ve bazı jestleri çok özlediğim babamı andırmıştı. Özellikle kahverengi takım elbisesi ve gömleğinin üzerindeki dar kesim yelek... Babam da çok severdi yelek giymeyi. O andan itibaren dikkatimi ikinci adama verdim. Adamın tavırları çok hoşuma gitmişti. Hatırası da kalsın diye fotoğraflarını çektim.

Adam bir süre oturduktan sonra kalktı. Çarşıda birkaç alışveriş yaptı. Son alışverişini ise, yan yana sıralanmış dükkânlardan oluşan bir pasajda tamamladı. Pasajdaki kasap dükkânına girmiş, sıra beklerken dükkânın içindeki taburelerden birine oturmuştu. Kendisinden önceki iki müşteri cam kapılı buzdolabından et seçiyordu.

Dikkat çekmemek için pasajın içini kontrol ettim. Bir hayli tenhaydı. Arka tarafında herhangi bir çıkış yoktu. Bu nedenle yeniden ön kısma geçtim ve pasajın çıkışını gören bir banka oturup beklemeye koyuldum.

Müşterilerden biri bir süre sonra çıktı. Yaklaşık beş dakika sonra da diğeri. Sıra bizimkine gelmişti. Beş dakika, on dakika, yirmi dakika derken bir türlü çıkmadı. Banktan kalkıp pasajın girişine kadar yaklaştım. Kasap dükkânına çaprazdan baktım. İçeride görünmüyordu. Üstelik dükkânın sahibi olan orta yaşlarda bir kasap kepenklerini indirmeye çalışıyordu.

“Nasıl olur?” diye içimden geçirip etrafıma bakındım. Hayır, çıkmış olsaydı kesinlikle görürdüm. Çıkmamıştı. Bunun üzerine pasajın girişini gören tüm aydınlatma direkleri ve köşelere baktım. Hiçbir yerde kamera yoktu. Pasajın olduğu sokağa giren köşelerde bile... Ben etrafımı kolaçan ederken, kasap dükkânını kapattı ve sokaktan çıkarak yürümeye başladı.

Bir anda paniklemiştim. Hava kararmaya yüz tutmuştu. Çarşı sakindi. Kasap da gayet doğal tavırlarla ilerliyordu. Mecburen

onu takip ettim. Birkaç ara sokaktan geçtikten sonra eski bir taş evin önünde durdu. Cebinden anahtarını çıkartıp kapıyı açtı, içeri girdi. Evin kapı numarasını ve sokağın ismini not alıp yeniden pasaja döndüm. Bu kez başka bir şaşkınlık yaşadım. Pasajın girişindeki dükkân da kepenk indirmişti ve pasajın girişi o andan sonra komple kapanmıştı.

İlk etapta takip ettiğim yaşlı adamı gözden kaçırma ihtimalimi yeniden düşündüm. Tüm dikkatimi vermiştim. Zaten kalabalık da değildi. Ama ihtimal de olsa kaçırmış olabilirdim. Bunun için polisleri ayağa kaldırmak abartılı bir hamle sayılabilirdi. Bu esnada aklıma bir fikir geldi. Verona'ya hemen dönmeyecektim. Bekleyecektim. En az birkaç saat.

Polis merkezine yakın açık bir kafe buldum ve beklemeye koyuldum. Etrafta kimse kalmamıştı. Sokaklar tamamen ıssızlaşmıştı. Yaklaşık iki saat sonra ise oturduğum kafenin garsonu kapatacaklarını söyledi. Hesabı ödeyip kalktım ve polis merkezine yöneldim. İçeride sadece gece vardiyasında çalışan birkaç polis vardı. Kendimi tanıttıktan sonra herhangi bir kayıp ihbarının gelip gelmediğini sordum. İhbar gelmediğini söylediler. Ardından da şüphelendiğim bir durumun olup olmadığını sordular. Sadece meraktan sorduğumu ve haber kovaladığımı aktardım. Normal karşıladılar. Bunun üzerine bir süre polis merkezinde beklemek için izin istedim. Kabul ettiler. Hatta kendi odalarına davet edip kahve ısmarladılar.

Polislerle uzun uzadıya bir sohbete dalmıştık. Bu esnada bir ihbar geldi. Bir kadın eşinin eve gelmediğini ihbar etti. Heyecanlandım. Kimlik bilgilerini not almalarını merakla takip ettim. Polisler, kayıp kişi hakkında bilgileri hızlıca derlemeye başarlarken, fotoğraf olup olmadığını sordum. Polislerden birisi bilgisayar ekranını çevirip fotoğrafı gösterdi.

Bu oydu.

Kasap dükkânına girip bir daha çıkmayan yaşlı adam...

Heyecanla ilk olarak kendi çektiğim fotoğrafları gösterdim ve adamın nerede olabileceğini bildiğimi söyledim. Şaşkın şaşkın

bana baktılar. Hemen ardından da şartımı ekledim: Onlara eşlik edecek ve operasyon anında görüntü alacaktım. Kabul ettiler. Bunun üzerine yaşadığım olayı anlattım. Hep birlikte apar topar çıktık. Polisleri pasaja götürdüm. İçlerinden biri pasajın kepengindeki kilidi levye benzeri bir aletle parçaladı. Hemen sonra da kasap dükkânının kapısını... Elimde kamera ve fotoğraf makinemle polislerin arkasından içeri girdim. Polisler hızla her tarafı aramaya başladılar. Büyük soğuk hava deposunun içinde gizli bir kapı buldular. Kapıyı zorlayarak açtıklarında ise dükkânın arkasında gizlenmiş küçük bir alanı ortaya çıkardılar. Onların arkasından gizli alana geçtiğimdeyse yaşlı adamı gördüm. Elleri, ayakları, gözü ve ağzı bağlıydı. Duvara zincirlenmişti. Halen yaşıyordu.

Polisler yaşlı adamı bulur bulmaz takviye ekip çağırdılar ve kasabın evine baskın düzenlediler. Baskın anında ben de vardım. Çok kalabalık olmayan ancak özel tim gibi bir ekip anında kasabı yere yatırdı. Kasap kelepçelenerek etkisiz hale getirildikten sonra diğer polisler evde arama yaptılar. Her anı görüntülemeyi başardım. Kasap gözaltına alınıp polis merkezine götürüldü. Polislerin zorlamasıyla da suçunu itiraf etti. Anlattıkları ise herkesi şaşkına çevirdi.

Kasap, ilk ifadesinde, dünyada açlık kol gezerken yaşlıların daha fazla yaşamasına ve besin tüketmesine tahammül edemediğinden dem vurmuş; yaşlı insanları kaçırma ve öldürme gerekçesi olarak gıda fiyatlarındaki enflasyonu ve gelir adaletsizliğini göstermişti. En beteri ise öldürdüğü kişilerin cesetlerini gizli mezbahasında parçalaması ve etlerini kıyma yaparak domuz kıymasının içine katıp satmasıydı.

Kasabın yakalanmasını sağlayan kişi ben olmuştum. Üstelik, yakalanma anını görüntüleyebilen tek gazeteci de bendim. Habere giderken haber olmuş ve bir kahramanlık hikâyesi benim üzerimden yazılmıştı. Son dakika haberlerinde, sansasyon yaratan bu olay ve benim onu yakalatma haberim yer almıştı. Tabii ki benim çektiğim fotoğraflarla...

2. Bölüm

Doğanın en büyük yeteneği, her insana aynı anda farklı hisler yaşatabilmesidir sanırım.

Mesela az önce güneş vardı. Boğucu bir güneş. Yağmur öncesi insanın üzerine bastıran, terleten cinsten... Kimisine göre tam gezmeye, aylaklık yapmaya uygun bir hava. Benim gibiler içinse, evinde oturup sadece insanları izleyebilmeye...

Böyle bir gündü. Garip bir sessizlik vardı sokaklarda. Hava gittikçe kasvetini artırmış, kısa bir süre sonra yağmur çiselemeye başlamıştı. Aslında severdim böyle havaları. Ama o gün içime bir sıkıntı düşmüştü. Nedenini bilmediğim, çözemediğim bir sıkıntı. İçimi yiyip bitirebilecek cinstendi.

İtalya'dan yeni dönmüştüm ve gündem halen bendim. Birçok köşe yazısında Verona maceram ballandıra ballandıra anlatılıyordu. Sık sık hakkımdaki yorumlara bakmama rağmen içimdeki sıkıntı bir türlü geçmemişti.

Surrey Hills'teki mütevazı evimin çatı katındaydım. Tek kişi, iki kedi, üç öğün yemek, dört mevsim... Sıkılmadan zaman geçirebileceğim, ihtiyacım olan tek şey bu evdi. Siyah şeritli tül perdeyi yarıya kadar aralamıştım. Eskimiş parkelerin üzerindeki özel İran halısını pencerenin önüne kadar çekmiş, petrol yeşili iki minderi üst üste yerleştirmiş, dizkapaklarımın seviyesine gelen pencerenin önüne bağdaş kurar gibi oturmuştum. Sokakta sağa sola koşuşturan, dağılan insanları izliyordum. Bu ev, bu pencere

benim sığınağımdı. Babamdan bana kalan son kaleydi. Sıcak bira içip soğuk pizza yemekten gocunmadığım hayattaki en favori mekânımdı.

Ancak artık eskisi kadar tat vermiyordu. Oysa çocukken ne se-verdim burada, tam camın önünde meşe sedirde oturup gökyüzü-nü seyretmeyi. Kuşları sayardık babamla, bazen de arabaları. Ama insanlara hiç bakmazdık. Çünkü biz bize yetiyorduk; başka hiçbir kimseye ihtiyacımız yoktu. Dünya tekti; biz birbirimizindik.

Babam bu dünyadan göçüp gittiğinden beri insanlara bakı-yorum. Belki de onun yüzünü arıyorum yoldan geçen herkeste. Onunkine benzer bir yüz ifadesini... Saçının rengini, güneş göz-lüğünü... Arada bir başına geçirdiği o siyah şeritli kahverengi fötr şapkaya bakıyordum en çok da. Bu halimi fark edince, kendime gülümsedim.

Yağmur şiddetini artırırken, elimde tuttuğum içi kahve dolu kupanın avucumu yakmaya başladığını fark ettim. Ama umur-samadım. Kendimle baş başa kaldığım, insanların sokakta kay-boluşlarını seyrettiğim bu birkaç dakikayı mahvetmek istemiyor-dum. Yoğun iş hayatımdan, koşturmacalardan, günde on beş saati geçen mesailerden bunalmıştım.

Sanırım, yakın bir kırsala kaçmamın vakti gelmişti. Çayırılara, çimenlere uzanıp bir süre kafamı dinlemem gerekiyordu.

Aklımdan dinlenmeye dair düşünceler geçerken telefonum çaldı. Dinlenmenin düşüncesi bile yasaklanmıştı bana anlaşılan. Telefona bakındım. Bakınırken gözlerim, pencerenin yanın-da-ki mavi desenli duvar kâğıdı kaplı duvarda asılı, küçük ve çirkin çiçeklere takıldı bir süre. Babama ait düşünceler zihnimde bir o yana bir bu yana savrulurken... Telefon hırçın bir sesle çalmaya devam ediyordu. Açmak istemiyordum. Biliyordum, arkasından hoşlanmadığım bir şey çıkacaktı. İçimdeki sıkıntı böyle söylüy-or-du. Hissedi-yordum. Altıncı hissim hep kuvvetliydi. Ya kötü bir haber gelecek ya da kötü bir haberi yakalamam ve takip etmem için yeni bir iş söylenecek...

Oturduğum yerden oflayarak doğruldum. Elimdeki kahve kupasını ahşap, renkli çalışma masamın üzerine bıraktım. Yerde duran çantama eğilip elimi içine daldırdım. Çantam kara delik gibiydi. Onlarca eşya... Telefonum da orada bir yerde olmalıydı. Bulmak için çaba harcarken lanet bir şekilde çalmaya devam ediyordu.

Sonunda buldum. Arayanın kim olduğunu öğrenmek için ekrana baktım. Tanımadığım bir numara... Numaraya dikkat kesildim. Başındaki ülke kodu artı doksan. Türkiye. Türkiye'den gelen bir arama...

Telefonu açarken "Efendim" mi demeliydim yoksa "Alo" mu? Türkiye'den gelen her aramada bu ikilemi yaşıyordum. Yine yaşadım. Sonunda bir tercih yaptım ve "Efendim," diyerek açtım.

"Mabel, nasılsın kızım?"

Telefonun ucunda yaşlı bir kadın sesi. Hafif titrek bir ses. Tanıdık geliyordu ama çıkaramadım.

"Merhaba," diyerek karşılık verdim. Karşılık verirken sesimin tonu, bir selamlamadan daha çok bir soru içeriyordu.

"Özür dilerim, beni tanımadın tabii," diye devam etti kadın, gücenmiş bir ses tonuyla, "ben Suzan. Suzan Abla."

"Aa, Suzan Abla. Nasılsın? Çıkaramadım kusura bakma." Hemen ardından kendimi affettirmek istercesine açıklama yaptım. "Telefon değiştirdim de. Yanlışlıkla bütün numaralar silindi."

"Mabelcim..." diye mırıldandı Suzan Abla. Daha sonra, "Beliz," dedi ve duraksadı. Merakla devamını beklerken, ağzındaki baklayı çıkardı.

"Beliz öldü kızım... Buraya gelsen iyi olur."

3. Bölüm

Telefonun çalışından belliydi. Bu aramanın ardından hayırlı bir şey çıkmayacağını biliyordum. Biliyordum işte. Hep hissederdim. Hep hissetmişim. Yine hissettim.

Belki de bu yüzden gazeteci olmuşum. Belki de bu yüzden son yılların en gizemli, çarpık ve ürkütücü olaylarını ben kovalıyordum. Belki de bu yüzden evden uzakta kalmayı seviyor; cesetleri ya da kaybolan kişileri bulma konusunda polislerden daha iyi işler çıkarıyordum.

Dünya tuhafıklar ve haksızlıklarla dolu bir yerdi. Hayatımda onu güzelleştiren çok az insan kalmıştı. Bu insanlardan belki de en önemlisi, en değerlisi de göçüp gitmişti. En sevdiğim kuzenim. Kardeşim...

Hayat neden bu kadar acımasız olmuştu bir anda? Hayat benden nasıl en sevdiğim iki insanı arka arkaya alabiliyordu? Önce babam, sonra kuzenim... Çocukluğumu birlikte geçirdiğim, beraber büyüdüğüm, yeri geldiğinde bana ablalık yapan güzel insan...

Elimdeki, altı ısınmış telefonu bir anda yatağa fırlattım. Ardından o yatağın kenarına kuruldum. Başımı ellerimin arasına aldım. Karnıma bir sancı girdi. Öne doğru eğildim. İki büklüm oldum.

Nasıl?

Nasıl gencecik yaşta ölebilir?

Çığlık atmak, bağırmak, haykırmak, ağlamak istedim. Ama gözümünden bir damla yaş bile gelmedi. Şaşkındım. Ne yapacağımı

bilmez haldeydim. İsyen etmekle yas tutmak arasındaki o ince çizgiye yerleşmiş, ne yana devrileceğimi kestiremiyordum.

Beliz...

Beliz daha çok gençti. Benden sadece dokuz ay büyüktü. Birkaç ay sonra otuzuna girecekti.

Otuzlu yaşlarını hiç göremeyecekti. Bir daha hiç gülemeyecekti, âşık olamayacak, evlenemeyecek ve bir bebek sahibi olamayacaktı.

Yerimden kalktım. Odanın içinde geyesizce yürüdüm. Camdan dışarı baktım. Yağmur bu kez canımı yakarcasına vurmaya başladı cama. Perdeyi çektim. Odadan çıkıp hemen yanındaki banyoya girdim. Lavaboya doğru uzandım. Kusmak istedim. Öğürdüm. Midemin ağzıma geldiğini hissettim ama kusamadım. Ne ağlayabiliyor ne bağırabiliyor ne de kusabiliyordum. Bataryayı en soğuk tarafa çekip musluğu açtım. Yüzüme birkaç kez su çarptım. Yetmedi. Bir kez daha. Yetmedi. Bir kez daha...

İnatla kesmediğim kahverengi uzun saçlarım lavabonun içine girdi. Saçlarıma gözüm takıldı. Beliz'in saçlarını düşündüm. Acaaba saçları aynı mıydı? Ölürken saçları tıpkı benimki gibi canlı duruyor muydu? Ya da tarzmda değişikliğe gidip benim gibi beline kadar uzatmış mıydı?

Kafam yerinde değildi. Başımı kaldırıp aynaya baktım. Yüzümün her tarafından damlalar süzülüyordu. Ter mi yoksa az önce yüzüme çarptığım suyun artıkları mı bilemedim. Ne önemi vardı ki? Aynadaki kireç izlerini gördüm sonra. Tam yanaklarıma isabet ediyorlardı. Çekik gözlerimin altındaki şişmiş göz torbalarımın aşağısına... Neden böyle olmuşum? Neden detaylara takılıyordum? Sanırım şoktayım. Şok dedikleri şey bu olsa gerek. Babam öldüğünde böyle olmamıştı ama. Gerçi hazırlıklıydım onun ölüm haberine. Tüm bedenini kaplayan lanet hastalık yüzünden sürpriz olmamıştı. Fakat şimdi?

Odaya geri döndüm. Az önce fırlattığım telefonu buldum. Suzan Abla'nın yüzüne kapatmıştım farkında olmadan. Ayıp

olmuştı. Ne ayıp olacaktı, anlayışla karşılamalıydı. Beni arayan son numaraya dokundum. Beşinci çalışta açıldı.

“Suzan Abla kusura bakma lütfen... Ben... Ben bir anda duyunca... Hemen yola çıkıyorum.”

“Esağfurullah kızım... Biz de kendimizi kaybettik.”

Suzan Abla, teyzemlere yıllardır yardıma geliyordu. Yatalak teyzeme o bakıyordu. Evi çekip çeviriyor, Beliz’in de arkasını kolluyordu. Aileden biri olmuştı.

Asıl sormam gereken o ana kadar aklıma gelmemiştii.

“Nasıl oldu abla? Beliz nasıl öldü?”

“Şey...”

Sesindeki gerginliği iki bin kilometre öteden hissedebiliyordum.

“Ölümü biraz karışık...”

4. Bölüm

Sabaha karşı dörtte kalkan bir uçak bulmuştum. Hazırlanmam, havaalanına ulaşmam, bagaj işlerim derken sonunda uçağa bineceğim kapiya varmıştım. Bekleme banklarında boş yer bulup oturdum. O ana kadar ötelediğim soru işaretleri banka oturur oturmaz bir şimşek gibi beynimde çakmaya başladılar.

Beliz neden ölmüştü?

Kaza mı geçirmişti?

Ya da intihar mı etmişti?

Karışık olan neydi?

Acaba öldürülmüş müydü?

Dünyanın en tatlı, en uyumlu, en sıcakkanlı insanını kim neden öldürebilirdi ki? Bu, ihtimal dahilinde değil gibiydi.

Henüz yirmili yaşlarının sonundaki birisi hastalıktan ölmüş olamazdı. Ölümcül bir hastalık baş göstermiş olsa benim mutlaka haberim olurdu.

Peki, neden ölmüştü?

Telefonumu elime aldım. Arama kaydından Beliz'le en son ne zaman görüştüğüme baktım. Ama bulamadım, aradan çok zaman geçmişti. Konuşmanın detaylarını anımsamaya çalıştım. Yanılmıyorsa teyzemin hastalığı üzerine geçen bir sohbetti.

Sonra mesajlara girdim. Mesajlaşmalarımız daha çoktu. Çoğunlukla birbirimize komik fotoğraflarımızı atmıştık. Beliz'in attığı her fotoğraf ve mesajdan sonra benim tepkilerim aynıydı.

Kahkaha atan emojiler. Kimisinde yan yatmış, kimisinde gözleri gülmekten yaşarmış suratlar... En büyük özelliği buydu Beliz'in. Hangi koşulda, hangi konuda olursa olsun beni güldürebilmesi. Mizah duygusu çok yüksekti. Hatta haber kovalarken attığım bazı ceset fotoğraflarından bile mizah çıkarabiliyordu. Dünya kas şampiyonunun bir çöp konteynirinde bulunan cesedine karşılık, 'tüh daha kullanılmış bu yakışıklı, neden çöpe atılmışlar ki' gibi...

Mesajların akışlarına baktığımda, zaman içinde yazışmalarımızın da azaldığını fark ettim. Giderek seyrekleşmişti. Hatta çoğunlukla da ilk mesajları o atmış, ben genellikle geç dönüş yapmıştım. Bazı zamanlar uzun bir süre temasımız bile olmamıştı. Sanırım bu da benden kaynaklıydı. İşlerimin yoğunluğundan, kendimi başka bir hayata adadığımdan. Belki de Beliz'i unutup ihmal ettiğimden...

Sahiden, çok mu ihmal etmiştim Beliz'i?

Modern çağda bir insandan geriye kalan en hüzünlü şey eski mesajlardı sanırım. Ölen bir kişinin mesajlarını silmek, rehberden ismini kaldırmak; sanki ona karşı yapılan bir ihanet gibidir. Babam halen rehberimin ilk sırasında yer alıyordu mesela. Silmemiş, silememiştim.

Peki ya Beliz, onu silebilecek miyim?

Ya da son zamanlarda onu ihmal ettiğim gerçeğiyle yüzleşebilecek miyim?

Altı yaşındayken birlikte yaşamaya başlamıştık Beliz'le. Annemin babama açtığı hızlı bir boşanma davası sonrasında. Davanın hemen ardından yurtdışında birisiyle evlenmişti annem. Belki de babamı aldattığının tesciliydi bu evlilik. Üstelik beni de teyzeme emanet ederek çekip gitmişti. Beni de aldattığının tesciliydi sanırım bu gidiş. Yanına aldığı tek bir bavulla çocukluğumu da alıp götürmüştü uzaklara. Geriye, her şeyden nefret eden bir kız çocuğu bırakmıştı.

Babam savaş muhabirliği yapıyordu o zamanlar. Sık sık yurtdışına gidiyor, uzun süreler gelemiyordu. Dünyanın en ücra

köşelerinde, nerede bir sıcak çatışma varsa babam orada oluyordu. Çoğunlukla cep telefonu çekmiyor, hatta bazı zamanlarda analog telefon bile bulamıyordu. Türkiye’de olduğu zamanlar babamla birlikte kalıyordum. Ama çok az... Tüm kurulu düzenim teyzemlerdeydi.

Teyzem Beliz’den ayırmamıştı beni. Hiçbir zaman sevgisini eksik hissetmedim. Erken yaşlarda kocasını kaybetmişti. İkimin de sorumluluğunu üstlenmişti kendi hayat sorumluluğunun yanı sıra. Bir daha da evlenmemişti, kızı mutlu olamaz kaygısıyla. Annem kendi mutluluğu için beni terk ederken; teyzem Beliz’in mutluluğu için kendi konforundan vazgeçmişti.

Tabii ki her şey böylesine romantik ve güzel değildi Beliz için. Teyzem kendi hayatından vazgeçmiş olsa da zaman geçtikçe değişti, yalnızlığının acısını Beliz’den çıkarmaya başladı. Ara sıra vicdanını rahatlatacak bahaneler buldukça ona baskı uygulamaktan kaçınmıyordu. Kocasını erken yaşta kaybetmenin sorumluluğunu bile Beliz’e yüklemiş gibiydi. Kendini kaybettiği zamanlarda duygu sömürsü yapıyor, Beliz’in omuzlarına çocuk yaşlardan itibaren büyük yükler yüklüyordu. Teyzem sert kadındı, duygularını belli etmezdi ancak bu kaya gibi görüntüsünün ardında pamuk gibi bir kalbi vardı. Beliz de ben de içten içe sevildiğimizi her daim hissederdik.

Beliz ile yaşlarımız yakındı ancak okul yılı olarak benden bir yıl öndeydi. Okula başladığım andan itibaren de hem arkadaşım hem de ablam gibi davranmaya başlamıştı. Üniversiteye kadar da aynı okulda, aynı evdeydik. Teyzemin eski ama bakımlı kocaman ahşap evi hepimize yetmişti. Bahçesinde yüzlerce anı biriktirmiştik. Üniversite zamanı geldiğinde Beliz bizden ayrılmak istemedi. Özellikle de teyzemden. Belki de annesinin yıllar içinde kendisi için yaptığı fedakârlıkların karşılığını böyle vermek istedi. Teyzemin yaşlılığa bağlı bazı hastalıkları sıklaşmıştı, Beliz onun bakıma muhtaç kalmasından tedirgin oluyordu. Bu nedenle İstanbul’da özel bir üniversitenin psikoloji bölümünü tercih etmişti. Ben ise babamın

izinden gitmek istiyordum. Ertesi yıl, Ankara'da babamın okuduğu iletişim fakültesini kazandım. Bunun yanı sıra İngiltere'de özel bir üniversitenin Medya, Gazetecilik ve Yayıncılık bölümüne de yarı burslu olarak kabul edilmiştim. Babamın çalıştığı gazetenin merkezi İngiltere'deydi. Her ne kadar ayın sadece üç beş gününü kullansa da gazetenin babama tahsis ettiği bir evi de vardı. Kalacak yer hazırды. Biraz annemden, biraz babamdan edindiğim maddi destekle İngiltere'de okula gitmeye karar verdim.

İlk ayrılığımız o zaman olmuştu Beliz'le. Sonra da bir daha uzun soluklu olarak yan yana gelememiştik. Öğrencilik yıllarımda tatilleri fırsat bilip Türkiye'ye dönüyor, yanlarında kalıyordum. Okul bittikten sonra hemen iş hayatına atıldım. İşe başlamamla birlikte Türkiye'ye gelişlerim de seyrekleşmişti. İzinden izine... Sonraki yıllarda ise neredeyse hiç... Çok yoğun bir tempoda çalışıyordum. Her çömez gazeteci gibi sokaklardaydım ilk yıllarda. Zaman içinde, bireysel merakımla faili meçhul dosyalara merak saldım. Babamın çevresi, kendi girişimlerim derken birkaç kriminal vakanın aydınlanmasını sağlayınca kısa sürede kendime hatırı sayılır bir yer edindim. Artık gazetede özel bir köşem olmuştu. Kendi özel okurlarım da... Sadece adli olayları takip ediyor; ülke gündemine düşmüş travmatik cinayetleri araştırıyordum. Bunun yanı sıra zaman aşımına uğrayacak ne kadar eski dosya varsa yine benim radarımda duruyorlardı. Polis teşkilatı ve adli tıp gibi kurumlarla kurduğum ikili ilişkiler sayesinde de istediğim her türlü dokümana rahatlıkla ulaşabiliyordum. Bu süreçte de yine şansım yaver gitmiş, birkaç gizemli dosyayı daha çözmeyi başarmıştım.

Buna ek olarak bir de uluslararası gazetecilik alanında yüksek lisansa başlayınca, kelimenin tam anlamıyla başımı kaşıyacak vaktim kalmamıştı. En büyük motivasyonum ise babama layık bir evlat olabilmekti. Şu hayatta hayran olduğum tek adama... İngiltere'de aldığım üç farklı ödülün konuşmasında, ödülleri babama ithaf ederken onun gözlerinde gördüğüm o ışıltılar her şeye değerdi.

İş yoğunluğuna kendimi o kadar kaptırmıştım ki, babamın hastalığını ilk öğrendiğimde kendimi suçlamıştım. Keşke babama daha fazla vakit ayırabilsem, keşke kanser bütün vücuduna yayılmadan önce engel olabilseydim. Özellikle de babam emekli olduktan sonra tüm günlerimi ona adayabilseydim. Ama geç kalmıştım. Babamı kurtaramadım.

Şimdi ise aynı suçlamayı yeniden yaşıyorum. Babamdan yeterince ders almamış gibi üstelik...

Keşke Beliz'le daha çok vakit geçirseydim.

Keşke teyzemin hastalık döneminde ikisine birden daha çok destek olabilseydim.

Kaç yıldır yüz yüze görüşmemiştik Beliz'le, hatırlamıyorum. En son iki yıl önce birlikte zaman geçirme girişimim olmuştu. Fransa'da ünlü bir mafyanın yargılandığı davayı takip etme görevimde.

Fransa görevi bana bildirilir bildirilmez, aklıma Beliz gelmişti. Beliz'in Paris'i gezme hayalini çok iyi biliyordum. Hemen arayıp bir süre Paris'te olacağımı söyledim ve gelmesi için ısrar ettim.

Beliz gelmedi. Teyzemi bahane etmişti. Gerçekten teyzem miydi bahanesi yoksa gelmek mi istememişti bilmiyorum. Ben de bunun üzerine her fırsatta onun gezmek istediği yerlere gittim. Her yerden görüntülü aramalar yaptım. Bir çeşit çevrimiçi gezi sunmuştum ona. Görüntülü görüşmeler dışında da sık sık videolar ve fotoğraflar yollamıştım.

Yoğun bir görüşme trafiğimiz olunca, bazı şeyleri ancak gözlemleyebilmiş, ilk o zaman fark etmeye başlamıştım Beliz'deki değişimi. En başta Paris'e gelmemesiyle. Böyle bir şansı asla geri çevirmezdi benim tanıdığım Beliz. Sonrasındaki her görüşmede de bambaşka şeyler hissetmiştim. Siyah küt saçları aynıydı mesela, fakat eskisi gibi havalı durmuyor, sanki ruhundan o enerji çıkmıyordu. Çekici ela gözlerinin ardındaki heyecan yitikti. Yerini bir hüznü kaplamış gibiydi. Ne giyse bir şekilde seksi olmayı başaran Beliz'in yerinde yeller esiyordu. Teyzemde demans ortaya çıkmıştı ve hastalık süreci belli ki Beliz'i fazlasıyla yıpratmıştı. İş bırakmış, arkadaş

çevresini ise sınırlandırmıştı. Gayet hayat dolu olan Beliz'in yerine aşırı derecede sakin, daha az gülen bir Beliz'le karşılaşmıştım. Özellikle de geleceğe dair planlar yapmayan bir Beliz'le...

O haftadan sonra da hiç o kadar yoğun görüşmemiz olmamıştı bir daha. Yavaş yavaş kopmuş ve zamanla birbirimizi aramayı bırakmıştık. Teyzemin durumu giderek kötüleşmişti. Ama yürüyebiliyor, konuşabiliyor ve özbakımlarının bazılarını yapabiliyordu. Ta ki son bir seneye kadar... Bir sene içinde birden durumu çok daha kötüleşmiş, en sonunda yatak ile tekerlekli sandalyeye mahkûm kalmıştı. Beliz de bu süreçte adeta eve mahkûm... Alışveriş yapmak ve akşam gün batarken koşuya çıkmak dışında bütün zamanını evde geçiriyordu.

Telefonumdaki eski yazışmaları okurken her şey bir film şeridi gibi gözümün önünden geçmişti. Bu esnada İstanbul uçağının yolcu alımına başladığı anonsunu duydum. Başımı kaldırdım. Beliz'e ve teyzeme karşı yaşadığım pişmanlığı dindirmek için derin bir nefes aldım. Ardından yerimden kalkıp sıraya girdim. Bilet kontrolünden geçtim. Körüğün içinden uçağa geçerken gözüm yeniden telefonuma gitti, Beliz'le olan yazışmalarına takıldı. Birden gözümüne bir mesaj ilişti. Bu mesajı ilk defa görüyor ve okuyordum.

Mesajın tarihine ve saatine dikkat kesildim. Bir süre önce, gecenin geç saatlerinde, muhtemelen ben uyurken gelmiş bir mesaj... Sabah uyandıktan sonra da dikkatimden kaçmış ve bir daha eski yazışmalara bakmadığım için göremediğim bir mesaj...

Bu mesajı gözümünden nasıl kaçırabilmişim?

Körüğün ortasında durakladım. İçimdeki derin acıların üzerine o an bir de kendime olan öfkem eklendi.

Nasıl eklenmesin ki?

Arkamdaki kişilerin uyarmasıyla kendime geldim. Yeniden yürümeye başladım. Uçağa binerken mesaja son kez baktım. Mesajda şu yazılıydı:

"Buraya gelmen lazım. Acil!"

5. Bölüm

Gün a arırken İstanbul'a inmiştim. Turuncudan maviye dönüşen bir gökyüzü karşılamıştı beni. Havaalanında taksiye binip teyzemin evine doğru yol aldım.

Teyzemin evi İstanbul'un sınırında, Tekirdağ'a yakın bir yerindeydi. Çoğunlukla sakin, kendi halinde insanların yaşadığı bir semtti. Sahil boyunca sıralanmış yazlıklar ve sahil yolunun diğer yakasındaki tepeye yayılmış müstakil evler  o unluktaydı.  ocuklu umdan hatırladığım birçok ev yerli yerinde duruyordu. Sadece bazılarının renkleri değişmiş, tepeye doğru yeni evler eklenmişti.

Güneşin ilk ışıklarıyla birlikte mahalleye girdim. Taksiden inip parke taşı d şeli yokuşu yürüyerek çıktım.  ocuklu umu geçirdiğim, daha çok orman veya çiftlik evini andıran, etrafı çitlerle örülü ev aynı asaletiyle karşıladı beni. Sanki tüm yaşanmışlıkları yeniden fısıldıyordu.

Dedem yıllar önce yaptırmış bu evi. Gözlerden ırak, sakin bir yerde    çocuğu ile huzur içinde yaşamak için... Ama tam tersine, büyük acıların yaşandığı bir ev haline dönüşmüş. Annem ve teyzemin büyükleri olan dayım, daha yirmili yaşlarındayken bir trafik kazasında yaşamını yitirmiş. Dayımın ölümüne dayanamayan anneannem de kısa bir süre sonra vefat etmiş. Onların ardından dedem kendini i kiye vurmuş. Teyzem ve annem de evlendikleri zaman ayrılmışlar bu evden. Birkaç yıl sonra dedem ve teyzemin eşi arka arkaya vefat edince, teyzem de kirayla u raşmamak için

buraya yerleşmiş yeniden. Aynı ev, şimdi de Beliz'in erken yaştaki ölümünü yaşıyordu.

Eve yaklaştıkça biraz eskidiğini fark ettim. Bahçe gayet bakımlıydı. Çocukluğumda hatırladığımdan daha küçük gelmişti gözüme ama hâlâ güzeldi. Büyük ihtimalle emektar Nusret Bey bahçeye bakmaya devam ediyordu. Nusret Bey, semtin eskilerindendi, bizim evle birlikte başka birçok evin bahçe işlerini takip eden bir bahçıvandı. Çardak yeni boyanmış, etrafındaki çalılıklar budanmıştı. Ancak ev için aynı şeyleri söylemem pek mümkün değildi. Dış cephesindeki boyalar açılmış, çatının kenarındaki yağmur oluklarından birisi aşağı doğru sarkmış, üst kattaki cumbalı balkonu süsleyen oymaların bir kısmı kaybolmuş, alt kattaki pencerelerin ferforjeleri ise pas tutmuştu. Sanırım teyzemin hastalığından eve bakım yaptıracak fırsatı bulamamışlardı.

Bahçe kapısından içeri girdiğimde, Beliz ile bahçedeki anılarımdan bazıları hemen gözümde canlandı. Oyunlarımız, koşuşmalarımız, çardakta uyuklamalarımız... Çardağın hemen yanındaki çamaşır direkleri yerinde duruyordu. Naylon çamaşır ipi gevşemiş, mandallar ortadaki kaviste birikmişti. En çok da teyzem çamaşır astığı zaman eğlenirdik Beliz'le. Kuruması için asılmış kıyafetleri birer perde gibi kullanır, saklambaç oynardık. Hele de beyaz nevresim takımları asıldığı zaman... Çarşafların uçlarını ağaçların dallarına doğru gerdirip mandallayarak kendimize çadır kurardık. Beliz ne çok severdi çadır kurmayı...

Bahçede ilerlerken Beliz'in ruhu karşılamıştı sanki beni. Hoş geldin diyordu anılarımızla. Hoş geldin ve beni asla unutma... Nasıl unutabilirdim ki seni Beliz?

Evin kapısına doğru ilerlerken içimdeki hüznü daha fazla bastıramadım. Ayaklarım merdivene değerken gözümünden ilk damlalar süzüldü. Yol boyunca iyi dayanmış ancak Beliz'in hatıraları gözümün önünde canlanınca koyuvermiştim işte... Merdivenin son basamağına geldiğimde gözyaşlarım çoğalmıştı.

Kapıya vurmak yerine arkamı döndüm. Ellerimi merdiven bitimindeki düzlüğün korkuluğuna dayadım. Bir süre karşımdaki deniz manzarasına bakarak sessizce ağlamaya devam ettim. Ağlarken yine Beliz’le ilgili anılarım geçti aklımdan. Bazı günler evin bu girişinde oturur, deniz ve yanındaki tepe hakkında konuşurduk. Beliz tepeye doğru uzanan kayalıklar hakkında ürpertici hikâyeler uydurur, beni korkuturdu.

Aradan ne kadar süre geçti hatırlamıyorum. Evin içinden bazı tıktırtilar duyunca toparlandım. Sırt çantamın kenarındaki pet şişeyi çıkarıp birkaç yudum su içtim. Ardından avuç içime de biraz su döktüm. Makyajsız yüzümde avcumu gezdirdim. Islanan perçemimden birkaç damla su önüme düştü. Toparlandığımı hissedince arkama döndüm ve kapıya vurdum.

Kapıyı Suzan Abla açtı. Uzun zamandır onu da görmemiştim. Son görüşümden bu yana biraz yaşlanmıştı. Yüzündeki çizgiler belirginleşmeye başlamıştı. Beni görünce birden ismimi mırıldanarak boynuma atıldı. Suzan Abla’nın hep sert bir mizacı olmuştu. Bana bu denli içten sarılması garip gelmişti ama hoşuma da gitmişti.

Kısa süreli sarılmadan sonra birlikte içeri girdik.

“Çantalarını ver Mabelcim, geç şöyle salona...”

Holde etrafıma bakındım. Vestiyer, fiskos sehpa ve vazolar aynıydı. Hiç değişmemişlerdi. Montumu askıya astıktan sonra Suzan Abla’ya döndüm.

“Teyzem... Teyzem nerede?”

“Yeni uyandı. Onu hazırlıyordum. Şimdi getiririm.”

Suzan Abla teyzemin odasına yönelirken ben salona geçtim. Kırık beyaz renkteki duvar hafiften sararmış, solmaya yüz tutmuştu. Eski kanepelerin yerini yeni bir oturma grubu almıştı. Perdelerse yıllardır değişmeyen perdelerdi. Yemek masası aynı köşedeydi. Hemen yanında da eski vitrin... Vitrindeki camlı bölmede Beliz’i gördüm. Beliz’in mezuniyet yıllığındaki kepli vesikalık fotoğrafı... Büyütülmüş ve çerçevelenmiş. Hemen altında da

benim mezuniyetime ait fotoğraf... Yine çerçevesi. Alt altaydık. Kardeş gibiydik. Kardeşlik.

Gözüm vitrine takılı halde beklerken teyzemle Suzan Abla içeri girdiler. Teyzem tekerlekli sandalyedeydi. Ellerini karnının önünde birleştirmiş, dizlerinden aşağı sarkan kırmızı polar bataniyenin üzerine yerleştirmişti. Sakince bana bakıyordu. Gözlerinde ne bir üzüntü ne bir keder ne de bir heyecan vardı. Sanki yaşamıyor gibiydi, sanki hiç yaşamamış gibi. Yüzü bembeyazdı. Damarlarındaki kanlar çekilmişti, adeta bir korkuluğu andırıyordu. Onu görür görmez içimi bir ürperti kapladı.

Hızla yanma yaklaşp gözlerinin içine baktım. Ama onunkiler boşluktan ibaretti. Donuk gözlerle bakıyordu. Hiçbir tepki vermedi. Biraz geri çekilip bu kez ellerine yöneldim. Ellerini tutmak, ona dokunmak istedim. Buz gibiydi. Ölen sanki Beliz değil teyzemdi. Güçsüzdü. Sanki kolları kendisine ait değildi... Sanki beni tanımamıştı.

“Pek iyi değil kızım. Son aylarda hep böyle. İyice elden ayaktan düştü. Birkaç ay öncesine kadar az da olsa konuşuyordu. Onda da çocukluk anılarını anlatıyordu sadece. Son haftalarda konuşmayı da unuttu.”

Benim üzgün ve şaşkın yüz ifademi fark eden Suzan Abla açıklamasına ekleme yaptı.

“Belki de böylesi daha iyidir. Evlat acısı çekmemiş olur.”

Suzan Abla teyzemi salonun ortasına kadar getirdi. Koltuklardan birinin yanında durdu. Yüzü salonun ortasına bakacak şekilde düzeltti. Ardından da hemen yanındaki koltuğa oturdu.

“Nasıl oldu Suzan Abla? Beliz nasıl öldü?”

Yol boyunca yanıtlayamadığım soruları sıralamaya başladım.

Suzan Abla'nın gözünden birkaç damla yaş süzüldü. Çaktırmadan hızlıca elinin tersiyle silip toparlandı. Kısa bir süre soluklandıktan sonra anlatmaya başladı.

“Kışa girmeden önce son güzel havalar diye her akşam yürüyüşe çıkıyordu Beliz. Yürüyor, koşuyor, kan ter içinde geri

dönüyordu. Evvelsi akşamüzeri de ben mutfaktayken yanıma geldi. Yanağıma bir öpücük kondurdu. Nereden bilebilirdim ki bu onun son öpücüğü olacaktı.”

Suzan Abla dayanamadı, yeniden gözyaşlarına boğuldu. Siyah gözleri yerle buluştu. Birkaç dakika bekledikten sonra yutkunup devam etti.

“Akşam eve dönmeyince merak ettik. Hiç oyalanmazdı dışarıda. Hemen gelir, duşunu alırdı. Akşam yemeğine de mutlaka yetişirdi. Sabaha karşı daha fazla duramadık ve polise haber verdik. Meğerse aynı gün akşam saatlerinde bulmuşlar cesedini.”

Suzan Abla’yı dinledikçe içimde bir şeylerin yukarı doğru çıktığını hissedebiliyordum. Boş mideme ağrı girdi. Başım dönmeye başladı. Yemek masasındaki sandalyelerden birisini çekip oturdum.

“Yani ne olmuş tam olarak?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Suzan Abla anlatmaya devam ederken gözlerim kararıyordu. Son cümlelerini duyduktan sonrası ise benim için boşluktu. Kocaman, simsiyah bir boşluk.

“Son günlerde hava yağmurluydu. Koşarken dengesini kaybedip uçurumdan düşmüş, denize kadar yuvarlanmış. Boynu kırılmış. Şu karşıdaki, denize bakan tepenin orada. Düşerken de suratını çarpmış kayalıklara pek çok kez. Bizi teşhis için çağırdıklarında yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi. Çamur, deniz suyu, kan... Üzerinde de benim ona doğum gününde aldığım tişört vardı.”

6. Bölüm

Gözlerimi yeniden açtığımda salondaki koltukta uzanıyordum. Üzerimde az önce teyzemin dizlerinde olan polar battaniye vardı. Hafifçe doğrulurken başımda bir sızı hissettim. Çok büyük bir sızı... Sızıyla birlikte başımı koltuktaki kirlente yeniden bıraktım.

Biraz sonra içeri Suzan Abla girdi. Yemek masasına kahvaltılıkaları bırakırken uyandığımı fark etti. Hemen yanıma koştu.

“Mabel iyi misin?”

“İyiyim iyiyim... Sadece başım çatlıyor.”

“Bir anda bayılır gibi fenalaştın. Hemen buraya yatırdım ben de seni.”

Suzan Abla'nın yardımıyla doğruldum. Battaniye terletmişti beni. Üzerimden çekip kenara attım. Ayaklarımı yere indirdim.

“Ağrı kesici var mı Suzan Abla? Varsa bir tane alayım.”

“Önce kahvaltı yap. Aç karnına olmaz. Kahvaltılık bir şeyler hazırladım zaten, hadi masaya geç.”

Bir süre daha etrafıma bakındım. Haberi aldığımdan beri hiçbir şey yememiştim. Toparlanıp kendime gelmekten başka çarem yoktu.

“Elimi tutar mısın, kalkayım.”

Suzan Abla'nın yardımıyla ayağa kalktım. Kısa bir an sendeledikten sonra dengemi sağladım.

“Gel banyoya götüreyim seni kızım. Bir elini yüzünü yıka.”

“Yok abla iyiyim. Ben hallederim. Sen bir çay koy, geliyorum.”

Sakin adımlarla banyoya gittim. Elimi yüzümü yıkadım. Aynanın karşısında yüzümü kurularken bir süre kendime baktım. Gözlerimin altı şişmişti. Halbuki o kadar da çok ağlamamıştım. Belki de... Belki de ağlamadığım için şişmişti.

Banyodan çıktıktan sonra hole geçtim. Gözüm diğer odaların açıldığı koridora takıldı. Evin mimari yapısını unutmamıştım. Alt katta altı tane oda vardı. Salon en büyük odaydı. Salonun hemen yanında dedemin kendisi için hazırlattığı ve ön bahçeye bakan küçük oda bulunuyordu. Holün diğer tarafında mutfak vardı. Sağ taraftaki koridorda ise ikişer oda karşılıklı dizilmişti. Uzun koridorun sağında, ön cepheye bakan odalardan biri teyzemin yatak odası, diğeryse misafirlerin ve Suzan Abla'nın kaldığı odaydı. Sol tarafta ise sırasıyla Beliz'in odası ve benim odam vardı. Holün orta kısmında kalan, banyonun hemen yanındaki küçük döner merdiven üst kata çıkıyordu. Üst katta bir tarafta, çatının büyük eğimli kısmında iki oda daha bulunuyordu. Diğer taraf ise dar eğimliydi ve ardiye gibi kullanıyordu. Bir de ufak banyo vardı.

Ev o kadar eskimişti ki adımlarımın ahşap parkelerin üzerindeki gıcirtısı kulaklarımı tırmalıyordu. Salona geri dönmek yerine koridora doğru yürüdüm. Dipteki odaya kadar. Çocukluğumun geçtiği odaya... Kapıyı aralayıp içerdi girdim. Hiç yabancılık çekmedim. Yıllar önce bıraktığım gibiydi her şey. Nevresim takımı bile değişmemişti. Eski gardırobum, üzerindeki kışlık yün yorganlar, yatağın yanındaki üç çekmeceli şifonyer... Acaba çekmecelerin içindeki eşyalar da hâlâ bana mı aitti?

Odanın içinde birkaç adım ilerledim. Her sabah uyandığımda baktığım arka bahçe manzaralı pencereye doğru yürüdüm. Perdeyi kenara çekip pencereye uzandım. Alttan yukarı doğru sürgülü eski pencerenin tutamaçlarını buldum. Bir hamle yaptım. Fakat açılmadı. Yeniden daha güçlü bir hamle yaptım. Fakat değişen bir şey olmadı. Neden açılmıyor diye incelerken, sürgü kısmına bir demirin monte edildiğini, demirin üzerine de irice bir asma kilit takıldığını fark ettim. Pencerenin dışında ferforje korumalar

olmasına rağmen neden kilitlendiğine anlam veremedim. Dikkatle baktığımda ferforjenin çubuklarından birinin genişlemiş olduğunu gördüm. Sanırım hırsızlar için ekstra bir önlem alınmıştı.

Kendi odamdan çıkarken, kapının yanına, duvarın dibine konulmuş valizimi ve askılıktaki montumu gördüm. Suzan Abla eski odamı yine bana tahsis etmiş, eşyalarımı çoktan buraya yerleştirmişti.

Odamdan çıktuktan sonra Beliz'in odasına yöneldim. Kapıyı aralarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Sanki Beliz yatağındaydı ve her zaman olduğu gibi benim uyandırmamı bekliyordu. Kapıyı sonuna kadar açtığımda yayılan koku Beliz'in kokusuydu. İçeri girdim. Puantiyeli ince yorganı toparlanmıştı. Yastığının kenarında gri pijama takımı katlanmış bir haldeydi. Masasının üzerinde onlarca makyaj malzemesi ve parfüm sıralanmıştı. Kolyelerinin ve bilekliklerinin bazıları oval makyaj aynasının kenarlarında asılıydı.

Beliz'in yatağının diğer tarafına geçtim. Yastığını çekip kokladım. Kokusunu son kez içime çektim. Yüreğim dayanmadı. Gözümün önü yeniden kararmaya başladı. Pencereye doğru dönüp yatağın ucuna oturdum.

Uzunca bir süre orada öylece kaldım. Sakinleşmiştim. Beliz'in yatağında oturmak, onun kokusunu içime çekmek iyi gelmişti.

Salona dönmek için ayağa kalktım. Tam yatağın etrafından dönüp kapıya yönelecekken, gözüm pencerelere ilişti. Benim odamdaki kilitlerin aynısından Beliz'in odasındaki pencerelere de takılmıştı. Ferforjeleri kontrol ettim. Hepsi de sağlamdı. Parmaklıklarda eksik bir parça ya da genişlemiş bir aralık bulunmuyordu.

Elimi kilitlerden birisine uzattım ve kendi kendime mırıldandım.

"Bu kilitleri kim, neden astı ki?"

7. Bölüm

Kendi kendime mırıldanırken birden arkamda bir erkek sesi duydum. Bir anlık irkilmekle arkama döndüm.

“Beliz... Beliz yaptırdı o kilitleri. Teyzeniz yürüme yetisini kaybetmeden önce birkaç kez kaçmaya çalışmıştı.”

Kapının eşiğinde uzun boylu, genç bir adam duruyordu. Kapı pervazına yaslanmıştı. Elleri pantolonunun ceplerindeydi. Mavi gözleri parıldıyordu. Yüz hatları belirgin, yakışıklı bir çocuktü. Hafif dalgalı kumral saçları vardı. Omuzları dikti; göğüs ve kol kasları dar gömleğinin altından beliriyordu.

“Siz Mabel Hanım olmalısınız. Beliz’in kuzeni.”

“Evet. Siz kimsiniz?”

“Ben Deniz. Sağlık teknikeriyim. Teyzenizin ilaçlarını ve iğnelerini takip ediyorum.”

Deniz’in bakışlarında da bir hüzn vardı. Belli ki o da Beliz’in ölümüne çok üzölmüştü.

“Başınız sağ olsun. Beliz’in öldüğüne halen inanamıyorum.”

“Dostlar sağ olsun.”

Bir süre ayaküstü Deniz’le sohbet ettik. Yakınlardaki bir özel hastanede çalışıyormuş. Ayrıca ek olarak ihtiyaç bildiren bazı evlere de gidiyormuş. Bir yıl önce teyzemin tedavi sürecinde hastanede tanışmışlar Beliz’le. Deniz’in dışarıya hizmet verdiğini öğrenince teyzem için daha kolay olur diye anlaşımışlar.

Deniz, teyzemin odasına döndü. Ben de salona geçtim. Suzan Abla hangi bardakta çay içtiğimi unutmamıştı. Cam kupaya çayımı doldurmuştu. İçinde çay kaşığı da vardı. Çayı şekersiz içtiğimi unutmuş demek diye içimden mırıldanırken anımsadım. Burada yaşadığım zaman şeker kullanıyordum. Suzan Abla yine doğru hatırlamıştı. Bir çay bardağından yaptığım çıkarımlara gülümsedim sonra. O halime.

Suzan Abla'yla birlikte hızlıca bir şeyler atıştırdık. Birkaç lokma yiyip üzerine sıcak çayı yudumlamak iyi gelmişti. Kendimi daha iyi hissediyordum.

“Annene haber verdin mi kızım?”

Çaydan bir yudum daha alıp yanıtladım. “Vermedim.” Ardından bir yudum daha... Suzan Abla'nın neden vermedin diye sormasına fırsat tanımadan devam ettim.

“İçimden hiç gelmedi ona haber vermek. Hem onun için daha iyi. İleride öğrenir, yeğenine son görevini yerine getiremediğinin suçu da batar ve vicdanı rahat eder.”

“Öyle deme Mabel. Sonuçta ne olursa olsun senin annen o.”

“Boş ver. Şimdi onunla uğraşamam. Zaten yeterince üzgünüm, bir de onu görüp sinirlerimi yıpratamam.”

Çok kararlı konuşmuştum sanırım. Suzan Abla bir daha ısrar etmedi. Konuyu değiştirerek bundan sonra olacakları ve nelere dikkat etmem gerektiğini sıraladı.

“Bugünden itibaren taziye gelenler başlar. Sen kahvaltıdan sonra güzelce bir duş al, hazırlan. Teyzenin durumu malum. Cenaze sahibi artık sen sayılırsın. Nusret Bey de gelir birazdan. Ona söylerim, öğleden sonra gelen gidenler için yiyecek bir şeyler hazırlar.”

“Beliz'in naaşı? Cenazeyi ne zaman alacağız, nasıl yapacağız defnedilme işini? Ben hiç anlamam bu işlerden...”

“Valla naaşı ne zaman teslim edilecek ben de bilmiyorum. Polisler otopsi yapılabilir, işi uzayabilir biraz demişlerdi. Hatta aileden birisinin otopsi öncesi bulunması gerekirmiş. Ben de

teyzenin durumunu söyledim, kuzeni gelecek o halleder dedim senin için. Bugün belli olacaktı. Sen bu konuyla ilgilen istersen. Sonrasındaki işler belediyede zaten. Hastane belediyeye haber veriyor, cenaze aracı ayarlanıyor, cenaze namazı için camiye haber veriliyor. Mezarı da babasının mezarının yanı olur. Aile mezarlığı gibi zamanında yaptırmıştı teyzen.”

Hiç aklıma gelmezdi Beliz’in cenazesinin sorumlusu olacağım... Hayat gerçekten çok garip.

Suzan Abla ile neler yapacağımızı konuşurken salonun kapısında Deniz belirdi.

“Deniz, gel; kahvaltı yapalım.”

“Teşekkür ederim, kahvaltı yaptım ben gelmeden. Ama bir bardak çay içerim.”

Suzan Abla hemen kalktı. Deniz’e bir sandalye çekti.

“Polislerden yeni bir haber geldi mi Suzan Abla?”

“Yok evladım. Bugün belli olacak.”

Suzan Abla Deniz’in çayını uzatırken, “Ay ben sizi tanıştırmayı unuttum,” diye devam etti, “kafa da kalmadı ki bende.”

“Meraklanma biz tanıştık,” diye karşılık verdim. Daha sonra Deniz’e dönüp teyzemin durumunu sordum.

Deniz tedavisinden ve aldığı ilaçlardan bahsetti. Anlatımının sonunda kurduğu cümle ise umutlanmamam gerektiğini gösteriyordu.

“İşin doğrusu durumu pek iç açıcı değil. Teyzeniz şu an varla yok arasında bir yerde. Bu noktadan sonra hareket edebilmesini pek ummuyoruz.”

Kahvaltımı yaptıktan sonra, “Ben gidip hazırlanayım,” diyerek kalktım.

Suzan Abla, “Senin eski odanı hazırladım kızım,” dedi, “çantalarını da oraya koydum.”

“Tamam,” deyip salondan çıktım.

Hızlıca duş alıp hazırlandım. Siyah kotumu ve siyah triko kazağımı giydim. Siyah çizmelerimi de ayağıma geçirip, güneş

gözlüğümü taktım. Acı bir kayba uygun tatsız bir kıyafet seçmiydim. Yanıma küçük çantamı alıp dış kapıya yöneldim. Suzan Abla'ya çıktığımı haber vermek için seslendim.

Bu esnada Deniz salondan çıktı. "Gideceğiniz yer uzaksa bırakabilirim," dedi, "arabamla geldim."

"Karakol," diye yanıtladım, "daha doğrusu karakol mu polis merkezi mi bilmiyorum. Beliz'in dosyasına neresi bakıyorsa."

Suzan Abla havluyla elini kurulayarak holde belirdi. "İlçe Emniyet Müdürlüğü bakıyor," diye karşılık verdi, "biraz uzak sayılır."

Bunun üzerine Deniz'e döndüm, şu anda kibarlık yapamayacaktım, "Bırakabilirseniz çok iyi olur o zaman."

Birlikte bahçeden çıktık. Pek lüks sayılmayan, orta model siyah arabası evin önündeydi. Şoför koltuğunun yanındaki koltuğa geçtim. Araba çalışırken başımı yeniden eve çevirdim. Araba yavaşça hareket ederken bakışlarım pencerelerdeydi. Aklım ise evin tüm pencerelerinde asılı olan kilitlerde.

8. Bölüm

İki katlı, eski bir binaydı İlçe Emniyet Müdürlüğü. Altında eski ismiyle karakol, yeni ismiyle polis merkezi amirliği bulunuyordu. Kapıda nöbet tutan polis memuruna durumu anlattım ve nereye gitmem gerektiğini sordum.

“Üst kat. Araştırma Büro Amirliği.”

Yıllarca İngiltere ve Avrupa’nın birçok ülkesinde o kadar çok polis merkezine girip çıkmıştım ki... Ama ilk defa kendi ülkemde bir polis biriminin içine giriyordum. Üstelik kendi yakınımın ölümünden dolayı.

X-ray cihazından geçerken aklımda bu düşünceler vardı. Güvenlik kontrolünün ardından üst kata çıkan merdivene yöneldim. Üst katta küçük küçük birçok oda yan yana sıralanmıştı. Kapıların yanlarında hangi bürolar olduğu yazılıydı. Az ötedeki bir kapının yanındaki duvarda iki levha gördüm. Araştırma Büro Amirliği ve Araştırma Büro Amiri yazılıydı. Kapısı açıktı. Oraya yöneldim.

Kapıya varınca başımı içeri uzattım. İki polis memuru, esmer tenli, boynunda ve elinde kesik izleri bulunan genç bir erkeğin ifadesini alıyorlardı. Başlarında da başka bir bıyıklı polis vardı. Oda- nın arka kısmında ise büro amiri masasında oturuyor, bir elinde telsiz, diğer elinde bilgisayarın faresiyle monitöre bakıyordu. Orta yaşlıydı, saçlarının favori kısımları kırlaşmıştı. Masasının önünde misafir koltukları ve siyah bir sehpa duruyordu.

Kapının pervazını tıklatıp içeri girdim.

“Merhaba. Beliz Toker olayı için gelmişim.”

İçerideki herkes bir anda bana baktı. Dörtlü masadaki memurlardan biri ayağa kalktı.

“Buyurun, ben yardımcı olayım.”

“Ben Beliz’in kuzeniyim. Yeni geldim. Sizinle görüşmem gerekiyormuş sanırım.”

Ayağa kalkan polis masaların arkasından dolaşp beni karşıladı. Elini uzattı. “Hoş geldiniz. Polis memuru Yücel ben.” Daha sonra başını hızla arkaya, büyük masanın olduğu yöne çevirdi. “Komiserim, nasıl yapalım?”

Komiser de ayağa kalktı. Misafir koltuğunu işaret etti.

“Buyurun böyle gelin.”

Masaya kadar diğer polisle yürüdük. Komiser de bana elini uzattı.

“Hoş geldiniz. Komiser Yardımcısı Mithat ben. Başınız sağ olsun.”

Tanışma faslının ardından koltuklardan birine oturdum. Otururken saçlarımı elimle toparlayıp sağ tarafımdan önüme aldım. Polis Yücel de karşımdaki koltuğa geçti.

“Ben... Ben bilgi almak istiyordum kuzenimin olayı hakkında ama bir de otopsi yapılma durumu varmış. Size mi sormam gerekiyor?”

Mithat Komiser, “Evet,” dedi, “biz takip ettik.” Daha sonra masasının üzerindeki dosyaları kurcaladı. Bir tanesini açıp birkaç sayfa çevirdi ve hızlıca olanları özetledi.

“İki gün önce akşam saatlerinde 155’e ihbar gelmiş. Deniz kıyısında, kayalıkların altında bir kadın cesedi var diye. Önce asayiş ekipleri gitmiş olay yerine. İhbarın doğruluğu teyit edilince olay yeri inceleme ekipleri ve biz de gittik. Maalesef gittiğimizde kuzeniniz vefat etmiş haldeydi. Spor yaparken tepeden aşağıya yuvarlanmış.”

Komiser anlatırken odadaki herkes bizi dinliyordu. İfadesi alınan çocuk birden araya girdi.

“Aa, şu iki gün önce bulunan ceset mi komiserim?”

Bir anda başımı genç çocuğa çevirdim. Çocuğun yanında ayakta duran, diğerlerine göre daha yaşlı olan polis yavaşça çocuğun kafasına vurdu.

“Sen karışma!”

Mithat Komiser, “Siz ifadeye devam edin Sadettin,” diye seslendi, “sen de düzgünce ifadeni ver Menan. Uğraştırma bizi!”

Yeniden komisere döndüm. “lm nedeni peki?” diye sordum, “otopsi yapılacak mı?”

“n raporda ölüm nedeni olarak boyun kırılması yer alıyor. Zaten bizim gözlemimiz de bu yönde ydi. Ölümüyle ilgili şüpheli ölüm kararı verildi. Yani tam olarak nasıl gerçekleştiğinden emin olunamadığı için. Bu nedenle de otopsi yapılacak. Aileden birisine resmi tebliğ yapılması gerekiyor otopsinin başlaması için. Eğer sizin için de uygunsa tebliği size yapalım. Otopside ne çıkar bilinmez ama...”

Yapılacak bir şey yoktu. Otopsi zorunluydu. Birkaç kez otopsi yapılırken morga girmiştim. Tüyleri rperten bir görüntüydü. şimdi Beliz’i o halde düşünmek bile istemiyordum.

“Olur, bana yapabilirsiniz resmi tebliği,” diye karşılık verdim, “tam olarak nerede olmuş peki kaza? Yani nereden düşmüş?”

Mithat Komiser konuşurken sol elinin yüzük parmağıyla kafasını kaşımaya başladı, sağ eliyle de dosyayı yeniden karıştırdı.

“Kuşçular Tepesi diye bilinir orası,” dedi, “ama resmi adı Seyranlar Mesire Alanı. İllaki görmüşsünüzdür, yaz aylarında piknik yapmaya çıkan çok olur. Koşu parkurları ve spor aletleri de var.”

Komiser açıklama yaparken Menan bir kez daha araya girdi.

“şu sürekli pembe taytıyla koşmaya gelen abla değil mi? Man-yak gibi koşuyordu o. Oradan oraya zıplıyordu yeminle.”

Mithat Komiser birden gürledi.

“Menaan! Kaşınıyorsun oğlum!”

Polis Sadettin aynı şekilde gencin kafasına bir kez daha vurdu.

“Terbiyesizlik yapma. Ölmüş kadının arkasından ne konuşuyorsun!”

Mesleki içgüdülerimi bastıramadım. “Bu çocuk neci?” diye sordum usulca.

Karşımda oturan polis Yücel hafifçe sırtarak sessizliğini bozdu.

“Bu baş belalarımızdan birisi. Siparişçi. İki, üç haftada bir gelir gider.”

“Siparişçi derken?”

“Bildiğimiz hırsız aslında. Ama sıradan hırsızlardan biraz farklı. Önüne ne gelirse çalanlardan değil. Kime ne lazımsa öğrenir, uygun fiyattan pazarlığını yapar, gider başkasından onu çalar. Sanayide müşterisi çoktur.”

Garipsemiştim. İlk defa böyle bir hırsızlık çeşidi duyuyordum.

“Şimdi ne çalmış?”

“Klima parçası. Lüks bir klima markasının özel bir parçası. Sadece yurtdışından getirilebiliyormuş bu parça. Bir ustanın bunu aradığını duymuş, boşalan yazlıklardan birisine dadanmış ve klimaları indirmiş komple. Saf durduğuna bakmayın, eli de maharetlidir çakalın!”

Menan’ın konusu bitince yeniden Komisere döndüm. Mesleki dürtülerim iyice kabarmıştı.

“Fotoğraflar... Olay yeri fotoğrafları yani. Onlardan birer kopya bana verebilir misiniz?”

Komiser Mithat bu talebimi beklemiyordu sanırım. İri kahverengi gözleriyle afallayarak baktı yüzüme.

“Kusura bakmayın, bizim belge paylaşmamız yasak. Ama savcılığa müracaat ederseniz onlar belki verebilirler. Hem ne yapacaksınız ki fotoğrafları? O halini görmek size pek iyi gelmeyecektir.”

“Gazeteciyim ben. İngiltere’de. Adli muhabirlik yapıyorum. Meraklanmayın, çok fazla ceset gördüm.”

Açıklamam komiseri kısmen tatmin etmişti. Yüz ifadesi normalleşti. Masanın üzerindeki küçük not kâğıtlarından birisine uzandı, alıp bir şeyler yazmaya başladı.

“Yakın mesleklerdeyiz desenize. O zaman daha iyi bilirsiniz bu işleri. Dediğim gibi bizim paylaşmamız mümkün değil. Buraya dosya numarasını yazdım. Savcılıktan bu numarayla talep edebilirsiniz.”

Teşekkür ederek not kağıdını aldım. Dosya numarasına baktım. Çantamı açıp, içindeki ajandamın arasma yerleştirdim.

Bu esnada kapıda irikıyım bir adam belirdi.

“Mithat Komiserim, ben polis memuru Sedat. Şefim sizi aşağıda bekliyor.”

Komiser Mithat, “Tamam, hemen geliyorum,” diye karşılık verdi. Ardından bana döndü, “Mabel Hanım, İstanbul’dan önemli bir ekip geldi. Bir soruşturma için. Acilen çıkmam gerekiyor,” diye devam etti.

Mithat çıkmadan hemen araya girdim.

“Cenazeyi ne zaman alabiliriz? Otopsi ne zaman biter?”

“Biz birazdan size tebliğ yaptığımızı savcılığa bildiririz. Otopsi bugün yapılır. Savcılık hastaneyi de bilgilendirmiştir zaten, her şey hazırdır. Siz hastanede bekleyin yeter.”

Araştırma Büro Amirliği’nden çıkıp merdivenlere yöneldim. Sırada Beliz’i görmek vardı. Sonsuza kadar bir daha göremeyeceğimi bilerek, son bir kez daha görmek...

9. Bölüm

Hastaneye varınca doğrudan morga gittim. Bu morga ilk girişim değildi. Son da olmayacaktı belki ama en acı vereni olacaktı. Morgdaki görevliye kendimi tanıttım ve Beliz'in bilgilerini verdim.

Görevli verdiğim bilgileri bilgisayara yazdı. "Aa, evet. Şu genç kadın..." diye mırıldandıktan sonra bir süre daha gözlerini bilgisayardan ayırmadı.

"Başınız sağ olsun. Bu sabah savcılıktan otopsi yapılacağına dair yazısı gelmiş. Gereken hazırlıkları yaptık biz. Otopside son-ra hemen teslim alacak mısınız cenazeyi? Ona göre belediyeye haber vermemiz gerekiyor cenaze işlemleri için."

"Bilmiyorum..." diye alçak sesle yanıtladım. Etrafıma bakındım. Başka birileri koridorun sonunda cenazelerini alıyordu. Bir cenaze arabası geri geri koridorun sonundaki rampadan büyük kapıya yanaşmıştı. Yakınları ağlaşıyor ve sızlanıyorlardı. Geniş kapıdan koridora sızan ışık, bodrum kattaki koridoru aydınlatmaya yetmiyordu. Tavanlardaki cansız floresanların bazıları yanmıyordu. Sanki ölümler, doğal bir karanlık sunmuştu buraya...

Ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Telefonumu çıkartıp Suzan Abla'yı aradım. Cenazeyi otopside son-ra alabileceğimizi söyledim.

"Cenazeyi bekletmek iyi değildir derler kızım. Madem bugün alabiliyoruz, ikindi namazına yetişirse defnedelim. Mevta toprağa girince, acısı da dinmeye başlarmış."

“Peki abla.”

Suzan Abla ile konuştuktan sonra görevliye gerekenleri ilettim.

Bunun üzerine görevli birkaç telefon konuşması yaptı. Daha sonra yeniden bana döndü.

“Otopsi öncesi görmek istiyor musunuz? İşin açığı, sonrasında görmenizi pek tavsiye etmiyoruz.”

Derin bir nefes aldım.

“Olur... Şimdi göreyim mümkünse...”

Kısa bir süre Beliz’in yanındaydım. Onlarca, yüzlerce cansız beden görmüş olan ben, morg kabinde Beliz’e bakarken titrememe engel olamamıştım. Babamda bile böyle değildim.

Elimi morgun kirli, soğuk, beyaz fayans duvarına yasladım. Dengemi kaybetmek üzereydim. Gözlerimin önü bir kez daha karardı. Dışarı çıktım. Koridorun sonundaki büyük kapıdan geçtim. Temiz havayı derin derin içime çektim. Yaklaşık beş dakika bekledikten sonra kendimi daha hazır hissettim ve morga yeniden döndüm.

Görevliler otopsi için hazırlıklara başlamışlardı. Beliz’i kabin-den çıkarıp bir sedyenin üzerine koymuşlardı. Kendi aralarında savcının birazdan geleceğini konuşuyorlardı.

Son kez tekrar görmek için izin istedim. Görevlilerden birisi homurdandı. Ne dediğini anlamadım. Bir diğeri ise sedyeyi işaret etti ve üzerindeki çarşafı kaldırdı.

Yüzü bembeyazdı. Düşerken aldığı darbeler yanağında, şakağında ve çenesinde ezilmelere neden olmuştu. Gözlerinden birinin altı şişti. Boyun bölgesi mosmordu...

Suzan Abla’nın sözü yerinde bir sözmüş. Mevta toprağa girince acısı dinmeye başlıyormuş...

Sonrası çok hızlı geçti. Görevliler cenazenin yıkandığını ve kefenlendiğini söylediler. Cenaze arabasına bindirme, cenaze namazı, mezarlık, defnedilme derken arka arkaya tüm işler bitmişti. Mezarlığa birçok tanıdığımız yetişmişti. Uzak akrabalar, eski komşular, Beliz’in bazı arkadaşları... Suzan Abla, Nusret Bey ve Deniz de defnedilirken başındalardı. Teyzem hariç...

Mezarlıkta işimiz bitince eve döndük. Nusret Bey birçok hazırlığı yerine getirmişti. Kiraladığı beyaz plastik sandalye ve masalar bahçede hazırды. Yakınlardaki bir lokantadan yemekleri ayarlamıştı.

Taziyyeye gelenlerin büyük bir kısmı bahçede oturuyordu. Bahçedeki misafirlerle ağırlıklı olarak Nusret Bey ilgileniyordu. Deniz Nusret Bey'e yardım ediyordu. Ayrıca, Nusret Bey'in çoğunlukla yanından ayırmadığı birtakım zihinsel sorunları olan oğlu Yılmaz da oradaydı. Getir götür işlerine eşlik ediyordu. Suzan Abla ve ben de gelenleri karşılıyor ve uğurluyorduk. Teyzemse, donuk ve cansız gözleriyle hiçbir şeyden habersiz tekerlekli sandalyesinde öylece oturuyordu.

Verandanın arkasındaki ana giriş kapısına yaslanmış kalabalığı inceliyordum. Sanırım hâlâ kabullenememiştım. İnkâr, çok yakın olduğunuz birini kaybettiğinizde şoktan sonra gelen ilk duygudur. Ardından pişmanlık gelir. Sonra kabulleniş. En sonda da bencillik. Artık acısını içinden atmak istersin, ona dair anılarını, düşlerini kısıtlarsın, unutup kendi hayatını yaşamak istersin. Hep oradadır bilirsin ama görmezden gelersin.

Kollarımı kavuşturmuş derin düşünceler içinde, bu gereksiz insan kalabalığını izlerken gözüm bahçede kendi halinde takılan Nusret Bey'in oğlu Yılmaz'a ilişti. Başını göğе çevirmiş iki elinin baş parmağım ağzına doğru götürüp geri çekiyordu. Arada bir de gülümsüyordu. Sonra el sallamaya başladı, biriyle konuşmaya çalışıyor gibiydi. Ne olduğunu net olarak görebilmek için verandaya doğru birkaç adım attım. Yılmaz gökyüzüne değil; evin çatı katına bakıyordu.

Akşama kadar gelenler oldu. Geceye doğru seyrekleşerek bitti. Yorulmuştuk. Sırasıyla Nusret Bey ve Deniz ayrıldılar. Kısa bir süre Suzan Abla kaç gündür eve gitmediğinden dem vurarak izin istedi. Birlikte teyzemi yatağına yatırdıktan sonra o da çıktı.

Kocaman evde bir başıma kalmıştım. Bir süre verandada merdivenin önündeki düzlüğe sandalye atıp oturdum. Sırtıma bir battaniye aldım. İlerdeki deniz karanlıktan görünmüyordu. Ama hemen yanındaki tepe, Kuşçular Tepesi'ndeki mesire alanının ışıkları zorlukla fark ediliyordu. Beliz'in düştüğü, ölümle kucaklaştığı yer...

Tepeye uzun uzun bakarken tüylerim ürperdi. Sanki Beliz tepenin başında bekliyor ve fısıldıyordu. Sanki beni çağırıyordu.

Duramadım. Yerimden kalkıp sırtımdaki battaniyeyi kenara attım. Montumu giydim ve yola koyuldum. Yaklaşık yirmi dakika sonra mesire alanının kapısından içeri girdim. Etrafta kimse yoktu. Issız ve karanlıktı. Aydınlatma direklerindeki lambalardan sadece giriştekiler çalışıyor, uç kısımdakilerin hiçbiri çalışmıyordu.

Beliz'in düştüğünü tahmin ettiğim yere kadar yürüdüm. Her adımında tüylerim daha da çok ürperiyordu. Sanki Beliz'in ruhu burayı terk etmemiş, kayalıkların başında bekliyordu. Kayalıklara kadar hızımı kesmedim. İlerledikçe heyecanım artıyordu.

Kayalıklara kadar geldim. Basamak şeklinde oluşmuş kayalıkların ilkinde adımımı attım. Sonra ikincisine, sonra üçüncüsüne... En sonuna kadar ulaştım. Karanlığın içinde soğuk rüzgârın uğultusu ve aşağıdaki dalgaların sesi iç içeydi. Başımı eğip aşağıya baktım. Simsiyahtı. Hiçbir şey görünmüyordu. Ama yine de vazgeçmedim. Bakmaya devam ettim.

Gözlerimi ayırmadan karanlığa dalmışken, dalgalarla beraber tanıdık bir anı çarptı aklımın puslu kıyılarına. Hayal meyal hatırladığım bir olay... Unuttuğum, zihnimde yok ettiğim o korkunç gün... Hayal miydi yoksa gerçekten yaşanmış mıydı?

10. Bölüm

Zihnim allak bullak olmuş bir halde eve döndüm. Evdeki tüm odaların kapıları açıktı. Beliz'inki hariç... Kapıyı yeniden araladım. İçeri girdim. Masasına oturdum bu kez. Çeşitli eşyalarını kurcalamaya başladım. Parfümleri, kolyeleri, bileklikleri... Masanın kenarında hediye kutusuna benzer büyük bir mukavva kutu vardı. Kutuyu kendime doğru çektim. Kapağını kaldırdım. İçinden fotoğraflar çıktı. Çeşitli zamanlara ait fotoğraflar... Çocukluğumuzda kullandığımız polaroid fotoğraf makinesiyle çekilenler, eski pozlu makinelerle çekilenler, dijital makinelerle çekilenler derken cep telefonu ile çekilip tabettirilen onlarca fotoğraf... Beliz'in birçok anına dair fotoğraflar vardı. Çocukluktan, okul gezilerinden, mezuniyetinden... Birlikte olduğumuz fotoğrafları da saklamıştı.

Gülümseyerek baktım fotoğraflara. Özellikle de ben evden ayrıldıktan sonra olanlara. Birkaç tanesinde tanıdık bir sima gördüm. Teyzemin sağlık teknikeri Deniz'i... Beliz ile sarmaş dolaş pozları vardı. Demek ki aralarındaki ilişki sadece teyzemin sağlık sorunları üzerine kurulmamıştı. Sanırım Deniz'in Beliz'in arkasından fazla üzülmesinin nedeni buydu. Üstelik ne Deniz ne de Beliz bu durumdan bahsetmemişlerdi. Hoş, daha yeni gelmiştim ve yeni tanışmıştım Deniz'le. Hemen bunları anlatacak hali yoktu ya.

Deniz'in fotoğraflarına daha dikkatle baktım. Gözlerine, çenesine, yanaklarına... Yakışıklıydı. Doğal bir karizması ve çekiciliği vardı. Bakışları etkileyiciydi...

Birden irkildim. Ne yapıyordum ben?

Saçlarımın diplerinden sırtıma doğru akan ufak bir pişmanlık ürpertisiyle fotoğraflara bakmaktan vazgeçtim. Yerlerine geri koyarken kutunun en altında bir defter buldum. Daha doğrusu bir defter gibi bir araya getirilip cilt benzeri kadifemsi bir kumaşa sarılmış kâğıtlar. Yarım A4 boyutundaydılar. Sanki özenle oraya saklanmış gibiydiler. Kâğıtlardan birkaç tanesini çekip çıkardım. Beliz'in kendi karakalem çizimleriydi. Çoğunluğu eskiz seviyesinde kalmış çizimler... Kimisi karikatürize, kimisi soyut çizimlerdi. Hepsi de karakalem çalışmalarıydı.

Beliz, çizim yapmayı çok severdi. Hatta bir dönem Güzel Sanatlar Fakültesi'ne bile gitmeyi düşünmüş, fakat sınavlara yeteri kadar hazırlanamayacağına inanıp hayatındaki pek çok şey gibi bu işten de vazgeçmişti.

Kâğıtlardan birkaç tanesini daha çekip aldım. Yine çizimler vardı. Ancak bu kez yanlarına el yazısıyla bazı notlar düşülmüştü. Özlü söz gibi, şarkı sözü gibi, şiir dizeleri gibi notlar, aforizma tarzında cümleler. Hepsine hızlıca göz gezdirdim, bazı notların yanlarında tarihler de bulunuyordu, bir nevi günlük gibi kullanmıştı.

Kâğıtlar bu şekilde devam ediyordu. Merakıma yenik düşüp bir tanesini okumaya başladım. Simurg Kuşu motifinin yanına not eklemişti. "S" harfini karakteristik bir şekilde yazmıştı. Alt ucu hafif kıvrımlıydı. Üniversitede aldığım grafoloji dersleri sayesinde bunu fark edebilmişim, herhangi biri asla aradaki farkı anlayamazdı. Ona ait özel bir şeyler görmek gülümsememe neden olmuştu.

Yine mi aynı SON? Yoksa başlangıç mı bir rüyaya? Kanatlarım mı fazla geliyor, taşıyamıyorum; yoksa RUHUM mu?

Anlayamamıştım. Yanında ne bir tarih vardı ne de başka bir not... Birkaç sayfa daha geçtim. Mitolojik karakterlere ait bazı çizimler vardı. Başka bir yazıyı okumaya başlayacakken kendimi

kötü hissettim. Aniden içime bir sıkıntı bastı. Sanki Beliz'in mahremine tecavüz ediyordum. Sanki ondan habersiz, ondan izinsiz odasına girmiştım ve özelini kurcalıyordum.

Hızla kâğıtları kadife kılıfın içine sokup kapattım. Kutunun en altına aldığım gibi yerleştirdim. Fotoğrafları da üzerine koyup kutuyu kapattım ve eski haline getirdim. İçim rahat etmemişti. Odasında daha fazla durmamak için kapıya gittim.

Kapısını sessizce kapatırken kulpta bir tuhaflık sezdim. Dikkatlice baktım. Kapı kulpu normalden biraz farklıydı. Sanki sökülmüş, yerine farklı bir kilit takılmıştı. Diğer kilitlere göre daha parlaktı, etrafında boş vida delikleri görülüyordu. Ayrıca pervaz kısmında, kilidin yuvasındaki metal aksam da değişmişti.

"Kapı kilidi komple değişmiş," diye mırıldandıktan sonra kendi odama geçtim. Odamın kapısını bilerek açık bıraktım. Teyzem gece uyanır ve sızlanarak bana seslenmeye çalışırsa diye... Zaten evde benden başka kimse kalmamıştı.

Yorgun bedenimi yatağa bıraktım. Sırtım yatağa değince, bir bataklık gibi uyku beni çekmeye başlamıştı. Günün stresi, üzüntüsü, yorgunluğu... Hepsi iç içe; hatta üst üsteydi. Bedenime bastırıyorlardı. Giysilerimi bile çıkartmamıştım. Morgun, cesetlerin o ağır yoğun kokusu sanki üzerime sinmişti. Ama umursayacak durumda değildim. Yorganı üzerime çekmeye bile mecalim kalmamıştı. Daha fazla direnemedim ve uykuya daldım.

Gecenin ilerlemiş bir saatinde sıçrayarak uyandım. İlk ne rede olduğumu bilemedim. Birkaç saniye sonra eski evimde, eski yatağымda olduğumu fark ettim. Hiç kımıldamamıştım. Sırtüstü yatmaya devam ediyordum. Bu şekilde uykuya daldığım için kendime kızdım. Doğrulup yorganı kaldırdım, altına girdim, başımı yastığa koydum. Çok uykum vardı. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.

Tam gözlerimi kapatırken açık duran kapının önünde bir hareketlenme sezdim. Yavaşça açtım gözlerimi. Koridordaki halının

üzerine, karşı odanın penceresinden sokak lambasının turuncu, loş ışığı vuruyordu. Perdenin yansıması vuruyor diye bir süre ışığa odakladım. Sabitti. Hareket yoktu. Gözlerim kapanmak üzereydi. Uykuyla uyanıklık arasındaki o ince çizgideydim. Gerçek hayatta mıydım, yoksa rüya âleminde miydim algılamakta zorlanıyordum. Tam tekrar uykuya dalacakken kapının girişinde bir hareketlenme daha fark ettim.

Beliz, kapının yanından başını uzatmış, beni izliyordu...

11. Bölüm

Sabah uyandığımda saat onu geçiyordu. Odamın eski perdesinin arasından sızan inatçı güneş hafif araladığım gözlerimi kamaştırdı. Zor bir gece geçirmiştim. Sabaha kadar garip rüyalar görmüştüm, rüyalarım adeta iç içe geçmişti. Babam, annem, teyzem ve Beliz rüyalarımın teker teker girmişlerdi. Bir de kayalıklar... Beliz'in düşerek hayatını kaybettiği kayalıklar. Orada gördüğüm sanrılar...

Odamdan çıkıp banyoya doğru giderken teyzemin odasına göz attım. Teyzem gözlerini tavana dikmiş hareketsiz bir şekilde yatağında yatıyordu. Deniz yanındaydı, kulağındaki stetoskopla teyzemin tansiyonunu ölçüyordu. Scs çıkarmadan el sallayarak banyoya doğru devam ettim. Salondan konuşma sesleri geliyordu. Sanırım taziye gelenler olmuştu. Neyse ki Suzan Abla yine erkenciydi ve misafirleri karşılamıştı.

Hazırlandıktan sonra ben de salona geçtim. Yakınlarda yazlığı olan iki komşu teyze gelmişti. Birisini hatırlıyordum: Gülten Teyze. Sık sık teyzeme kahve içmeye gelirdi. Beni görünce, "Aa, Mabel..." diyerek sarıldı, "yıllar oldu seni görmeyeli. Başın sağ olsun kızım."

Klasik taziye mesajları, klasik hal hatır sormalar... Gülten Teyze semtin en kulağı deliklerindendi. Nerede hangi dedikodu varsa mutlaka haberi olurdu. Sanırım benden edindiği bilgilerle yeni dedikodular üretmek istiyordu; arka arkaya sıraladığı sorularla

ayaküstü beni sorguya çekti. Yaşadığım ülkeden işime, babamın ölümünden ne zaman evleneceğime... Arada, "Ozan da işleri büyüttü hani," diye ekledi, "yeni şubeler açmış."

Ozan dediği, benim yıllar önceki erkek arkadaşım.

Suzan Abla rahatsız olduğumu anlamış olacak ki, "Mabel mutfağa bir şeyler hazırladım," diyerek araya girdi, "hadi aç karnına durma. Daha gelen giden olur."

Kahvaltı bahanesiyle mutfaka kaçtım. Ağzıma birkaç parça bir şeyler atıp bir bardak çay aldım. Hava fena değildi. Bahçede Nusret Bey, oğlu Yılmaz ve Gülten Teyze'nin eşi vardı. Elimde cam kupamla hava almak için bahçeye indim. Oradakilere selam verip çardağa geçtim.

Arkamdan Deniz de bahçeye çıktı. Onun da elinde çay vardı. Kaş göz işareti yaparak oturduğum yeri işaret ettim. Tıpkı benim gibi bahçedekilere selam verdikten sonra yanıma geldi, karşıma oturdu.

"Nasılsınız Mabel Hanım?"

"İdare eder," diye yanıtladım, "ama sizli bizli konuşmasak. Sen öyle konuşunca ben de kendimi sizli konuşmak zorunda hissediyorum."

Bu cümleme gülümseyerek karşılık verdi. "Peki."

"Sen nasılsın Deniz?"

"Ben de işte... Ne kadar olursa. Beliz'in üzüntüsü var hâlâ."

Aradığım fırsatı yakalamıştım. Çayımdan bir yudum aldıktan sonra, "Aranız nasıldı?" diye sordum, "yani Beliz'le." İçini çekip, "bir zamanlar çok daha iyiydi," diye ekledi.

"Bir zamanlar?" diyerek karşılık verdim, soru sorma tonunda.

"İşin açığı, biz Beliz'le bir dönem," duraksayıp başını önüne eğdi, "yakındık, oldukça kısa bir süre."

Evet, tahminlerim doğru çıkmıştı.

"Anlatsana biraz, nasıldı aranız? Beliz'le görüşemediğimiz yıllarda neler olduğunu merak ediyorum."

Deniz'in mavi gözlerinin o an yeniden hüznle kaplandığını fark edebiliyordum. Sanki bir keder perdesi iniyor ve mavi gözlerinin tonunu değiştiriyordu.

“Hastanede tanıştık Beliz’le. Annesini tedavi ettirmek için gelmişti çalıştığım yere. Kan tahlilleriyle ilgili bir karışıklık yaşanmış, uğraştıracaktı Beliz’i. Ben de yardımcı olmuş ve işlerini kolaylaştırmıştım.

Birkaç gün sonra bir daha geldiler. Doğrudan yanıma uğradı bu kez. Ekler yaptırmış, hediye. Onu bıraktı. Bunun üzerine ben de işleri bitince kahve içmeye davet ettim, derken birbirimizin numarasını aldık. Öyle tanıştık.

Bir ay sonra falandı sanırım. Gide gele yakınlaşmaya başladık. Birlikte vakit geçirmelerimiz çoğaldı. İlk başlarda aramız çok iyiydi. Birlikte güzel vakit geçiriyorduk. Birkaç ay böyle geçti. Ama sonrası biraz sorunluydu.”

Merak etmişim. “Neden sorunluydu?” diye hemen araya girdim.

Deniz biraz gerilmişti. Ancak Beliz’in hayatını kaçırdığım bu son zamanlarda neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Huzursuz olduğunu bana hissettirmeden yüzüne yerleştirdiği nazik bir gülümsemeyle devam etti konuşmasına.

“Fazla müdahale etmeye başlamıştı hayatıma. Konuştuğum kişilere, hastalarım, arkadaşlarıma... Başlarda pek önemsemedim, büyütmedim de. Alttan aldım hep. Ama zamanla biraz abarttı bu durumu. Saplantı derecesindeydi. İster istemez geri çekmek zorunda kaldım kendimi. En sonunda da görüşmeyi bıraktık. Öngördüğümünden daha soğukkanlı davrandı. Gayet medenice. Hatta kendi istedi annesinin sağlık hizmetinin devam etmesini. Zaten sadece birkaç ay zaman geçirmiştik, sonrasında arkadaşça devam etti ilişkimiz.”

Tam Beliz’e göre bir hareketti. İlişkilerinde hep bencilleşir, karşısındaki kişiyi kendisinden soğuturdu. Yine aynısını yapmıştı.

“Sevindim arkadaş kalmanıza,” diye karşılık verdim.

“Yok yok, iyiydik,” dedi, “duygusal boyuttan farklı olarak çok seviyordum Beliz’i zaten. Çok değerliydi benim için. Hatta benden sonra da birisiyle görüşmeye başladı sanırım ama bana söyleyemedi.”

Deniz'in verdiği son bilgi dikkatimi çekmişti.

"Nasıl yani? Senden sonra görüştüğü başka biri daha mı oldu?"

"Emin değilim. Sadece öyle hissettim."

"Neden öyle hissettin ki?"

"Son zamanlarda bazı hareketleri çok tuhaflaştı. Telefonu elinden düşmüyordu. Bir ara çok enerjik ve hayat doluydu. Kısa bir süre sonraysa bir anda değiştı. Daha dalgın, daha düşünceli, daha sönüktü. Bir derdi varmış gibi. Birkaç kez sordum doğal olarak iyi misin, kötü giden bir şeyler mi var diye. Ama olmadığını söyledi. Farklı bir sorunu olsa mutlaka bana söylerdi. Yakındık. Benden sakladığına göre yeni bir ilişkisi oldu diye düşündüm. Sıkıntılı bir ilişki. Özellikle de bir ara mutlu olup sonrasında kötü olunca."

Deniz'in anlattıkları kafama fena takıldı. Gerçekten yeni bir ilişkisi mi olmuştu yoksa başka bir sıkıntısı mı vardı?

Ama daha çok kafama takılacak olansa Deniz'in sonradan söyledikleri olacaktı.

"Aslında bunu sana söylemem ne kadar doğru olur bilmiyorum ama senin hakkında da bazı şeyler anlatmıştı."

"Nasıl yani?"

"Senden birkaç kez bahsetmişti. Çocukluğunuzun birlikte geçtiğinden, anılarınızdan, senin mesleğinden ve mesleğindeki başarılarından falan. Hatta fotoğraflarınızı göstermişti. Hepsinde de güzel şeyler söylüyordu. Ama son bir konuşmamız öyle olmadı."

"Ne dedi ki?"

"Garip şeyler... Böyle senin hakkında söylenir gibi. Kaçtı gitti yurtdışına, kendini kurtardı, beni bu lanet kasabada dört duvar arasında bıraktı gibi."

Şaşırmıştım Beliz'in benim hakkımda söylediklerine. Hem de çok. Herhangi bir karşılık veremedim.

"Bir de şey dedi, yakında anlar neyin ne olduğunu... Hiçbir şey anlamadım bu cümlesinden. Ne kastetti hiç bilmiyorum."

Ben Beliz'in bu cümlesinin ne manaya gelebileceğini düşünürken Deniz'in yüzündeki ifade biraz daha gerginleşti. Başka şeyler de söylemek istiyor fakat çekiniyor gibiydi.

"Benim hakkımda sadece bunları mı söyledi?"

"Evet, sadece bunlar," diye karşılık verdi. Gözlerini masaya dikip bir süre bekledikten sonra, "Ama bilmen gereken başka bir konu daha var," diye mırıldandı. ♥

Ne diyeceğini merakla bekliyordum. Ama Deniz tutuk kalıyor, söyleyip söylememenin ikilemini yaşıyordu.

"Bilmem gereken diğer konu ne Deniz?"

"Ben... Ben yorum yapmak istemiyorum. Eski, üzeri kapanmış bir olay. Sen en iyisi polislere sor. Onlar mutlaka biliyorlardır."

12. Bölüm

Huzursuzlanmışım. Beliz'in benim hakkımda söyledikleri rahatsız etmişti beni. Üstelik bunu Deniz'den öğrenmek de ayrıca zoruma gitmişti. Beliz'in benimle bir sorunu varsa bunu anlatması gereken kişi bendim. "Yakında anlar neyin ne olduğunu..." cümlesi fena halde kafama takılmıştı.

Kafama daha çok takılansa, Deniz'in söylemeye çekindiği ve üzeri kapanan olaydı.

Polislerden Beliz hakkında ne öğrenecektim?

Beliz bu cümlesiyle ne demek istiyordu?

Neyi kastediyordu?

Bana bir mesaj mı vermek istiyordu?

Öğlene kadar kafamda dönüp durdu bu sorular. Misafirler ve Deniz gitmişlerdi. Ama ben çardakta oturmaya devam etmiş ve bu soruların yanıtlarını aramıştım. Sonuç, kocaman bir boşluk... Herhangi bir soruya dair yorum bile yapamıyordum. Hava yavaşta kararmaya başlamıştı, bense pişmanlıklarımınla boğuşuyordum.

Eve girmek için öndeki basamakları tırmanırken gözüm yeniden Kuşçular Tepesi'ne kaydı. Sanki orada bazı soruların yanıtları beni bekliyordu. Gece gece gitmek ne kadar akıllıcaydı tartışılır. Daldığım hayaller, gördüğüm sanrılarla dün zor bir gece geçirmiştim. En iyisi mesire alanına gidip gündüz vakti de inceleme yapmaktı.

Eve girdiğimde teyzem yatağında uyuyordu. Suzan Abla mut-faktaki işlerle meşguldü. Alelacele hazırlandıktan sonra kame-ralarımın olduğu sırt çantamı da omzuma astım. Suzan Abla'ya birkaç saate döneceğimi söyleyip çıktım. Bu kez evden çıkarken yakınını kaybetmiş bir Mabel değil; gizemli bir olayı araştıran Ga-zeteci Mabel'dim.

Doğrudan mesire alanına kadar yürüdüm. Akşamki gözlem-lerim aklıma geldi. Sadece giriş kısmındaki lambalar yanıyor, arka kısımlardaki lambalar çalışmıyordu. Mesire alanına girerken çevreyi yeniden kontrol etmeye başladım. Hemen girişin solunda bir nöbetçi kulübesi vardı. Özel güvenlik noktasıydı. Ama içinde kimse yoktu. Daha detaylı baktığımda, kulübe kapısının kenarın-daki çöp kutusunun tıka basa dolu olduğunu fark ettim. Bazı çöp-ler etrafa saçılmış, rüzgârla birkaç metrelik alana dağılmışlardı. Belli ki kulübe uzun zamandır kullanılmıyordu.

Mesire alanına girdikten sonra başımı kaldırıp direklere bak-tım. Tahmin ettiğim gibiydi. Girişteki direkler dışında, diğer di-reklerdeki lambalar kırılmıştı. Cıva buharlı ampuller parçalanmış halde duylarında duruyorlardı. Birileri taş ya da başka bir şey fir-latarak kırmış olmalıydı.

Direklere bakarken dikkatimi çeken en önemli şey kamera yuvaları olmuştu. Girişte iki, ortada iki, arka kayalıkların olduğu bölgede ise dört tane kamera yuvası tespit etmiştim. Ama hiçbi-risinde kamera yoktu. Fotoğraf makinemi çıkartıp yuvaların fo-toğraflarını çektim. Daha sonra makinenin dijital ekranından ya-kınlaştıracak baktım. Vida delikleri henüz paslanmamıştı. Uzun zaman önce çıkarılmış olsalar bunca yağmurdan sonra pas tutar-lardı. Evet, güvenlik kameraları yeni sökülmişti.

Beliz'in düştüğünü tahmin ettiğim kayalıklara kadar adım adım yürüdüm. Etrafımı kolaçan ettim. Ne bir ışık kaynağı ne bir kamera... Sanki her şey, onu ölüme götüren karanlığa birer basa-mak olmuştu. Sanki her şey, onun ölümünü karanlıkta bırakmak istiyordu.

Kayalıklara yeniden çıktım. Birkaç kayanın üzerinde etrafıma bakınarak ilerleyip en uçtaki kayaya kadar gittim. Kendi çevremde üç yüz altmış derece döndüm. Hafifçe eğilip aşağıya baktım. Düşebileceği tek kayalık burasıydı. Spor yapmak için asla uygun bir nokta değildi. Deniz manzarasını izleyerek ısınma hareketleri yapacak olsa, daha gerideki kayalıklarda da yapabilirdi. Bu uca kadar gelmek pek mantıklı değildi. Üstelik Beliz burayı çok iyi biliyordu. Çocukluğumuzdan beri her fırsatta geliyordu. Adım adım hangi kayanın tehlikeli, hangi kayanın güvenli olduğuna fazlasıyla hâkimdi.

Esen rüzgâr yüzüme vururken derin bir nefes aldım. Beliz'in öldüğü yerde yeniden bulunmak ruhuma ağır gelmişti. Diyaframıma doldurduğum havayı tek seferde boşalttım. Beliz'in kuzeni rolünden çıkıp tekrardan Gazeteci Mabel rolüne büründüm. Gözlerimi kapattım, kronolojik olarak gördüğüm tüm tuhaflıkları zihnimde bir jenerik gibi akıttım.

Beliz'in son zamanlarda aşırı derecede içine kapanması.

Gözden kaçırdığım, "*Buraya gelmen lazım. Acil!*" mesajı.

Deniz'le kısa bir süre yakınlaşıp sonradan değişen tavırları.

Hayatına daha sonra birisinin girme ihtimali.

Benim hakkımda konuşurken, *yakında anlar neyin ne olduğunu*, demesi.

Avucunun içi gibi bildiği kayalıklarda spor yapmak için en tehlikeli kayayı seçmesi.

Kırılmış ampuller ve sökülmüş kameralar.

Bu kadarı fazlaydı. Bu kadar şüpheli durum arka arkaya yaşanamazdı.

Gözlerimi açtım, karşımda uzanan denize baktım. Artık bana göre sonuç belliydi:

Kaza değildi. Beliz ya intihar etmiş ya da öldürülmüştü...

13. Bölüm

“Ya intihar etti ya da öldürüldü.”

Ertesi sabah Araştırma Büro’nun kapısından girip Mithat Komiserin masasına yaklaştığımda kurduğum ilk cümle bu olmuştu.

Mithat Komiser ayağa kalkıp, “Hoş geldiniz,” dedi, “önce bir oturun isterseniz.”

Çantamı sehpaye bırakıp misafir koltuklarından birisine oturdum.

“Kusura bakmayın, pat diye böyle girdim ama Beliz’in ölümüyle ilgili ciddi şüphelerim var.”

Sözlerim bürodaki diğer polislerin de dikkatini çekmişti. Genç polis memuru Yücel ile daha yaşlı olan Sadettin de bana bakıyorlardı. Bu cümlemle birlikte Sadettin yerinden kalkıp karşımdaki koltuğa geldi ve “Nasıl şüpheleriniz var?” diye sordu.

“Mesire alanı. Lambalar çalışmıyor, kameralar sökülmüş. Bundan bilginiz vardır sanırım. Ayrıca özel güvenlik kulübesi var fakat hiçbir güvenlik görevlisi bulunmuyor.”

Gözlerimi bir Mithat Komiserin, bir Sadettin’in yüzünde gezdirdim.

Mithat Komiser, “Dosyayı getirsene Yücel,” diye seslendi. Yücel, arkamda bulunan evrak dolabını açtı, dosyayı çıkartıp Mithat’a uzattı.

Mithat, sanki bana ispat çalışmasına girmişçesine dosyayı karıştırdı.

“Evet, buradaki çevre araştırma tutanağında güvenlik kameralarının olmadığı yazılı zaten.”

“Onca insanın girip çıktığı bir alanda güvenlik kameralarının olmaması garip değil mi?”

Soruma yanıt Sadettin’den geldi.

“Aslında kameralar varmış ve çalışıyormuş. Fakat ziyaretçiler azalıp mesire alanı tenhalaşmaya başlayınca dört tanesi bir gece çalınmış. Belediye de diğerleri de çalınmasın diye kalanları sökmüş.”

“Saçma! Güvenlik kameralarını çalınmasın diye sökmek de nedir? Güvenlik görevlileri ne işe yapıyormuş o zaman? Güvenlik görevlisi de yok!”

Sadettin konuya hâkimdi. Belli ki araştırmaları o yapmıştı. Açıklama yine ondan geldi.

“Bakın Mabel Hanım, orası daha çok yaz sezonunda kalabalık olan bir yer. Belediye de sezonda güvenlik görevlileri, lojistik görevlileri, temizlik görevlileri gibi birçok görevliyi özel firmalardan kiralama usulüyle alıyor. Kadrolu personel değil hiçbirisi. Sezon boyunca çalışıyorlar. Yaz sezonu bitince de zaten gelen giden pek olmuyor. Bu nedenle de hizmeti sonlandırıyorlar. Sezon biteli neredeyse iki ay olacak ve iki aydır güvenlik görevlisi bulunmuyor. Sadece orada değil, birçok benzer alanda da aynısı geçerli.”

Sadettin’in açıklamasına itiraz edememiştim. Bir süre sessiz kalmayı tercih ettim. Bu esnada Mithat araya girdi.

“Sizin şüphelendiğiniz başka konular var mı? Elinizde bir bilgi ya da tanık? Ayrıca intihar şüphesi ile cinayet şüphesi ayrı uç noktalardaki şüpheler. İkisinden aynı anda şüphe duymanızı anlayamadım.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Beliz’in bana attığı mesajı gösterip göstermeme konusunda arada kalmıştım. Diğer şüphelerimden ve son zamanlardaki değişiminden üstünkörü bahsettim.

“Ben halen aynı şüpheleri taşıyorum. Yıllarca adli muhabirlik yaptım ve polislerin bile çözemedikleri olayları çözmüşlüğü var.”

Diş göstermemden sonra kısa bir sessizlik oldu. Bu esnada aklıma otopsi geldi. “Otopsi... Otopsi ne oldu peki?”

Mithat, “Resmi rapor henüz bize ulaşmadı. Ama şifahen aldığımız bilgiye göre kesin ölüm nedeni boyun kırılması. Tahmin ettiğimiz gibi,” dedi.

Sadettin araya girerek, “Araştırmalarımız devam ediyor,” diye ekledi, “ama açıkçası şu aşamada görünen tablo kaza gibi duruyor. Savcılık bu şartlar altında kovuşturmaya gerek yok kararı verebilir.”

Arkama yaslanıp biraz düşündüm. Beliz ile ilgili gerçeklerin araştırılması için ölümünün soruşturulmasının devam etmesi şarttı. Böylece belki de hakkında başka teknik araştırmaların yapılmasını da sağlayabilirdim. Ama dosyanın kaza olarak kapatılması tüm bunların önünü tıkayacaktı.

O esnada aklıma cep telefonu geldi. Beliz’in cep telefonu. Telefonundan önemli şeyler çıkabilirdi.

“Cep telefonu,” dedim, “cep telefonu incelendi mi?”

Sadettin, “Maalesef. Çünkü ne kayalıklarda ne mesire alanında ne de cesedinin bulunduğu yerde cep telefonunu bulabildik,” dedi, “hatta özel olarak araştırdık ama hiçbir yerden çıkmadı.”

Mithat, Sadettin’i destekleyerek, “Evet, elimizde telefon dahil şüphe uyandıracak hiçbir şey yok, bir delil olsaydı savcılığa bildirilebilirdik,” dedi, “ama şu aşama...”

“Delil var!” diyerek Mithat’ın sözünü yarıda kestim.

Sadettin, “Nasıl yani?” diyerek yüzüme baktı, “ne var?”

Kendi cep telefonumu çıkardım ve Beliz’le olan yazışmalarına girdim. Gözden kaçırdığım ve beni acilen çağırdığı mesajı gösterdim.

“Sanırım bu işimizi görür.”

14. Bölüm

Mithat'a göre iş görmez, Sadettin'e göre iş görürdü. Kendi aralarında bir süre hukuki terimlerle tartışılar.

Daha sonra Mithat bana dönüp, "Sizin başvurunuz üzerine tanık olarak ifadenizi alacağız," dedi, "ifadenizi savcılığa yollarız. Sürece artık onlar karar verir."

"Tamam..." diyerek kabul ettim.

Sadettin ile diğer masalardan birisine geçtik. Yücel bilgisayara başına oturdu. Sadettin'in yönlendirmeleri ile ifade tutanağının kişisel bilgilerden oluşan giriş kısmını hazırladı. Sadettin benden kimlik belgemi istedi. Çantamdan çıkarıp verdim. Sadettin belgeyi kontrol ettikten sonra Yücel'e uzattı. Yücel hızla kişisel bilgilerimin girişini yaptı.

Hemen ardından ifadeye geçtiler. Sadettin benim ağzımdan çıkan cümleleri toparlayarak Yücel'e aktardı. Yücel teker teker yazdı. Yaklaşık on dakika içinde ifadem hazırды.

Sadettin, "Ekran görüntülerini kendi rızası ile beyan ettiğini de ekle," dedikten sonra bana döndü, "mesajın ekran görüntüsünü de almamız gerek."

"Tabii ki," diyerek yanıtladım ve Sadettin'in telefon numarasını istedim, kendi telefonuma kaydedip ekran görüntüsünü yolladım.

İfadenin yazım işlemi bittikten sonra birkaç nüsha çıktısını aldılar. Yücel, "Son kez okuyup imzalar mısınız?" diyerek bana

uzattı. İfadeyi kontrol ettikten sonra ismimin yazılı olduğu kısmı tüm nüshalarda imzaladım. Yücel hepsini alıp Mithat Komisere de imzalatı. Daha sonra bir tanesini dosyaya ekleyip dosyayı aldığı yere, az önceki dolaba kaldırdı. Bir nüshayı Sadettin'e, birini de bana verdi.

Sadettin, "İşlemler tamam Mabel Hanım," dedi, "biz savcılıkla yazışırız. Farklı gelişmeler olması halinde zaten sizi bilgilendiririz. İstisna olarak savcılık evde arama yapılmasını emredebilir fakat görünen durumda olacağını sanmıyorum."

"Ne kadar sürede belli olur?" diye sordum, "yani dosyanın kapatılıp kapatılmayacağı?"

Sadettin, göz ucuyla komiserine baktı. Ondan yanıt gelmediğini fark edince, "Bizzat ben evrakları elden takip edeceğim," dedi, "ama bu konuda hiçbir şey diyemem."

Belli ki bürodaki birçok önemli iş Sadettin üzerinden yürüyordu. Polis memurları içinde en kıdemlisi oydu. Diğer polis memurları, Mithat Komiser dışında sadece ondan emir alıyorlardı. Dünyadaki tüm polis teşkilatlarındaki durum bizim ülkemizde de geçerliydi anlaşılan. Her birimde bir tecrübeli polis memuru gölge amirlik yapıyordu. Bu büronun da gölge amiri Sadettin'di. Onunla aramı iyi tutmak işime gelecekti.

"Teşekkür ederim Sadettin Bey," diyerek elimi uzattım, "o zaman sizden haber bekliyorum. Bana müsaade."

Sadettin, "Buyurun ben sizi geçireyim," diyerek kapıyı işaret etti. Benim için güzel bir fırsattı. Mithat Komiser ve Yücel'e el sallayarak veda ettim ve çıktım. Sadettin de koridorda yanımda ilerledi.

"Sadettin Bey, sizce savcılık dosyayı kapatacak mı?" diye sordum. Ses tonum ve vurgulamam gayet dostane ve yardım ister haldeydi. Gazetecilik tecrübesi...

"Kapatılmaması için elimden geleni yapacağım merak etmeyin. Büyük ihtimalle de hemen kapanmaz. Ama önemli olan başka deliller bulabilmek. İntiharsa intihara yönelik, cinayetse cinayete yönelik. Otopsiden herhangi bir şüpheli durum çıkmadı malum."

Sadettin haklıydı. Sonuçta Beliz'in cesedini ikimiz de görmüştük. Düşmeden kaynaklı ezilmeler ve boyun kırığı dışında belirgin hiçbir şey yoktu.

"Peki sizce? Yani hisleriniz? Hisleriniz ne diyor?"

"Meslekteki yirminci yılımı yeni doldurdum Mabel Hanım... Ve bildiğim tek şey hislerin zaman zaman yanıltabileceği. Bu yüzden yorum yapmam doğru olmaz."

Amma da çetin ceviz çıkmıştı. Soğukkanlılığını bozmuyordu.

Merdivenin başına kadar gelmiştik. Ayrılmadan önce, "Savcılıktan dosyanın bir örneğini alabilmek için hangi birime başvuru yapmalıyım?" diye sordum.

"Prosedüre göre müracaat savcısına dilekçe vermeniz gerekir. Ama açıkçası, dosyayı vereceklerini hiç sanmıyorum. İddianame aşamasına kadar kolay kolay kimse göremez. İddianame hazırlandığı zaman zaten kamuya açılıyor, herkes görebilir. Ama ortada henüz cinayet olduğuna dair tespit ve şüpheli olmadığı için de iddianame hazırlanamaz."

Savcılıktan dosya istemek boşa kürek çekmek olacaktı. Ortada henüz hiçbir şey yokken...

"Ben size bir de başka bir şey sormak istiyorum."

"Tabii ki."

"Ne zaman ne oldu bilmiyorum ama Beliz'in farklı bir olayı daha olmuş. Polisleri de ilgilendirebilecek bir konu. Sizin bilginiz var mı?"

"Evet. Sekiz-dokuz ay kadar önce Beliz hakkında hastaneden ihbarda bulunulmuş?"

"Ne ihbarı?"

"Annesinin tedavi sürecini takip eden görevli bazı sakinleştirici ilaçların verildiğinden şüphelenmiş. Hastaneye kontrole gittiklerinde kan tahlillerini ilgili kliniğe yönlendirmiş. Tahlillerde bu ilaçlar tespit edilmiş. Hastane yönetimi de risk almamak için bu durumu karakola ihbar etmiş. Beliz karakola ifadeye çağırılmış. İfadesinde dalgın olduğundan bahsetmiş ve ilacı annesine

yanlışlıkla verdiğini beyan etmiş. Bunun üzerine Savcılık hastane-
den çeşitli hastalık raporlarını ve bilirkişi raporu almış. Herhangi
bir kasıt olmadığına kanaat getirildiği için takipsizlik kararı veril-
miş ve dosya mahkemeye gönderilmeden kapanmış. Bu konuyu
ben de araştırdım. Hatta Beliz psikiyatri servisine de sevk edilmiş
ve kısa bir süre kontrole gidip gelmiş.”

“Peki, teşekkür ederim,” diyerek yeniden elimi uzattım, “bu
arada şu dünkü ocuk ne oldu? Hırsız olan. Menan mıydı ismi?”

Sadettin bu kez elini uzattı, “Menan her zaman olduğu gibi
serbest kaldı. Yakında yine buraya yolu düşer,” dedi.

Sadettin’le vedalaşıp ayrıldım. Seri adımlarla merdivenden in-
dim. Emniyet binasından çıktıktan sonra, eve dönmek için taksi
bakındım. Tam bu esnada aklıma bir fikir geldi ve taksi çağırmak-
tan vazgeçtim.

Neden olmasındı?

15. Bölüm

Şehirlerin ve kasabaların kendilerine has sosyo-biyolojik yaşamları vardır. Meydanlar ya da merkezler şehirlerin kalpleridir. Şehre her yönüyle can veren tüm unsurlar bir şekilde buralarda toplanırlar. Tıpkı kalbin odacıkları gibi... Vilayet, belediye, emniyet tarzı bürokratik yapılar ya da tarihi ve turistik mekânlar kalbin bir odacığında meşru yaşamların sınırlarını çizirken bu yerlerin hemen arka sokaklarında yasa dışı dünyanın işlerinin döndüğü diğer odacıklar başlar. Mülteciler, kaçaklar, kaçakçılar ve birçok farklı suçun temsilcileri bu komünlerde var olurlar. Bu odacıklar arasında görünmeyen psikolojik bir duvar vardır ve karşılıklı bağımlı bir ilişkiyle birlikte yaşamaya devam ederler. Londra'da Hackney'in, Berlin'de Kreuzberg'in, İstanbul'da Taksim-Tarlabası'nın sokaklarında olduğu gibi...

Bizim ilçenin de bundan kalır yanı yoktu. Tam meydanda Kaymakamlık, Belediye ve İlçe Emniyet binaları toplanmıştı. Meydanı çevreleyen yolun üzerindeki dükkânlar çarşı görevini yerine getiriyordu.

Çarşıda bir süre gezindim. Binaların arasında dolaştıktan sonra rastgele birkaç ara sokağa girdim. İlk birkaçında hedefimi tutturamıştım. Ama sonuncusunda sosyolojik yapı bir anda değişmişti. Çay ocağı ve kahvehane benzeri dükkânların önlerinde aylak aylak oturan kişiler, benim oradan geçişimle dikkatlerini bana yöneltmişlerdi. Bu bakışları gayet iyi biliyordum. Şüphe dolu bakışlar...

Sokakta rastgele ilerlerken, daha sakın ve güvenilir görünen bir çay ocağının taburelerinden birisine oturdum. Diğer tabureye sırt çantamı koydum. Çantamdaki fotoğraf makinesini de çıkartıp sehpanın üzerine yerleştirdim.

Orta yaşlardaki çaycı başını kapıdan uzatıp baktı.

“Bir tane sade kahve rica edebilir miyim?” dedim, “yanında da madensuyu.”

Yaklaşık on dakika sonra elinde tepsiyle geldi. Kahve ve madensuyunu servis ederken dikkatle kamerama baktı. Hemen ardından da beni süzdü.

“Fotoğrafçı mısın abla?”

Merak değil, bir bilgi alma sorusuydu bu. Böyle tekin olmayan bir yerde kadın başıma gezmemin altında bir bityeniği arıyordu.

“Sayılır... Gazeteciyim.”

Kısa bir süre bekledikten sonra devam etti.

“İlk defa gördüm seni buralarda.”

Bu cümle de ‘ne geziyorsun buralarda’ demekti.

“Birisini arıyorum. Bir işim düştü.”

“Kimi arıyorsun?”

“Menan diye birisini. Tanıyor musun?”

Duraksadı. Bakışlarındaki şüphe oranı artmıştı.

“Ne işiymiş?”

Menan’ı tanıdığını belli etmemeye çalışıyordu ama her şey aşikârdı.

“Onunla çözebileceğim bir iş.”

Başını iki yana sallayarak ayrıldı. Herhangi bir karşılık vermedi. Tezgâhına geçip işlerine baktı.

Kahvemi içtikten sonra, fincanın yanına bilerek elli euroluk bir banknot sıkıştırdım. Uzaktan çaktırmadan paraya baktı. Euro koymam, para üstü istemeyeceğim anlamına geliyordu. Gözleri ışıldadı.

Makinemi çantama yerleştirdikten sonra kartlıktan bir kart çıkardım. Tabureden kalktım. Kapının önüne kadar gelen çaycıya uzattım.

“Menan’ı görürsen kartımı ver lütfen. İki gün önce emniyette ifade verirken gördüğün kadınmış dersan anlayacaktır. Beni mutlaka arasın.”

Sessizliğini koruyarak kartı aldı. Elimle vedalaşır gibi selam vererek yanından ayrıldım. İlk ara sokaktan yeniden çarşıya çıktım.

Eve döndüğümde yine taziye için gelen birileri vardı. Hiçbirini tanıımıyordum. Suzan Abla onlarla ilgileniyordu. Teyzem, tekerlekli sandalyesinde sessizce oturuyordu. Ayaküstü hatır sorduktan sonra odama geçtim.

Kaç gündür işlerimi çok aksatmıştım. Ne gelen e-postalara bakabilmiş ne de yeni bir yazı hazırlayabilmişim. Gazetede kiler cenazem olduğunu biliyorlardı. Taziye mesajları dışında beni rahatsız etmediler. Fakat belirli bir süreden sonra geri dönüp işlerin başına geçmemi bekliyorlardı.

Yatağıma yarı oturur bir şekilde uzandım. Dizüstü bilgisayarımı kucağıma alıp açtım. Hangi gün yola çıksam diye düşündüm. Kaç gün daha burada kalmalıydım, kaç gün sonra gitmeliydim?

Büyük bir ikilem yaşamıştım. Bir yanımda daha fazla hiçbir şeyi kurcalamadan gitmek istiyordu. Hayatıma devam etmek. Olanları kabullenip sindirerek yoluma bakmak. Diğer yanımda ise Beliz’in ölümündeki şüphelerin üzerine gitmek istiyordu. Üstelik elimde hiçbir somut delil bulunmadan...

Çaresizce bilgisayar ekranına bakarken, gözüm pencereye kaydı. Tül perdenin ardındaki kilidi gördüm. Ürkünç geliyordu bana bu kilit. Diğer tüm kilitler gibi. Yeniden bakışlarımı bilgisayar ekranına çevirdim. Uçak biletleri sayfası karşımda duruyordu. Karar veremiştim. Uflayarak ekranı indirdim. Bir hışımla bilgisayarımı kucağımdan öteye ittim. Ayakucuma denk gelmişti. Sol ayağımdan topuğuyla yatağın ucuna doğru ittim. Sanki düşse, parçalansa tüm kararsızlığım bitecekmiş gibi. Düşmedi. Tam yatağın ucunda durdu.

Gözüm halen bilgisayardayken birden sıçradım. “Bilgisayar...” diye mırıldandım.

“Beliz’in bilgisayarını!”

16. Bölüm

Kendi odamdan çıktığım gibi Beliz'in odasına girdim. Sağa sola hızla bakınmaya başladım. Bilgisayarı bir yerlerde olmalıydı. Masanın altı, dolabın etrafı, yatağın kenarları... Derken girişe göre odanın sol köşesindeki sehpanın altında bilgisayar çantasını gördüm. Hemen çantaya uzandım. Kaldırırken ağırlığını hissettim, bilgisayarı içinde olmalıydı. Heyecanlandım. Fermuarını seri hareketlerle açtım. İçindeydi.

Çantayı aldığım gibi kendi odama geçtim. Yatağın üzerine kuruldum. Bilgisayarı çıkarıp ekranını kaldırdım. Açma düğmesine bastım. Fakat açılmadı. Herhangi bir ses ya da titreşim gelmedi. Bataryası bitmiş olabilir. Çantanın içinden güç kablosunu buldum. En yakın prize güç kablosunu taktım. Bilgisayarı yeniden açmayı denedim. Yine açılmadı. Bir süre şarjının dolmasını bekledim. Daha sonra bir daha denedim fakat değişen bir şey olmadı. Bir süre sonra bir daha... Bir süre sonra bir daha...

Ne yaptıysam bilgisayarı açmayı başaramadım. Mecburen toparlayıp çantasına yerleştirdim. En iyisi uygun bir vakitte servise götürmekti.

Bilgisayardan umduğumu bulamamıştım. Aklım hâlâ Beliz'in çizimlerinde ve notlarında. Mahremiyetine saygı göstermek için notlarını fazla kurcalamamıştım ancak iş artık boyut değiştirmişti. Bu notlar ya da çizimler arasından Beliz'in ölümüyle ilgili işe yarar bir şey çıkabilirdi. Belki de notları kurcalamak için makul

bir sebep yaratmaya çalışıyordum kendimce... Bilmiyorum. Merakıma daha fazla karşı koyamadım. Masasına yaklaştım, kadife kumaştan yapılmış kılıfa uzandım ve içini açtım. İçinde büyüklü küçüklü onlarca kâğıt, çizim ve not vardı. Bazılarının üzerinde tarihler bulunuyordu. Tarihleri göz önüne alarak hepsini bir sıraya koymaya çalıştım. Kâğıtları dizmek neredeyse yarım saatimi almıştı. Ne kadar başarılı olduğum da tartışılır ancak en azından dağınıklık bir nebze giderilmişti.

İlk başta Beliz'in birbirinden güzel çizimleriyle bir sürü mitolojik canlı karşıladı beni. Karakalem çizimlerine gerçekten hayran kaldım. Sırasıyla, bir pegasus, tek boynuzlu at, minotor, kimera, hydra, kentaur, satir ve griffon vardı kâğıtlarda. Hepsi de maskülen insansı birer figür şeklinde çizilmişti. Yüzlerindeyse ürkütücü bir ifade bulunuyordu. Harry Potter'dan fırlamış şeytani bir çizim defteri gibiydi önümdekiler. Karanlık ve karamsarlardı. En sonunda ise bir anka kuşu vardı. Diğer çizimlerden çok daha farklıydı. Canlı gibiydi. Heyecanlıydı. İyimserdi.

Çizimlere göz gezdirirken eskizlerin arasında garip bir sembol gözüme çarptı. Bu tek boynuzlu at karakterinin yelelerinin arasında iki tane ünlem vardı. Sadece çok dikkatli bakınca görülebilen, alakasız bir yerde duran alakasız bir sembol. Eskizleri biraz daha kurcaladım. Kimera karakterinde de aynı sembol bulunuyordu. İlk sayfada üstünde nokta olan bir kare ve eşkenar dörtgen, beşinci sayfada tam tersi bir karakter... Tüm sayfalara teker teker göz gezdirdim ve hemen masanın üstünden boş bir kâğıt ile kalem alarak gözüme çarpan bu şekilleri düzgün bir şekilde kâğıdın üzerine tekrar çizdim.

Karşıma bambaşka bir tablo çıktı. Karmakarışık...

Detaylarına indiğimdeyse tahmin ettiğim şeyi gördüm.

Evet!

Bu; bu bir kriptonik alfabeydi.

Liseye giderken teyzem bizim cep telefonu almamıza izin vermemişti. O dönemler ondan gizli saklı hiçbir şey yapamıyorduk.

Ne yapsak yakalıyordu bir şekilde... Beliz'le farklı sınıflardaydık. Aralarda, önce birbirimize notlar yazmaya başlamıştık. Bazıları öğretmenler bazıları ise teyzem tarafından yakalanmıştı. Bir gün akşamüstü kütüphanede buluştuk ve kendimize özel bir alfabe bulmaya karar verdik. Ansiklopedileri karıştırırken şekillerden oluşan bu alfabeye denk gelmiştik. Üstelik çok kolaydı. Şekilleri kısa sürede ezberledik. Hepsi bir harf anlamına geliyordu. Aradan on beş seneden fazla zaman geçmişti. Bu alfabeyi ve Beliz'le olan gizli yazışmalarımızı tamamen unutmuştum.

Ve şimdi Beliz, ölmeden hemen önce çizimlerinin arasına bu gizli karakterleri eklemişti. Peki ama neden? En ilkel şifreleme yöntemlerinden biriydi bu. Bunu öylesine mi yapmıştı, yoksa bir şey mi anlatmaya çalışıyordu? Daha önemli soru ise belliydi:

Kimin için yapmıştı bunları?

Şekillerden bir anlam çıkartmaya çalıştım. Sırasıyla hepsini düzenlediğimde H A N A M İ L A kelimesi karşıma çıktı. Hemen telefona sarıldım. İnternete girip anlamına baktım. Mantıklı hiçbir şey yok gibiydi. Önüme İngilizce, Japonca, İspanyolca ve Fransızca siteler çıktı. Ancak hiçbirinde bu kelime bir anlam ifade etmiyordu. Google çeviriye girdim. Oradan da bir şey çıkmadı. Yine çıkmaza girmiştım. Beliz'in birilerine bir şeyler anlatmaya çalıştığını düşündüm ama belki de sadece öylesine eklemişti bu şekilleri.

Eskiz kâğıtlarını toparladım, en sonda da anka kuşunu aldım. Anka kuşunun üzerinde ekstradan hiçbir çizim ya da sembol yoktu. *Anka, küllerinden yeniden doğan kuş.* "Ne işler peşindeydin Beliz?" diye geçirdim içimden.

Mitolojik karakterlerin çizimlerinden sonra epeyce kadın ve erkek eskizi vardı. Onlarca sayfa. Aralarda notlar da yazılıydı. Elini şakağına yaslamış hüznünlü bir kadının yanında şöyle yazıyordu.

22.11.2021 Bugün günlerden Perşembe, hayal gibiydi. Deniz'le markette karşılaştık ve bana kahve içmeyi teklif etti. Fark ettirmemeye çalışsam da heyecandan küçükdilimi yutacaktım. Geçen

hafta hastanedeki karşılaşmamızdan sonra bu sürpriz oldu. Eve gidip birisine anlatmak istedim ama bilin bakalım ne yaptım. Tabii ki kimseye bir şey söylemedim. Çünkü söyleyecek kimsem yok!

Yaklaşık bir sene önce yazılmıştı bu satırlar. Sayfaların yan kısımlarına, alt bölümlerine ve arka taraflarına eklenmiş onlarca benzer not vardı. Çizimlerin üstüne sonradan eklenmiş gibilerdi. Bu durum bana biraz garip gelmişti.

26.11.2021 Annemi dün akşam hastaneye kaldırdık. Nefes almıyordu. Gece ise bilinci kapandı. Sabah solunumunun düzeldiği ve stabil duruma geçtiği bilgisi verildi. Eve gelip biraz uyumaya karar verdim. Bıktım artık! Sanırım asla özgür bir hayatım olmayacak...

Bir sonraki sayfaya geçtim. Bu sayfada ilkokul öğrencilerine çizdirdikleri tarzda üçgen çatısı olan özensiz bir ev vardı. Gök yüzünde bulutlar, evin etrafında ise yaprakları dökülmüş ağaçlar bulunuyordu. Çizimleri, o gün Beliz'in nasıl bir ruh hali içinde olduğunu anlamama yetiyordu. Evin çatısında ise şu notlar vardı:

27.11.2021 Sabah Deniz eve uğrayıp beni aldı, beraber hastaneye gittik. Annem hâlâ hastanede, iyi ki Deniz var. Annem ise keşke artık geberse ve ben kendi hayatımı yaşayabilsem.

Tokat yemiş gibi olmuştum. Beliz'in teyzem hakkında böyle konuşması beni biraz şaşırtmıştı. Araları hiçbir zaman iyi olmamıştı ama ondan bu kadar nefret ettiğini hiç düşünmemiştim. En azından onu annesiyle yalnız bıraktığımda böyle bir hissiyata kapılmamıştım. Ya da Beliz iyi rol yapmıştı. O an aklıma bir de Beliz'in ifadesinin alınması gelmişti. Teyzeme ilaç vermesi... Gerçekten dalgınlığına mı gelmişti yoksa perde arkasında başka bir niyeti mi vardı?

Yatağında uzanmış, eskizlerin ve notların arasında kaybolmuşken içeriden Suzan Abla seslendi. Taziye için yeni misafirlerin geldiğini söyledi. Mecburen kalkıp salona geçtim.

Salona girdiğimde teyzem yaşlarında bir kadın beni ayakta karşıladı. Simasını hayal meyal anımsıyordum. Ama kim olduğunu

çıkaramadım. Bana doğru birkaç adım attıktan sonra birden boynuma sarıldı.

“Ah canım benim... Kaderlerimiz aynıymış!”

Sarılmasıyla birlikte gözlerinden yaşların gelmesi bir olmuştu. Hiçbir yanıt veremedim. Sadece sarılmasına müsaade ettim.

Bir süre sonra boynumdan çekildi.

“Kusura bakma kızım, bir anda oğlum aklıma geldi. Başınız sağ olsun.”

Kadın gözyaşlarını silerek koltuğa geçerken Suzan Abla sessizce açıklama yaptı.

“Onun da oğlu çocukken aynı yerden düşüp ölmüştü. Belki hatırlarsın.”

Suzan Abla’nın açıklamasıyla taşlar yerine oturmuştu. O an mideme bir ağrı girdi. Yutkundum. Hatırlamıştım. Karşımdaki kadın o çocuğun annesiydi.

“Çok sağ olun,” diye yanıt verdikten sonra diğer koltuğa geçtim. Sonra da bir daha hiç konuşmadım.

Konuşamadım.

17. Bölüm

Suzan Abla ile kadın bir süre Beliz ve cenaze hakkında konuştular. Kadın gitmek için kalkınca Suzan Abla ile birlikte onu uğurladık. Onun ardından Suzan Abla da çıktı.

Akşam yine evde tek başımaydım. Teyzemi saymazsak. Durumu giderek kötüleşiyor gibiydi. Neredeyse gün boyu yatağından çıkmıyordu. Çoğunlukla uyuyor, uyumadığı zamanlarda ise gözlerini tavana dikip boş boş bakıyordu.

Gece bir süre bilgisayarın başında kendi işlerimle ilgilendim. Yanıtlayamadığım tüm e-postaları yanıtladım. Avrupa'daki gelişmelerden kopmuştum. Son günlerdeki haberlerin hepsini, özellikle de adli vakaları teker teker taradım. Bilgilerimi güncelledim.

Yorulmuştum. Uykum da gelmişti. Bilgisayarı yatağımanın yanındaki komodinin üzerine yerleştirip abajurun düğmesine bastım.

Birden uyandım, saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Boğazım kurumuştı. Su içmek için yatağımdan çıkıp gıcırdayan parkelere basarak mutfığa gittim. Dışarıdaki sokak lambasının loş, bir o kadar da tatsız ışığı evin içini doldurmuştu. Musluğun üst kısmındaki kulpu kabarmış dolaptan bir bardak aldım. Bardağa su doldurmak için damacanaya doğru eğildiğimde içerdiden bir tıkırtı geldi kulağıma. Damacananın pompasına basmadan bekledim. Etrafta kulakları sağır eden bir sessizlik vardı,

soluk bile almadan dikkat kesildim. Az sonra aynı tıkırtıyı tekrar duydum.

Su koymaktan vazgeçip bardağı bir ninja edasıyla sessizce tezgâhın üzerine bıraktım, hole çıktım. “Teyze,” diye usulca seslenerek teyzemin yatak odasına yöneldim. Kapısından içeriyi kontrol ettim. Teyzem sakince uyuyordu. Herhangi bir hareketi yoktu. Bir süre kapının eşiğinde bekledim. Kıpırdamıyordu.

Tekrar mutfağa geçtim. Suyumu doldurup içtim. Bardağı mermer tezgâhın üzerine bırakacağım esnada tıkırtıyı bir kez daha duydum. Üstelik bu kez daha yoğun ve uzun sürmüştü. Hemen ardından da gıcırtya dönüştü. Biraz önce bastığım parkelerden gelen gıcırtya...

Panikle çekmeceyi açıp ekmek bıçaklarından birini aldım. Bıçağı belimin hizasında tutup sakladım. Mutfağın kapısına gittim, başımı hole uzatıp bir-iki dakika bekledim. Hareket etmeden gözlerimle uzun holü taradım. Sokak lambasının salona vuran sarımtırak ışığının soluk yansıması hariç hol karanlıktı. Işık holde sağlı sollu asılı duran eski fotoğrafların çerçevelerini ara ara parlatıyordu. Sesler bazen kesiliyor, bazen gelmeye devam ediyordu. Belirli bir ritmi ya da frekansı yoktu. Birkaç dakika daha bekledikten sonra cesaretimi toplayıp hole çıktım.

Seslerin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Holden diğer odaların açıldığı koridora ses çıkarmadan, adeta parmaklarımın ucunda yürüdüm. Sağdaki ilk oda teyzemin odasıydı. Yeniden kontrol ettim. Değişen bir durum yoktu. Bu sırada sesleri yeniden duydum. Sanki tepemden, üst kattan geliyordu. Anında arkama dönüp üst kata uzanan merdivene baktım. Yukarısı da karanlıktı. Evin içinde ürkütücü bir sessizlik vardı. Sakin adımlarla merdivene yaklaştım.

Merdivenin başında hareketsizce bekledim. Sıcak yatağıma geri gidip uyumak için sessizliğin devam etmesini umarak bekledim. Yine nefesimi tuttum, midemden gelen hafif bir gurultu sessizliği bozdu. Ama bu sessizliği bozan tek gürültü o değildi.

Üst kattaki parkelerden bir gıcırta gelmişti. Evet, kesinlikle üst kattan geliyordu. Çatı katından. Yukarı çıkıp çıkmamak konusunda arada kaldım. Kalbimin atışları hızlandı. Acaba yine hayal mi görüyorum diye düşünmeden edemedim. Ama üst kattan gelen sesleri sonuncusunda çok net duymuştum. Hayal ya da sanrı değildi. Üstelik kesik kesik de olsa gelmeye devam ediyordu.

O an korku bedenimi sardı, bütün cesaretim kırılmış gibiydi. Kaslarımı hareket ettirmekte zorlanıyordum. Merdivenin hemen dibinde kanım çekilmişçesine donup kalmıştım adeta. Aslında kolay kolay hiçbir şeyden korkmazdım. Yüzlerce kez kimsenin önünden geçmeye bile cesaret edemediği yerlere girip çıkmıştım. Ama şimdi, çocukluğumun geçtiği bu evde, sadece bir üst kata çıkmaya cesaret edemiyordum.

Nefes alışım sıklaşmaya başladı. Yapacak bir şeyim yoktu. Ne böylesine bekleyebilir ne de hiçbir şey olmamışçasına yatağıma geçip uyuyabilirdim. Basamakları tırmanmaktan başka seçeneğim kalmamıştı. Burnumdan ciğerlerime derin derin hava çektim. Sırtıma sakladığım bıçağı tutan elimi öne uzattım. Diğer elimle tırabzanı sıkıca kavrayıp ilk adımımı attım.

Saniyeler geçmek bilmiyordu. Tırabzandan ayırmadığım avuç içimin terlemeye başladığını fark edebiliyordum. Adım adım, her basamakta damarlarımdaki adrenalinin bedenimi nasıl kuşattığını hissedebiliyordum. Son basamaklardayken sesler halen devam ediyordu. Son basamağa geldiğimdeyse şiddetli bir gıcırta duyuldu. Fakat bu kez ses benden gelmişti. Ayaklarımın altındaki basamak yerinden oynamıştı.

Benim çıkardığım sesle birlikte diğer ses bir anda kesildi. Son basamağı çıkmış, karanlığın içinde öylece kalakalmıştım. Çatı katını anımsamaya çalıştım. Sol tarafımda salonun üzerine denk gelen kısımda iki küçük oda, sağ tarafımda ise ardiye olmalıydı. Merdivenin bittiği yerde de lambanın düğmesi...

Dügmeyi hatırlar hatırlamaz elimle duvarı yokladım. Az sonra dügmeyi buldum. Neyle karşılaşacağımı bilemediğimden bıçağı kullanmak üzere hazırladım ve düğmeye bastım.

Etrafım bir anda aydınlandı. Hızla gözlerimi sağa sola çevirdim. Hiçbir şey yoktu. Daha sonra kapılara... Çatı katındaki iki küçük odanın, ardiyenin ve eski, kullanılmayan tuvaletin kapısına. Kapılar kapalıydı. Biraz daha dikkatli bakınca kilitleri gördüm. Kapılardaki asma kilitleri...

Çatı katındaki tüm odalar kilitliydi...

18. Bölüm

Sabah yine geç uyandım. Yine zor bir gece geçirmiştım. Her zaman uyku düzenime çok dikkat eder, asla geç yatmaz ve geç kalkmazdım. Beden ve ruh sağlığını verimli uykuyla korurdum. Fakat buraya geldiğimden beri bütün düzenim altüst olmuştu. Üzerine bir de gördüğüm saçma sapan rüyalar, sanrılar ve gece uyandığımda duyduğum sesler eklenince, uyku, beden ve ruh enerjimi sömüren bir canavara dönüşmüştü sanki...

Elimi yüzümü yıkamak için banyoya giderken holde Suzan Abla'yla karşılaştım. Elinde çaydanlıkla salona gidiyordu.

"Günaydın Mabelcim. Tam zamanında uyandın. Hadi hemen kahvaltıya gel, Deniz de burada."

Gözlerimi ovuştururken, "Hemen geliyorum," diye yanıtladım onu. Banyodan çıktıktan sonra doğrudan salona geçtim. Deniz ve Suzan Abla kahvaltıya başlamışlardı. Deniz'e, "Günaydın," dedikten sonra boş sandalyelerden birisine geçtim.

Deniz, deniz mavisi gözlerini bana dikerek "Günaydın," diye karşılık verdikten sonra ekledi, "çok yorgun görünüyorsun."

Deniz'in bu cümlesi beni biraz utandırmıştı. Mutfağa geçmeden önce kendime çekidüzen vermediğim için ufak bir pişmanlık hissettim. Senelerdir yalnız yaşadığımdan ne giydiğimi, nasıl görüldüğümü, kısacası 'kendimi' hiç umursamıyordum. Neyse ki imdadıma Suzan Abla yetişti.

“Kaç gündür çok yıprandı kızcağız. Kendine hiç vakit ayırmadı.”

“Evet, biraz öyle oldu,” diye destekledim Suzan Abla’yı, “İngiltere’deki işlerim de yarım kalınca.”

Deniz, “İstersen biraz vitamin takviyesi al. Bende var, verebilirim. Yorgunluğa iyi gelir, ayrıca bağışıklık sistemini de güçlendirir,” dedi.

Suzan Abla, yine bir anne edasıyla araya girdi.

“Ay, aslında çok iyi olur. Bak kızım, şu sıralar dikkat etmelisin kendine.”

“Şimdilik çok gerek yok, teşekkür ederim,” diye yanıtladım, “ama ihtiyaç hissedersen senden isterim.”

Suzan Abla, “Bu arada annene halen haber vermedin değil mi?” diye sordu.

Şimdi sırası mıydı gerçekten...

“Yok abla. Ben gidene kadar da haber vermeyi düşünmüyorum,” dedim. Bu yanıtlımla birlikte Deniz merakla bana baktı. Ama herhangi bir şey sormadı. Nedense ona açıklama yapma gereği duydum. “Annemle aramız pek iyi değil de.”

Deniz, herhangi bir yorum yapmadan, “Anladım...” diye mırıldandı sadece.

Suzan Abla’ya yeniden dönüp, “Gidiş tarihimi henüz netleştiremedim. Daha gelen giden çok olur mu ne dersin?” diye sordum.

“Artık tek tük uğrayan olur. Öyle aman aman gelen giden olmaz,” diye yanıt verdi, çay bardağını dudaklarına götürürken.

Kahvaltı bittikten sonra Deniz, “Çardağa çıkalım istersen,” dedi, “bunlar son güneşli havalardır. Bir daha bahçeye çıkmak zor olur.”

İtiraz etmedim Deniz’e. Birlikte bahçeye çıktık. Nusret Bey de karşı evin bahçesindeydi. Oğlu Yılmaz’la orada çalışıyordu. Bizi görünce el salladı, “Birazdan geliyorum,” diye seslendi.

Çardağa geçtikten sonra Deniz, “Bence biraz kafa dağıtmalı-sın Mabel,” dedi, “az önce çok konuşmak istemedim ama aşırı bitkin duruyorsun. Ölenle ölünmüyor sonuçta.”

Deniz haklıydı. Ölenle ölünmüyordu ve hayat bir şekilde akıp gidiyordu. Beliz’in ölümünü fazla kafaya takmıştım. Onu morgda gördüğüm son an aklımdan gitmiyordu. Belki de içten içe kendimi suçluyor ve duygusal tepkilerimi veremediğim için böyle görünüyordum. Hep soğuk bir insan olmuştum, dışarıya pek belli etmez, olan biteni içimde yaşayıp tüketirdim.

“Akşama bir işin var mı?” diye sordum pat diye, “yani vaktin varsa biraz dolaşabiliriz. Hem bana da iyi gelir.”

Bu teklifimle Deniz’in yüzünde engel olamadığı bir tebessüm oluştu. Hoşuna gitmişti. “Oluuur...” diye karşılık verdi kelimeyi biraz uzatarak, “yani işim yok. Güzel olur.”

Bir an sessiz kaldı. Ben de bir şey demedim.

“Peki nereye gitmek istersin?” diye sordu. Tam yanıt vereceğim esnada telefonu çaldı. Ekрана baktı. “Kim acaba?” diye mırıldandıktan sonra telefonu yanıtladı.

“Evet... Evet, buyurun benim... Hangi konuda?”

Telefonla konuşmaya başladığı an yüzünde gergin bir ifade oluştu. Meraklanmıştım. Belli etmemeye çalışarak göz ucuyla izlemeye devam ettim. Bir süre karşı tarafın konuşmasını dinledi. Daha sonra devam etti.

“Tamam... Şey, hangi emniyet binasına gelmem gerekiyor peki?.. Tamam, tamam... Gün içinde mutlaka gelirim.”

Emniyet binası kavramını duyunca daha da meraklandım. Telefonu kapattıktan sonra bana döndü, “Beni emniyete çağırıyorlar. Beliz’in ölümüyle ilgili ifademi alacaklarmış,” dedi. Ama yüzündeki ifade ilk andaki kadar gergin değildi. Biraz daha rahatlamış gibiydi.

O an duraksadım. Deniz’in ifadeye çağrılmasının altında bir şey yatıyor mu diye düşünmeden edemedim. “Neden acaba?” diye sordum.

“Soruşturma için yakınlarının ve arkadaş çevresinin ifadeleri lazımmış. Özellikle Beliz’i son görenlerin.”

Doğruydu. Şüpheli ölümlerde mutlaka ölen kişinin yakınlarının ya da onu son görenlerin ifadesine başvurulurdu. Şu ana kadar kimsenin ifadesini almamışlardı. Ama yine de içime bir kurt düşmüştü.

Deniz’e nasıl bir karşılık vereceğimi düşünürken Suzan Abla merdivenin başından bahçeye seslendi.

“Mabel, kızım; az önce emniyetten aradılar. İfadeye çağırıyorlar beni.”

Suzan Abla’nın seslenmesiyle arkama döndüm.

“Sorun yok abla,” dedim, “sıradan bir işlem sanırım.”

“Ay ne bileyim Mabel, panikledim bir an.”

Deniz, “Beni de çağırdılar abla meraklanma,” diye araya girdi, “birlikte gideriz istersen. Zaten Beliz’i son gördüğümüzde de beraberdik.”

Bu cümle içime biraz su serpmişti.

Suzan Abla, “Ah tamam iyi o zaman,” dedi.

Deniz ile Suzan Abla konuşurlarken bu kez benim telefonum çaldı. Arayan polis Sadettin’di.

“Merhaba Sadettin Bey. Buyurun.”

“Merhaba Mabel Hanım. Dosya ile ilgili Beliz Hanım’ın yakınlarının ifadesini almamız gerekiyor. Annesini de çağıracaktık ama edindiğimiz bilgilere göre sağlık durumu pek iyi değilmiş.”

“Evet, maalesef öyle.”

“Sağlık durumlarından dolayı ifadesini alamadığımızı tutanağa bağlamamız lazım. Müsait olduğunuz bir zaman doktor raporlarının fotoğraflarını bana atabilir misiniz? Tutanağın ekinde dosyaya koyalım. Ben çıktılarını alırım.”

“Tabii ki. En kısa zamanda atarım. Şey, farklı bir gelişme mi var acaba Sadettin Bey? İfadeye çağrılmalar olunca merak ettim.”

“Yok yok, bunlar rutin işlemler. Dosyanın eksik kısımlarını tamamlıyoruz.”

Teşekkür ederek kapattım telefonu. Son cümlesi pek hoşuma gitmemişti. Eksik kısımları tamamlamak... Umarım dosyayı tamamen kapatmıyorlardı.

Daha sonra Suzan Abla'ya geri döndüm.

“Ben buradayken siz Deniz’le gidin emniyete. Sen gelince ben çıkarım. Dışarıda işlerim var.”

19. Bölüm

Deniz ve Suzan Abla birlikte gitmişlerdi emniyete. İfadelerini arka arkaya vermişlerdi. İkisi de Beliz'in öldüğü akşam saatlerinde evde olduklarını, intihar edip etmeme konusunda bilgilerinin olmadığını ve kavgalı ya da husumetli birilerinin olup olmadığını bilmediklerini aktarmışlardı. İkisi dışında da başka kimsenin ifadesine başvurulmamıştı.

Suzan Abla eve dönünce teyzemin raporlarına birlikte bakmış, Sadettin'in istediği raporların fotoğraflarını da mesajla yollamıştım.

Aklım sürekli soruşturmadaydı. Benden gizledikleri başka şeylerin olup olmadığını çok merak ediyordum.

Akşam Deniz'le buluşmadan önce bilgisayar konusunu biraz daha deşmeye karar verdim. Beliz'in bilgisayarını sırt çantama yerleştirip evden çıktım. Bir taksiye atlayıp çarşı merkezine gittim.

Birkaç kişiye sora sora bir bilgisayar servisi buldum. Dükkânın camında her türlü marka ve modelin tamiratının yapılabileceği yazıyordu. İkinci el birçok bilgisayar, kasa ve monitör de yanlarında fiyat etiketleriyle cama dizilmişti.

İçeride ben yaşlarda birisi beni karşıladı. Selamlaşmanın ardından çantamdan bilgisayarı çıkardım, açılmadığını söyledim. Marka ve modelini inceledi. Şarj kablosunu sordu. Şarj kablosunu da teslim aldıktan sonra kısa bir süre bekleteceğini söyledi.

Yaklaşık on dakika boyunca dükkânın içinden görünmeyen tamir masasında bilgisayarla uğraştı. Daha sonra tekrar yanıma geldi.

“Teknik detaylara gireyim mi? Yoksa daha basit bir şekilde mi anlatayım hanımefendi?” diye sordu.

“Basit anlatın lütfen,” dedim, “şu an teknik detaylarla uğraşamam.”

“Eski bir bilgisayar ve birçok parçası piyasada kalmamış. Güç kaynağında sorun oluşmuş, onu şimdi manuel olarak başka bir yöntemle giderdim fakat anakartı bir sıkıntıdan dolayı hasar görmüş. Güç kaynağı arızası ya da bir çeşit virüs olabilir. Tamir için anakarta müdahale etmem gerekiyor, yani bilgisayarın beynine. Ama düzelmeme ihtimali çok yüksek. Çöp de olabilir.”

“Öyle olursa içindeki bütün bilgiler gider mi?”

“Harddisktekiler gitmez. Onları kurtarız. Ama normal datalar. İşte fotoğraf, video gibi düz şeyler. Kurulum dosyalar, ön bellekleme dosyaları falan, onların hepsi gider.”

“O zaman pek sorun görünmüyor gibi.”

“Tamamen size bağlı. Ama bazı müşterilerimiz kurulum dosyaları, çalıştıkları programlardaki ön bellek dosyaları gibi detay verileri istedikleri zaman tartışma çıkıyor. Bu yüzden altını çizmek istedim.”

Arada kalmıştım. Harddisk içindeki verileri her türlü kurtaracaktık. Ama diğer verileri kaybetmek de istemiyordum. Belki de işime yarayacak şeyler çıkabilirdi.

“Ne kadar sürer peki?”

“Bazı parçaların gelmesi üç-dört gün. Ama bazen uzayabiliyor. Bizdeki işlemleri de iki gün sürer. Nereden baksanız size garanti edebileceğim süre bir hafta-on günü bulabilir.”

Kararsızlığım artmıştı. Bu esnada aklıma Londra’daki polis arkadaşım Abel geldi. Bilişim masasında çalışıyordu. Birçok yanmış harddiskten bile çeşitli verileri kurtarmayı başarmıştı. Bugün kargoya versem bir hafta-on gün içinde bilgisayar ona da ulaşabilirdi. En iyisi işi garantiye almaktı.

“Teşekkür ederim,” dedim, “ben bir düşünüp size haber veririm. Şimdiki hizmetinizin ücreti nedir?”

“Şimdi bir şey yapmadım, sadece kontrol ettim. Ücrete gerek yok.”

“Çok teşekkürler.”

Bilgisayarı yeniden çantama sıkıştırıp çıktım. Telefonumun rehberine girip Abel’in numarasını buldum, arama düğmesine bastım.

“Hi Abel!”

Abel’e fazla detaya girmeden durumu anlattım. Yardımcı olup olamayacağını sordum.

“Sen bilgisayarı gönder bana, halletmeye çalışırım. Ama görmeden söz veremem,” diye karşılık verdi. Hemen ardından da adresi mesajla yollayacağını ekledi. Konuşmamızın bitmesinden birkaç dakika sonra da adres bilgisinin mesajı ulaştı.

En yakın kargo şubesini buldum. Kargo görevlilerinden bilgisayarı sıkıca sarabileceğim kartonlar ve patpat poşetler istedim. Sağlamca paketledim ve kargoya verdim.

Kargo şubesinden çıktığım sırada telefonum çaldı. Türkiye içinden bende kayıtlı olmayan bir numaraydı.

“Alo. Abla ben Menan. Beni görmek istemişsin.”

“Aa, Menan, nasılsın bakalım?”

“İyiyim abla. Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim, teşekkür ederim. Neredesin? Buluşmamız mümkün mü?”

“Hayırdır abla, senin benimle ne işin olur?”

Menan’ın bunu söylerkenki ses tonu gayet ciddiydi. Belli ki ona ulaşmak istememden fazlasıyla tedirgin olmuştu.

“Senden bir konuda yardım isteyeceğim. Önemli bir konu. Masrafı neyse de hemen ödeyebilirim.”

“Abla sen konuyu söyleyen önce?”

Halen tedirginliğini atamamıştı.

“Telefonla olmaz Menan. Yüz yüze görüşsek çok daha iyi.”

Bu cümlemlerle biraz daha rahatladı. Yarım saat sonrasına, çarşıya yakın bir parktaki çay bahçesinde buluşmak için sözleştik.

Telefonu kapattıktan sonra doğrudan çay bahçesine yürüdüm. Sabahki güneşten eser yoktu. Hava kapamış, rüzgâr esmeye başlamıştı. Üzerimdeki deri ceketin fermuarını boynuma kadar çekerek çay bahçesinin sonundaki bir masaya doğru ilerleyip oturdum.

Menan geldiğinde kuşkulu hali üzerindeydi. Sağı solu geniş açıyla kolaçan ettikten sonra tedirgin bir tavırla yanıma oturdu.

“Merhaba abla.”

“Hoş geldin Menan.”

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Konuya girmek için lafı biraz uzatsam mı diye düşündüm. Sonra vazgeçtim. Hafif tehditvari ve sert bir tavır takındıktan sonra sorusunu yanıtladım.

“Kameralar. Mesire alanındaki kameralar. Onları sen mi çaldın?”

20. Bölüm

“Yok abla, ben çalmadım. Yakın zamanda hiç kamera işim olmadı.”

Menan anında itiraz etmişti. İtiraz ederkenki yüz ifadesi samimiydi. Gözlerini gözlerimden kaçırmıyordu. Doğruyu söylüyordu.

“Bak, seni suçlamak için görüşmek istemedim. Bir konuyu araştırıyorum. Sen çaldıysan lütfen söyle. Polise ya da bir başkasına söylemeyeceğim. Ayrıca bana ikide bir abla demeysen sevinirim. Mabel Hanım de ya da hiçbir şey deme!”

Üzerine gitmiştim ama Menan'ın tavırları değişmedi.

“Tamam abla demem. Valla ben çalmadım. Çalsam söyledim. Hatta çalındığından bile haberim yok.”

Menan çalmış olsaydı işlerim çok kolaylaşacaktı. Belki ondan kameraları isteyen kişi ya da kişilere ulaşacak, Beliz'in olayı ile bir alakasının olup olmadığını öğrenebilecek ve tesadüfi bir hırsızlık mı yoksa ölüm öncesi bir hazırlık mı olduğunu çözebilecektim.

Yine bir çıkmaza girmiştim. Canım sıkıldı. Son bir umutla yeniden şansımı denedim. Bu kez bonkör davranarak.

Cüzdanımdan bir miktar para çıkartıp Menan'a uzattım.

“Menan, benim için çok önemli, çaldıysan lütfen söyle. Tam senlik bir iş gibi duruyor.”

Son cümlemlerle Menan sinirlenmişti. İnanmamama mı yoksa para uzatmama mı sinirlenmişti bilmiyorum. Parayı almadı. Üslubu da sertleşmişti.

“Çalmadım dediysem çalmadım. Ben emniyette bile suçumu kabul eder, kolay kolay yalan söylemem.”

Babamın yıllarca mesai arkadaşlığını yapmış, şimdilerde emekli hayatı süren tecrübeli bir gazeteci üstadım olan Bay North'un bir tavsiyesi vardı. Ne zamanki bir konuyu araştırdığında bir çıkmaza girersen, ilerleyebilmek için birkaç adım geri atmalısın diye. O an bu tavsiyesi aklıma geldi.

“Özür dilerim, sana yalancı demek istemedim asla,” diye yumuşattım ve ardından devam ettim.

“Peki o zaman senden yardım istesem. Bu işleri ve bu bölgeyi bilen birisisin. Başka hırsızları da tanıyorsundur. Sence kim çalabilir o kameraları?”

Yeni tavrım Menan'ın hoşuna gitmişti. Yüzü gevşemeye başladı. Ceketinin ön cebinden bir sigara çıkartıp ağzına koydu. Elleriyile kot pantolonunun ceplerinde çakmağı ararken cevap verdi.

“Valla şimdi kesin şu yapmıştır diyemem. Kameralar direktten mi sökülmüş yoksa bir depodan falan mı kaldırılmış? Önce bunu belirlemek gerek.”

“Direkten sökülmüş. Çalışır haldelerken üstelik. Ama hepsi değil, sadece birkaç tanesi.”

Bunun üzerine Menan arkasına yaslandı. Gazı azalmış kırmızı çakmakla ağzındaki sigarayı yakıp bir nefes aldı. Kendini bir anda bir bilirkişi ya da uzman hissetmişti sanırım. Elini çenesine götürüp biraz düşündü.

“Buralarda benden başkasının böyle bir işi yapması pek kolay değil.”

“Ee, sen de yapmadığına göre...”

Menan bir süre bekledikten sonra, “Bu kameraları çalanlar senin için çok mu önemli?” diye sordu. Bu sorusundan sonra durakladı, benim yanıt vermemi beklemeden devam etti.

“Aa, sen bunu orada ölen hanım abla için araştırıyorsun değil mi?”

Menan'ın kendisini bana yakın hissetmesi için itiraz etmedim.

“Evet... Senin anlayacağın tam anlamıyla ölüm-kalım meselesi işte. Ama lütfen aramızda kalsın.”

“O kadın senin neyin oluyordu ki?”

“Kuzenim. Ama kuzenden öte kardeşim gibiydi.”

Menan’dan bu olgunluğu hiç beklemiyordum. Önce başsağlığı diledi. Ardından mekânı cennet olsun diye dua etti ve “Şimdi işin rengi değişir,” dedi.

Heyecanlanmıştım. Acaba bildiği bir şeyler mi vardı? “Nasıl işin rengi değişir?” diye hemen sordum.

“Aslında başkalarının yaptıkları işe asla burnumu sokmam. Ben kendim her zaman tek takılırım. Hani bizim işlerde başkasının işini kurcalamak da pek hoş karşılanmaz. İspiyoncu diye adımız çıkar anında. Anlarsın. Ama senin için bu olayı biraz araştıracağım.”

Sevinmişim. Belki de Menan bir şeyler bulabilirdi.

“Peki nasıl araştıracaksın? Başına bir bela almanı istemem. Bir de benim bu olayı araştırdığının duyulmasını da...”

“Sen orasını bana bırak.” Sigarasından son bir nefes daha çekti. Önündeki kül tablasında sigarasını söndürürken sesini alçaltarak devam etti. “Kılıfına uydururum ben her türlü...”

“Peki, sana güveniyorum,” dedim ve az önce kabul etmediği parayı yeniden uzattım. “Lütfen kabul et, sonuçta benim için emek harcayacaksın.”

“Yok almam. O kadar da değil yani...” diye itiraz etti ve yine kabul etmedi. Hemen ardından da “Kameraların hepsi çalınmış, birkaçı çalınmış demiştin değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Bu kısmı kafamı çok karıştırdı işte,” diyerek çenesini sıvazladı.

“Neden karıştırdı?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” dedi, “neyse, bakıp göreceğiz. Ben ne gerekiyorsa yaparım.”

“Teşekkür ederim Menan.”

“Ne zamana kadar lazım sana bu bilgi?”

“Ne kadar kısa sürede olursa...”

“Tamam. Merak etme sen. Bu iş bende...”

21. Bölüm

Akşam dışarıda klakson sesi duyunca Deniz'in geldiğini anladım. Dış kapıyı aralayıp hemen geliyorum anlamında işaret ettim. Aynanın karşısına geçtim. Giydiğim kırmızı kazağın ön tarafını kot pantolonumun içine soktukten sonra kendimi son kez gözden geçirdim. Üzerimdekiler sade ve sıradandı. Sonuçta bu bir *date* değildi, sadece dışarı çıkıp biraz hava alacaktık. Kapıdan çıkarken montumu ve atkımı da almayı ihmal etmedim.

Nedense bu akşam kendimi biraz özel hissetmek istemiştim. Deniz'den mi kaynaklıydı yoksa kaç gündür üzerimde olan gerginlikten mi bilmiyorum. Hiçbir şey düşünmeden sadece gezip dolaşmaya ve kafa dağıtmaya gerçekten ihtiyacım vardı.

Bahçeden çıktığımda Deniz beni arabanın dışında karşıladı. Naif bakışları ve tatlı gülümsemesi anında içimi ısıttı. Sade bir kot pantolon üzerine beyaz bir sweatshirt giymişti. O da benim gibi sadelikten yanaydı. Ayrıca günlük kıyafetler içinde fazlasıyla yakışıklı gözüküyordu. Sonuçta bugüne kadar onu hep iş kıyafetleriyle ve hastane üniformasıyla görmüştüm.

Merhabalaştıktan sonra arabaya bindik.

“Nasıl bir yere gitmek istersin Mabel?”

“Bilmem. Fark etmez. Senin aklında bir yer var mı?”

“Değişiklik olsun dersen İstanbul'a doğru sürebilirim. Yeşilköy, Beyoğlu, Bebek...”

“Yok yok, o kadar uzaklaşmayalım. Sahilde bir yerlere gidelim yeter.”

Arabayla yaptığımız yaklaşık yarım saat kadar süren bu yolculuk oldukça keyifli geçmişti. Yeni başlayan yağmur arabanın ön camını tatlı tatlı ıslatırken sileceklerin ritmik sesine karışan gülüşmelerimiz, radyoda hafif tonda çalan 90’lar şarkılarıyla harmanlanmış, son birkaç gündür üzerimde olan gerginliği alıp götürmüştü.

Şirin, küçük bir balık restoranına geldik. Kış bahçesi gibi çevrilmiş verandada güzel bir masa kurulmuştu. Dışarıda esen hafif rüzgâr muşamba perdeleri sallıyordu. Yağmur damlaları önümüzde siyah bir çarşaf gibi uzanan denizin üzerine düşüyordu. Sadece ilerilerde demir atmış gemilerin ışıkları vardı.

Özlemiştim böyle ortamları... Yıllardır mezelerle donatılmış bir rakı masasına oturmamıştım. Gece boyunca hepsini afiyetle mideye indirdim. Özellikle yoğurtlu mezeler inanılmaz lezzetli gelmişti bana. Büyüdüğüm kasabada kendimi turist gibi hissetmiştim bir an...

Sakilik görevini Deniz üstlenmişti. Beliz’in şerefine tokuşturduğumuz ilk kadehten sonra muhabbetimiz açıldı. Deniz’i tanımak istiyordum. Nedense onda farklı, tuhaf şeyler sezinliyordum. Ayrı bir derinliği var gibiydi. Hele de bakışları...

Çoğunlukla soruları ben sordum. Hatta neredeyse hep ben sormuştum. Deniz’in hikâyesini merak ediyordum.

Hiç sektirmeden, hiç rahatsız olmadan yanıtlamıştı tüm sorularımı, büyük bir samimiyetle. Anlatırken hissettiği tüm duyguları gözlerinden okuyabiliyordum. Bilhassa babasını anlatırken...

Ege’de bir ilçede dünyaya gelmişti Deniz. Küçük yaşlarda babasını kaybetmişti. Babasının ölümünden sonra kız kardeşinin ve annesinin sorumluluğunu bir erkek olarak üstlenmek zorunda kalmıştı. Babasız büyümek onu zorlamıştı.

Babasını anlatırken gözleri ışıldıyordu. Kahramanlaştırmıştı babasını. Tıpkı benim gibi... Deniz’e göre ben babamı çok daha

geç yaşlarda kaybetmiştim fakat o an ikimizin de hüznünün ortak olduğunu hissetmiştim.

Maddi açıdan bir zorluk çekmemişti. Kardeşinin üniversite kazanması üzerine İstanbul'a taşınmıştı. İstanbul'a geldikten sonra da annesini kaybetmişti. Ama onu anlatırken babası kadar hüznü de değildi. Daha sıradan, daha normal bir ölüm müş gibi. Kız kardeşi okulu bitirdikten sonra İzmir'de çalışmaya başlamış; fakat Deniz bu kez peşinden gitmemişti. Artık kendi ayaklarının üzerinde durabileceğine inanıyordu. Çalıştığı hastanelerden memnun kalmaması sonucu sık sık iş değiştirmiş, son birkaç yıldır da burada sabitlenmişti.

Yaklaşık iki saat derin derin sohbet ettik. Bana çok iyi gelmişti. Sanırım Deniz'e de...

Son kadehlerimizi yudumlarken "Beliz ile aranız nasıldı?" diye sordum. Pek beklemiyordu bu soruyu sanırım. Akşamdan beri de ilk kez açmışım Beliz'in konusunu. Neden açtım bilmiyorum. Duraksadığını fark ettiğimde sorumun devamını getirdim.

"Âşık mıydın ona? Ya da o sana..."

Üçüncü kadehimden sonra alkolün de verdiği rahatlıkla ağızımdan çıkıvermişti bu kelimeler. Biraz patavatsızlık etmişim sanırım, yine de umursamadım ve gözlerinin içine bakarak cevabını beklemeye koyuldum.

Dudaklarını büzdü. "Hayır," dedi, "Âşık değildim. O da bana değildi. Bundan eminim." Mimiklerinden doğru söylediği izlenimi oluşuyordu. Bir süre sustu. Sanki benim açıklamasını yeterli bulmadığımı düşündü ve devam etti.

"Bir dönemlik hoşlanma. Eğer âşık olsaydım, ayrıldıktan sonra asla evinize bir daha gelemezdim. Ne Beliz'i ne de ona yakın hiçbir kimseyi görmek istemezdim." Rakısından son yudumu aldıktan sonra eliyle garsona işaret edip bir bardak çay istedi. Sonra deniz mavisini gözlerini benimkilerle buluşturarak devam etti. "Değim gibi, ilişkimiz sadece kısa bir süreliğine takılmaktan öteye geçmedi."

Nedense bu açıklaması beni mutlu etmişti. İçime engel olamadığım bir çocuksu heyecan yüklemişti. İstemsizce gülümsedim. Gözlerimle de. Fark etti güldüğümü, gülümseyerek karşılık verdi. Gözleriyle de.

Ne yapıyorum ben diyerek bir an kendime kızdım. Kur yapar gibi bir bakış atmıştım. Yaptığım şey asla doğru bir hareket değildi. Olmamalıydı. En azından Deniz'e olmamalıydı. Öyle ya da böyle kuzenimle bir dönem takılmışlardı ve o öldükten hemen sonra Deniz'le yakınlaşmam hoş bir durum değildi.

Yüzümdeki ifade değişikliğini anında fark etti.

“Ne oldu? Bir sorun mu var Mabel?”

Refleks olarak başımı dışarıya çevirdim. Gözlerine bakmak istemedim.

“Hayır... Hadi çıkıp biraz yürüyelim mi?”

İtiraz etmedi. Hızlıca çayından bir yudum çektikten sonra hesabı ödedik ve çıktık. Sahilde, sertleşen rüzgârda yan yana yürümeye başladık. Bir yanım koluna girmek, ona biraz daha yakın yürümek, yakın hissetmek istemişti. Ama diğer yanım halen aynı vicdan muhasebesindeydi.

Deniz ise herhangi bir şeye yeltenmedi. Her zamanki gibi kontrollüydü. Belki de bana bırakmıştı anın akışını. Sınırları benim çizmemi istiyordu. Aslında ne hissettiğini anlamam zordu. Bugüne kadar binlerce farklı insanla muhatap olmuş, insan sarrafı olan ben, Deniz'i asla çözemiyordum. İlk tanıştığımız günkü gibi samimi ve zarıftı. Hareketlerinde bir aşırılık yoktu, hiç olmamıştı. İlk gün bana nasıl davrandıysa hâlâ öyleydi.

Bir süre soğuk havada yürüdük. Yer yer hafif başım döndü. Sendelemedim fakat baş dönmeleri geldiğinde durakladım. Deniz de yanımda durup ellerini havada hazır tutuyordu olası bir denge kaybıma karşı. Asla bana dokunmadan.

“İstersen bir kahve içelim, alkolden sonra soğuk hava biraz çarptı gibi seni.”

“Olur...”

Sahilde, az ileride bir kafe vardı. Oraya doğru yürüdük. Kafenin bahçesine girene kadar hiç konuşmadık.

Elektrikli ısıtıcının turuncumsu ışığının vurduğu bir masaya geçtik. Yanımıza genç bir garson geldi.

“Hoş geldiniz. Kafemiz self-servis. Yalnız kapanmak üzere, servis kapanmadan içeceklerinizi alın isterseniz.”

Bunun üzerine Deniz ayaklandı. “Ne içersin? Türk kahvesi mi Americano tarzı bir kahve mi?” diye sordu.

“Türk kahvesi olsun lütfen. Sade.” Sonra ben de ayağa kalktım. “Sen kahve alırken bir lavaboya gidip geleyim.”

Lavabodan çıktığımda Deniz kahveleri bekliyordu. Yanına gittim. O sırada barista olarak çalışan genç bir kadın dikkatimi çekti. Saçları sarı ve kıvrıkcıktı. Sevimli bir yüz ifadesi vardı. Dikkatimi çekense Deniz’e kaçamak bakışlar sunmasıydı. Deniz pek farkında değildi.

Nedense bir anda kıskanmıştım Deniz’i. Servis bölmesine doğru yaklaştığı sırada bilerek koluna girdim. Kız fark etti yaptığım hareketi. Sevimli gülüşünün yerini asık ve ciddi bir surat aldı. Kahveleri tepsiye koyarken başını öne eğerek, “Afiyet olsun,” diye zoraki gülümsedi.

Önlüğünün üzerindeki isimliğe baktım. ‘Sanem Y.’ yazılıydı. Deniz’den önce davranarak, “Teşekkür ederiz Sanem Hanım,” diye karşılık verdim ciddi bir sesle. Deniz garipsemişti bu hareketimi. İşin özü ben de garipsemiştim. Hem bu hem de bir önceki yaptığımı. Utandım, bahçeye doğru hızla yürümeye başladım.

Masaya oturduktan sonra barista kızın arkamızdan bakıp bakmadığını merak ettim. Göz ucuyla kafenin içini taradım. Bakmıyordu. Bakışlarımı yeniden Deniz’e doğru çevirirken, kafenin içinde sol arka köşede oturan iki kişiyi fark ettim. Birisi tanıdık geldi. Bu kez daha dikkatle baktığımda kim olduğunu çözdüm.

Polis Sadettin.

Karşısında genç bir adamla oturuyordu. Önünde ajanda gibi bir defter, elinde de bir kalem vardı. Yüz ifadesi pek sohbet ediyor

gibi değildi. Gözlerini karşısındaki kişiye dikmiş, dikkatle onu dinliyordu. Sanki görev başındaydı ve bir konuyu araştırmak için bilgi alıyordu.

Sadettin'in halini görünce karşısındaki kişiyi de merak ettim. Çaprazıma düşüyor, yüzünü ancak profilden görebiliyordum. Ama tuhaf bir şekilde bu kişi de bana tanıdık geliyordu.

Gözlerimi hiç ayırmadan bir süre bekledim. Karşısındaki kişi el kol hareketleri yaparak garsonlardan birini yanına çağırdı. Garson elindeki işi bırakarak onun yanına koştu. Garsonun o tavrına bakılırsa genç adam bir müşteriden çok mekânın sahibi gibi duruyordu.

Yanına gelen garsonla konuşmak için başını çevirdiğinde ise yüzünü tamamen görebildim. Şaşkınlıktan dilimi yutacaktım. Görmemle birlikte ağızımdaki kahvenin boğazıma kaçtığını hissettim.

Bu...

Bu...

Bu kişi Ozan'dı.

Eski sevgilim Ozan.

22. Bölüm

Eve geldikten sonra kendi odama geçerken Beliz'in odasına girmek geldi içimden. Aklım çizimlerde ve yazdıklarında kalmıştı. Ayrıca kokusu halen odadaydı. Beliz'i hissetmek şu anda bana iyi gelecekti.

Odaya girdikten sonra yatağında bir süre oturdum. Makyaj masasmm üzerindeki kutuya baktım yeniden. Beliz'in çizimlerinin olduğu kutuya. Masaya yaklaşıp kutuyu kucağıma aldım. Kapğını açıp elimi en alta soktum. Çizimlerin olduğu kadife kılıfa. Kılıfı açtıktan sonra en son okuduğum sayfayı buldum.

Çizimlere bakarken bazılarında yine sayfaların üst ve yan taraflarına alınmış notları gördüm. Okurken kendimi kötü hissetsem de geri duramadım.

Sonsuz uyku; huzur. Sonsuz karanlık; huzur. Sonsuz sessizlik; huzur. Sonsuz ölüm; huzur... 30.11.2021

Yarım yüzlü bir kadın motifinin üzerine yazılmıştı bu satırlar. *S harfinin alt kuyruğundaki küçük kıvrım...* Ona ait bir şey görmek yine yüzümde sıcak bir gülümsemeye sebep olmuştu. Grafoloji eğitimlerimin mirası farkındalık! Acaba ne düşünerek yazmıştı Beliz bunları? Çizimlerine bir mana mı katmak istemişti?

Birkaç sayfa daha çevirdim.

05.12.2021 Bugün annemi eve getirdik ve Deniz de bizimle geldi. Onun yanımda olması her daim bana kendimi güçlü hissettiriyor.

Suzan Abla'yı da çağırdık bugün. Akşam hep beraber yemek yedik, o suratsız kadın hariç. Çok keyifliydi, umarım tekrarlarız.

Annesi hakkında kullandığı bu tabir biraz keyfimi kaçırmıştı, yine de sayfaları çevirmeye devam ettim.

07.12.2021 Dün gece annemin gece yarısından sonra başlayan iniltileri uykumun içine etti. Toplamda iki saat bile uyumadım. Kim bilir yine canı neye sıkılmıştı, belki karnı acıkmıştı, belki tuvalete gitmesi gerekiyordu, belki de acılar içinde gebermeden önce son nefesini veriyordu. Tabii ki öyle olmadı, çok isterdim ama olmadı... Bütün gece yastıkla kulaklarımı tıkamaktan kollarım ağrıdı. Sabah erken saatlerde Suzan Abla geldikten sonra biraz sustu da uyuyabildim. Nasılsa artık doğru düzgün de konuşamıyor. Ağzından çıkan kelimeler de anlamsız. Başım derde girmez.

18.12.2021 Bugün cumartesi, Deniz'in izin günü. Sabah erken saatlerde annemin ağrı kesici iğnelerini yaptıktan sonra benim odama geldi, ağlamaklı yüzümü ellerinin içine aldı. Gözlerimden süzülen birkaç damla yaşı baş parmağıyla sildi. Ona geceleri artık annemin devamlı inlediğini, bu duruma çok üzüldüğümü ve onu çok sevdiğimi anlattım. İnandı sanırım. Erkekler karşılarında ağlayan kadınlara karşı koyamazlar. Onlar için empati ve sempati hissederler. Acırlar. Yardımcı olmak isterler. Öyle de oldu. Bana dışarı çıkmayı teklif etti.

Birkaç sayfa daha ilerledim.

19.12.2021 Hâlâ dün yaşadıklarımın etkisi altındayım. Sabah-tan akşama kadar beraberdik. Boğaz'a gittik, kahvaltıdan sonra kalabalıklara karıştık. Tüm şehir yeni yıl havasına bürünmüştü. Birçok yeri süslemişlerdi. Akşam yemekten sonraysa bizim bu tarafa geçtik. Deniz kenarına geldiğimizde beni öptü. Beni öptü! Rüya gibiydi.

Arkasındaki sayfada bir gökkuşağı çizimi vardı. Renksizdi. Üzerinde yine bir not.

Gökkuşağını ben saklamadım. Onu benden aldılar. Zorla.

Tarih yoktu.

Sonraki sayfalarda sene başına kadar kısa kısa hep Deniz'den ve birlikte geçirdikleri zamanlardan bahsetmişti. Yemeğe gittik, kafeye gittik, yürüyüşe çıktık. İkisi oldukça iyi anlaşıyor gibiydi. Annesinden ise bir on gün kadar hiç bahsetmemişti. Ta ki yeni yılın ilk gününe kadar.

01.01.2022 Dün gece bu iğrenç kadın yüzünden yine uyumadım. Sabaha kadar bağırdı. Hatta yataktan kalkmaya çalışırken düştü. Onu gece boyunca yerde bıraktım. Belki akli başına gelir ve biraz daha az hareket eder. Deniz yeni yıla girerken geceyi birlikte geçireceğimize söz vermişti ama gelmedi. Hastanede nöbete kalmış. Bence yalan söylüyor. Annem olacak bu kadın evdeyken gelmek istemedi. Eziyetime ortak olmamayı seçti. Haklı da. Yeni yılın ilk kararı: Deniz'le mutlu ol ama önce evdeki bu mahluktan kurtul!

23. Bölüm

Son cümleleri ağzım açık okumuştum. Kurtul derken... Beliz'in böyle şeyler düşüneceğine asla ihtimal vermezdim. On sene önce bu evde bıraktığım kız değildi sanki. Bu cümleler ona ait olamazdı. Bir insan bu kadar değişebilir miydi?

Aklım hâlâ yazılardaydı ama bu kadar yetmişti. Bir süre bu çizimlere ve yazılara bakmamaya karar verdim. Onu olduğu gibi hatırlamak istiyordum, dönüştüğü bu şey olarak değil. Kutuyu toparlayıp bir süre dokunmamak üzere yerine koydum. Ardından kendi odama geçtim.

Başımı yastığa koyduğumda kafama takılan sorulara yenileri eklenmişti.

Beliz'in teyzeme olan bu nefreti normal miydi?

Zamanında ifadesi alınan olay doğru muydu?

Polis Sadettin ile Ozan'ın ne alakası vardı?

Sonradan fark etmiştim. Tesadüfen gittiğimiz kafe Ozan'ın kafesiydi. Sevgili olduğumuz dönemde üniversiteye yeni başlamıştı, sadece barista olarak bir yerde çalışıyordu ve bir gün kendi kafesini açmanın hayallerini kuruyordu. Şimdilerde ise işlerini büyütmüş ve sahilde de yeni bir şube açmıştı.

Sadettin'in Ozan'la görüşmesinin nedeni neydi?

Yoksa arkadaşlar mıydı?

Sadece sıradan bir ziyaret miydi?

Öyleyse masanın üzerinde not defterinin ne işi vardı? İkisi birden bambaşka bir iş mi konuşuyorlardı? Belki de Sadettin kafenin gizli ortağıydı ve hesap kitap yapıyorlardı...

Yoksa gerçekten Sadettin bir olayı mı araştırıyordu? Ozan'dan bilgi mi alıyordu? Araştırdığı olay neydi? Ozan'ın polislerle ne işi olabilirdi?

Düşündükçe işin içinden çıkamamıştım. Yıllar sonra Ozan'ı görmek etkilemişti sanırım beni. Üstelik Deniz ile baş başa geçirdiğim bir gecede. Üzerine bir de Beliz'in teyzem hakkında kurduğu cümleler eklenince...

Of!

Duygularım tamamen içe içe geçmişti ve şimdi başımın dönmesine eşlik ederek bir spiral gibi daireler çiziyorlardı.

En iyisi uyumaktı. Sadece uyumak. Hiçbir şey düşünmeden...

O günden sonra Ozan'ı pek kafaya takmadım. İlk gördüğüm gecedeki gibi değildim. Ama ara sıra Sadettin ile olan ilişkisi aklıma düşüyor ve kuşku reflekslerimi yine de harekete geçirmeyi başarıyordu.

Aradan birkaç gün geçmişti. Bu süreçte Deniz'le olan ilişkiyi de pek kafaya takmadım. Tamamen akışına bıraktım. Deniz ise bu birkaç günde büyük mesafe kat etmişti. Benimle artık daha rahat diyalog kuruyor, yanımda daha çok gülüyor ve gerçekten içinden geldiği gibi davranıyordu. Onun bu içtenlikli hali ise beni memnun bırakıyordu. Gün içinde evde olmadığı zamanlarda da sık sık arıyor ya da mesajlar atıyordu. Aramızdaki mesafeyi kontrol altında tutmaya çalışsam da engel olamıyordum. İşin açığı, engel olmamak da sanırım işime geliyordu. Belki de kaçak güreşiyor, Beliz'e karşı içimde oluşabilecek vicdan azabına karşı sorumluluğu Deniz'e yıkıyordum.

İngiltere'ye dönüşümü de henüz netleştirememiştim. Kararsızlığım devam ediyordu. Ama artık bir karara varmalıyım. Bir yandan

dönüp işlerime konsantre olmayı isterken, öte yandan bir süre daha kalıp Beliz'in dosyasındaki gelişmeleri beklemek de mantıklı geliyordu.

İngiltere'deki işimde ücretsiz izne ayrılabilirdim. Zaten tek gelir kaynağım orası da değildi. Birçok farklı dergi ve gazeteye de yarı zamanlı içerikler üretiyordum. Bu süreçte İstanbul'dan bu tarz işlerimi rahatlıkla yönetebilir, farklı yerlere yazılar hazırlayabilirdim. Hatta Türkiye'den bir gazete bir aylık yazı dizisi de istemişti, hazır İstanbul'dayken onlarla temasa geçebilir ve o işi de aradan çıkarabilirdim. Ama burada kalmak, Beliz'in ölümündeki ve evdeki tuhaf-lıklarla uğraşmak ne kadar doğrudu kestiremiyordum.

Kararsızlığım üzerimde sinsi bir ağırlık gibi hâkimiyet kurmuş-ken yaşadığım bazı garip olaylar da devam ediyordu. Ama bir tane-si kalmam konusunda terazinin kefesine bir anda çökmüştü.

Deniz'le birkaç gün sonra yeniden buluştuk. Yine bir akşam birlikte vakit geçirdik. Güzel bir restoranda rezervasyon yaptırmış, bu kez teklif de ondan gelmişti. İtiraz etmedim. Etmek de istememiştim.

"Dalgın görünüyorsun Mabel. Kafadaki kırk tilki, kırkının kuyruğu da birbirine değmeden geziyor sanki." Bu benzetmesi hoşuma gitmişti. Gülümsedim.

Yine sahile çıkmıştık ve yürürken sessizleştiğim anda söylemişti bunu.

"Tilkileri saymadım, kırk olabilir doğru. Ama kuyruklarının değmediği yanlış; tam tersine kuyrukları birbirlerine düğümlenmiş bir halde."

Bu yanıma karşılık kahkaha attı. "Güzel bir cevaptı," dedi, elleri kot pantolonunun ceplerinde yavaş yavaş ilerlerken, "madem öyle seni biraz rahatlatmak gerek."

"Nasıl yani?" diye karşılık verdim.

"Tilkileri biraz uzaklaştıralım da baş başa kalalım," diye açıkladı. Ne demek istediğini ilkin anlamamıştım.

Yürüyüş yaptığımız sahil yolunun hemen yanındaki, denize set olarak örülen kayalıklara çıktı. Elini uzatıp beni yanına çağırdı. Uzanıp tuttum elini. Teni yumuşacıktı.

“Buraya biraz oturalım,” diye fısıldadı kulağıma eğilerek. Hava gerçekten çok soğumuştı ve ben yine üzerime yeteri kadar kalın bir şey giymediğim için içten içe pişmanlık duyuyordum. Deniz’in üzerindeyse ince bir deri ceket vardı ama hiç üşüyor gibi gözük-müyordu. Başımı sola doğru çevirip çenemi omzuma yaslayarak Deniz’e baktım. Gözlerinin mavisi gecenin koyu karanlığında bile parlamayı başarıyordu. *Bu adamın benimle ne işi var* diye geçirdim içimden. Dünyanın en güzel kızı sayılmazdım. Asla Beliz kadar gü-zel de değildim. Renkli gözlerim, dolgun saçlarım, uzun bir boyum yoktu. Sıradan biriydim. Yine de her zaman mottom belliydi: ‘Kal-çamın kıvrımları olacağına beynimin kıvrımları ön planda olsun!’

O ise çok farklıydı. Gözleri, dudakları, burnu, bakışları, bakışla-rının üzerine inen hafif dalgalı saçları... O kadar mükemmeldi ki...

“Anlat bakalım,” dedi usulca yine fısıldar gibi, “neler geçiyor o aklından?”

“Beliz,” dedim benzer bir fısıltıyla cevap vererek. Etrafta sadece denizdeki dalgaların inatçı sesleri yankılanıyordu “Onu son gördü-ğün zamanı anlatır mısın bana?” Bir an şaşırmış gibi kaşlarını kal-dırdı. Sorusunun karşılığında böyle bir cevap beklemiyordu belli ki.

Hemen söze girdi.

“O gün uğramam gereken hastalarım vardı, en son Belizlere gitmiştim. Mesaim de çoktan bitmişti. Evde Suzan Abla vardı ve yemek yapıyordu. Teyzenin iğnelerini yapıp mutfığa geçtiğimde Beliz’i evden çıkarken gördüm. Suzan Abla’nın yanağına bir öpü-cük kondurup koşuya gittiğini söyledi. Açıkçası benim yüzüme bile bakmadı.”

Yutkundu. Beliz’in bu hareketine içerlemiş olduğu belliydi. Gözlerini denizin uçsuz bucaksız karanlığıyla buluşturarak devam etti.

“Geç olduğu için Suzan Abla yemeğe kalmam konusunda ısrar etti. Gerçekten o kadar yorulmuştum ki bu teklifini zevkle kabul ettim. Yemekten bayağı muhabbet ettik, hatta sonrasında bir de kahve yaptı. Uykumu kaçıracağını bile bile yine de içtim. Saat on olmuştu. Yemek, muhabbet, kahve derken zamanın nasıl geçtiğini

fark etmemiştik. Beliz ise hâlâ dönmemişti. Suzan Abla biraz te-
dirgin oldu, polise haber vermemiz gerektiğini söyledi. Ancak bu
gibi durumlarda, en azından bir yetişkin için, polisin herhangi bir
aksiyon almayacağını biliyordum.”

Sonunda soğuğu hissetmiş olacak ki ellerini birbirine sürtmeye
başladı. Konuşurken ağzından dumanlar çıkıyordu. Ben ise hay-
ranlıkla ve merakla onu dinliyordum.

“Beklemeye başladık. O durumda Suzan Abla’yı bırakamayaca-
ğım için ben de evde kaldım. Gece üç gibi salonda sızmışım, birkaç
saat sonra sabahın erken saatlerinde uyandığımda Suzan Abla hâlâ
ayaktaydı. Mutfakta sigara içiyordu. Gözleri şişmişti, perişan bir
haldeydi. Ve hikâyenin geri kalanını biliyorsun.”

Umutsuzca bitirmişti sözlerini başını öne eğerek. Şu anda ben-
den daha mutsuz görünüyordu. Tüm olayı bir de Deniz’in ağzın-
dan dinlemiş olmak bir nebze içimi rahatlatmıştı. Aramızdaki bu
karamsar havayı dağıtmak için konuyu değiştirdim, Avrupa’daki
işimden, karşılaştığım bazı ürkütücü vakalardan bahsettim.

Güzel bir akşam olmuştu. Deniz’in bakışlarında artık benden
hoşlandığına dair büyük işaretler görmüştüm. Gözleri ışıldıyordu
bana bakarken... Anılarından, geçmişinden ve özellikle de ha-
yallerinden bahsederken. En çok da İngiltere konusu açıldığında.
İngiltere’ye beni ziyarete gelmek istediğini söylemiş, hatta vize al-
mak için benim bir yardımımın olup olamayacağını da sormuştu.

Beni görmek için onca yol kat edecek olması yüzümde engel-
leyemediğim tebessümlere neden oldu. Sanırım şırmarmıştım. Bir
erkek tarafından değerli kılınmak alışık olmadığım bir şeydi. Yıl-
lardır...

Gecenin sonunda arabasıyla eve döndük. Çok geç kalmamıştık.
Arabayı evi uzaktan gören yolun köşesinde durdurdu. Tam önüne
kadar gelmedi. Neden ilerlemediğini merak ettiğim sırada birden
elime uzandı. Beklemiyordum bu hareketi. Bocaladım. Parmak-
larını parmaklarımın üzerinde hafif hafif gezdirdi. Aramızdaki
çekimden kaynaklı gerilim, belki de bu ilk temasta kendini bu ka-
dar belli etmişti. Kalp atışlarım yıllar sonra ilk defa bir erkek için

hızlanmıştı. Dokunuşları beynimde bir uyuşmaya neden oldu. Beynimden ayaklarıma kadar uzanan, rahatlatıcı bir uyuşma...

“Parmaklarına dokunmak çok güzelmiş Mabel...”

Fısıldayarak kurmuştu bu cümleyi. Tahrik edici bir fısıldamayla... Gözleri ise zaten en baştan beri öyleydi.

“Deniz...” diye mırıldandım. Fakat arkasından ne diyeceğimi bilmiyordum. Bilemedim de. Konuşamadım. Engel mi olmalıydım yaşadığım bu heyecana yoksa devam mı etmeliydim?

Deniz suskunluğumu bir yanıt olarak algılamıştı. Belirgin çene hatları, hafif kavisli burnu, arzu dolu dudakları ve tutkulu bakışlarıyla yüzüme yaklaştı. Çekim alanımın tam merkezine...

“Geç oldu, gitsem iyi olacak...”

Zar zor kurabilmiştim bu cümleyi. Dudakları dudaklarıma değmeden kurmak çok zor olmuştu. Utangaç bir halde hızlıca vedalaştım ve arabanın kapısını açtım.

Evin bahçesine girene kadar arkamdan izledi. Heyecanlıydım. Kalbim hâlâ hızlı hızlı atıyordu. Beni izlediğini bilerek yürümekse ayrı bir heyecan daha katmıştı. Bana ait olmayan, beni yıllardır bulmayan hislerdi bunlar. Bahçe kapısına geldiğimde hafifçe yan döndüm ve el salladım. Arabanın içinden bana el salladığını fark ettim.

Yüzümde o mahcup fakat haz dolu gülümsemeyle bahçeye girdiğimde birden irkildim. Karanlıkta, bahçenin ortasında birisi duruyordu. Yüzü eve dönüktü. El sallıyordu. Duygularım bir anda değişti, içimi büyük bir korku kapladı. Sert esen rüzgâr yüzümü yalarken olduğum yerde kalakaldım.

Birkaç saniye sonra kaslarıma yeniden hâkim olabildim. Ağır adımlarla yan tarafından yaklaştım. Yavaş yavaş yüzünü görebileceğim noktaya...

Yılmaz’dı.

Nusret Bey’in oğlu Yılmaz.

Bahçenin ortasına çivi gibi çakılmış, gözlerini yukarıya dikmiş, yüzünde ürkünç bir gülümsemeyle çatı katına doğru el sallıyordu. Yine...

24. Bölüm

“Yılmaz! Ne yapıyorsun burada?”

Yılmaz'ın yanına kadar sokulmuştum fakat beni duymamıştı. Bakışlarımı baktığı noktaya çevirdim. Çatı katına. Herhangi bir şey yoktu. Ancak Yılmaz buna rağmen el sallamaya devam ediyordu.

“Yılmaz, iyi misin?”

Aramızda çok kısa bir mesafe olmasına rağmen Yılmaz beni duymuyordu. Yüzündeki o ürkünç gülümsemeyle el sallamaya devam ediyordu. Yeniden çatıya baktım, karanlıktan başka hiçbir şey göremedim.

“Yılmaz!”

Bu kez seslenen ben değil Nusret Bey'di. Sokağın dışında, bahçe çitlerinin arkasındaydı. Koşarak bahçe kapısından geçti.

“Yılmaz, oğlum yine nerelere kaçtın?”

Yılmaz'ın yanına gelince havadaki kolunu yakalayıp indirdi. Daha sonra sarılır gibi kucakladı ve birkaç adım öteye sürükledi.

“Nusret Bey neler oluyor?”

“Sorma be Mabel kızım. Bir de bu huyu çıktı başımıza.”

Yılmaz, birkaç adım geriye sürüklendikten sonra normalleşmişti. Ama hâlâ gülüyor ve babasına bakıyordu.

“Ne huyu Nusret Bey?”

“Durduk yere kaçmalara başladı. Son birkaç gecedir nedense hep sizin bahçeye geliyor. Böyle el sallıyor.”

Şaşırmıştım. Bu olay ilk değildi.

“Neden el sallıyor?”

“Bilmiyorum kızım. Ben de anlamadım. Ne güzel toparlamıştı ama son zamanlarda iş yeniden çığırından çıktı. Doktordan randevu aldım. Yarın götüreceğim.”

Karşılık vermedim Nusret Bey’e. Kalp atışlarım sakinlemeye başlarken usulca çatıya yeniden baktım. Yılmaz, bizim göremediğimiz bir şey mi görüyordu acaba?

“Kusura bakma kızım, seni de rahatsız ettik.”

Nusret Bey Yılmaz’ı beline sarılarak götürdü. Az sonra gözden kayboldular.

Etrafın sakin olduğu günlerde dalgaların sesi eve kadar ulaşır-
dı. Bugün de o günlerden biriydi. Eve girdikten sonra odama geç-
tim. Bu son olay bardağı taşıran damla olmuştu benim için. Evin
içinde duyduğum sesler, gördüğüm sanrı ve kâbuslardan sonra...

Artık kararı vermiştim. Bir süre daha kalacaktım. Hızla bil-
gisayarımı açtım ve insan kaynaklarına bir e-posta yazdım. Tür-
kiye’deki işlerimin çeşitli zorunluluklardan dolayı uzayacağını ve
senelik iznimden kalan tüm günleri kullanmak istediğimi belirt-
tim. Senelik izinlerim bitince de ücretsiz izne çevrilmesini...

Yine sıkıntılı bir gece geçirmiştim. Uyku ile uyanıklık arasında
bir sürü saçma sapan rüya görmüştüm. Sabah kalktıktan sonra
Suzan Abla’ya, üst kattaki odaların kapılarına neden kilit takıldı-
ğını sordum.

“Kilit mi takılmış?”

Suzan Abla’nın haberi dahi yoktu. Aylardır üst kata çıkmamış-
tı. Ne temizlik ne de başka bir ihtiyaç için.

“Evet abla, kapılarda kilitler var. Asma kilitler.”

“Asma kilitler varsa Beliz takmıştır. Evin her tarafını kilitleme-
ye başlamıştı nedense.”

“Anahtarlar peki, anahtarlardan haberin var mı?”

Bir süre düşündü Suzan Abla.

“Beliz’in odasında bir yerlerdedir. Gel bakalım.”

Birlikte Beliz'in odasına gittik. Odada ne kadar çekmece varsa kurcalamaya başladık. Hiçbirisinden anahtarlar çıkmadı.

“Anahtarları nereye koyar ki bu kız!”

Suzan Abla söylene söylene aramaya devam ediyordu. Ben de. Çekmecelerden sonra gardırobuna yöneldim. Kapakları ardına kadar açtım. Sol tarafta raflar ve katlanmış tişörtler vardı. Ellerimi rafların arkalarına uzattım. Teker teker tüm rafları yokladım.

Raflardan sonra en alttaki çorap çekmecesine baktım. Benim tanıdığım Beliz anahtarları saklayarak muhafaza etmişse işimiz zordu. Resmen saklama ve saklanma uzmanıydı. Bu nedenle tüm çorapları teker teker elime aldım. İç içe geçirilerek katlanmış çiftleri parmaklarımla sıktım. Oradan da bir sonuç alamadım. Hemen ardından tüm kıyafetlerinin ceplerini kontrol ettim. Yine bir sonuç yoktu.

Suzan Abla da makyaj masasına girişmişti. Ne kadar bölme ve kutu varsa kurcalıyordu. Ararken hırçınlaşmıştı. Birçok eşyayı döküp saçtığının farkında değildi. Son olarak benim içine baktığım kutuya el attı. Kutuyu masanın üzerinde ters çevirdi. İçinde ne varsa boşalttı. Fotoğraflar ve tersten döküldüğü için en üste gelen Beliz'in çizimleri sağa sola kayarak dağıldılar. Fakat anahtarlar onların arasından da çıkmadı.

İstemsizce Beliz'in çizimlerinden birisini rastgele çekmiştim yine. Yuvarlak bir şey çizmişti. Halka gibi. Etrafından da dal mı damar mı anlamadığım uçlar çıkıyordu.

Ölüm bir başkaldırı. Ölüm bir özgürlük. Ölüm bir mükâfat...

Ne çok ölüm kelimesini kullanıyordu. Hem anahtarları bula mamış hem de ölümlü bir yazı okumuştum. Daraldım. Sanki ruhum sıkışmaya başlamıştı.

“Bir demir parçası var mı abla? Böyle levye gibi kullanabileceğimiz?”

Suzan Abla bir süre düşündü. “Soba...” dedi, “eski sobanın karıştırma demiri var. Âtil duruyor dış kapının arkasındaki boşlukta.”

“Tamam o zaman, bırakalım anahtarları aramayı, o işimizi görür.”

Odadan çıktık. Ben merdivene doğru yürürken Suzan Abla kapının arkasında duran demire koştu. Arkamdan üst kata geldi.

Demiri elime aldım. Paslanmaya yüz tutmuş bir demirdi. Ama şansıma kalmıdı. İlk olarak sol tarafa düşen odalardan birisinin üzerindeki asma kilide ucunu yerleştirdim. Var gücümle aşağıya doğru bastırdım. Biraz zorladı ancak kilit parçalandı. Hemen ardından kapıyı araladım.

İlk oda gayet normaldi. Eskiden salonda olan koltuk takımları üst kata taşınmıştı. Tozlanmasın diye de üzerlerine eski çarşafılar örtülmüştü.

Yanındaki diğer odaya geçtim. Aynı hareketle kilidi kırdım. Burada da bazı eski eşyalar vardı. Uzun süredir kullanılmadıkları için tozlanmışlardı. Odayı üstünkörü kolaçan ettikten sonra diğer yöne, ardiyenin kapısına yöneldim.

Ardiyenin kapısındaki kilit diğer iki kilitten daha büyüktü. Demiri geçirip bütün gücümle asılmama rağmen kırılmadı. Ucunu kapıya değdirip yeniden denedim. Büyük bir çatırtı koptu. Kilit kırılmamıştı ancak kapının kilidin monte edildiği kısmı parçalanmıştı. Tek bir vida sağlam kalmıştı. Demiri kilitten çıkarıp tek kalan vidanın üzerine diklemesine vurdum. O da kapı pervazından ayrıldı.

Ardiyenin kapısını usulca aralarken heyecanlanmıştım. Çünkü Yılmaz’ın baktığı ve el salladığı yer tam da buraya denk düşüyordu. Oda karanlıktı. Sadece ön cepheye bakan küçük pencereden içeri ışık vuruyordu.

İçeri girmemle yeniden bir toz bulutu oluştu. Vuran ışıkla tozlar belirginleşti.

“Of, şimdi girmesek mi kızım? Boğazımıza yapışıyor bunlar!”

Suzan Abla bir eliyle yüzünü kapatırken diğer elini havada sallamaya başladı.

“Bir şey olmaz,” diye karşılık verdim. Ardiyenin ortasına doğru ilerledim. İlerlerken tavan alçaldığı için dizlerimi biraz kırdım.

Ortadaki lambayı fark edince durdum. Lambanın hemen yanından aşağı doğru kabloyla sarkan düğmeyi bulup bastım.

İçerisi aydınlanmıştı. Kalbim çarpıyordu. Başımı sağa sola çevirdim. Garip bir şeyle karşılaşacağım diye bekledim. Fakat gözümün çarpan hiçbir şey yoktu.

Birçok eski araç gereç buraya yığılmıştı. Muhtemelen içindeki boyaların kuruduğu boya kutuları, yamulmuş ve artık kullanılmayan bir merdiven, anneannemden kalan kayışlı ve pedallı dikiş makinesi, çocukluğumuzda bir dönem kullandığımız eski tüplü televizyon ve bunların yanı sıra ne kadar artık kullanılmayacak ıvır zıvır varsa...

Çatı ile duvarların birleştiği en uç yerlere kadar kontrol ettim. Evin diğer kısımlarında olduğu gibi burada da parkeler gıcırdıyordu. Etraf toz içindeydi. Onun haricinde görünürde hiçbir tuhaflik yoktu.

“Resmen çöplerle dolmuş burası kızım, Nusret Bey’le konuşalım da atalım bunları istersen.”

“Şimdilik gerek yok. Bir süre daha kalsınlar.”

İki odanın kapısını kapadık, ardiyenin kapısını ise çerçeve bozulduğu için aralık bırakarak aşağı indik. Elimdeki demiri yeniden kapının arkasına yerleştirirken telefonum çaldı. Arayan Menan’dı.

“Alo. Abla. Pardon hanım, şey Mabel Hanım, müsaitsen görüşelim. İşine yarar mı bilmem ama bir şeyler öğrendim.”

25. Bölüm

Menan'la aynı çay bahçesinde buluşmak için sözleşmiştik. Ne bulduğunu çok merak ediyordum. Kameraları kimin çaldığını çözebilmiş miydi acaba? Çözdüyse Beliz ile bir ilgisi var mıydı?

Garip bir şekilde dakikti Menan. Tam sözleştiğimiz saatte karşıma dikildi.

“Nasılsın abla? Of ben alışamadım. Mabel Hanım?”

“İyiymen Menan. Sen nasılsın? Bu arada kendini nasıl rahat hissedeceksen öyle konuş.”

“Ben de halime şükür. Bu ara işler kesat.”

Karşımdaki sandalyeye oturdu. İşler kesat demesi komiğime gitmişti. Gülümseyerek karşılık verdim.

“Ne içersin Menan?”

“Dur ben söylerim. Sen ne içersin?”

Hemen elini kaldırdı ve garsonlardan birisine işaret verdi.

Siparişleri alan garsonun uzaklaşmasının ardından, “Kimin çaldığını bulabildin mi Menan?” diye sordum.

Menan dirseklerini masaya yaslayarak bana yakınlaştı. Ellerini havada birleştirdi.

“O kısım birazcık karışık.”

“Neden karışık?”

“Şöyle ki...” diyerek söze girdi ve uzun uzun anlatmaya başladı. Yer yer aralarda sorular sorarak dinledim.

“Şimdi önce bizim çocuklara sordum. Yani işte bizim buranın hırsızlarına. Hiç kimse yanaşmamış mesire alanına. Zaten kamera olayı sıkıntılı iş. Polisler hepimizin tipini, boyunu falan biliyor. Kim tenezzül etse ilk görüntülerden anında enselenir. Bu nedenle bizimkilerden böyle bir iş çıkması zaten zordu. Çalındığını birkaç kişi duymuş. Kendi aralarında muhabbeti de olmuş hangi enayi yaptı diye. Kimsenin çaldığını duymamışlar. Kesin olan bizim bölgenin hırsızlarından birisinin olmadığı. Mevsimlikçilerden de olacağını sanmıyorum.”

“Mevsimlikçiler?”

“Şimdi sana nasıl anlatayım... Şöyle düşün, yaz ayları geldiğinde bizim gibi tatil bölgelerinde polis tedbiri arttırıyor. Siviller çoğalıyor. Bunların çoğu da bizi tanıyor. Nerede dolansak hemen yapışıyorlar, GBT falan yapıyorlar. Bu yüzden yaz aylarında hırsızlar yer değiştirirler. Mesela Tekirdağ'ın elemanları buraya gelir, buranın kiler Yalova'ya gider. Maksat polislerce tanınmamak. Bunlara mevsimlikçiler deriz biz.”

“Nasıl yani, yaz aylarında hırsızların görev yeri mi değişiyor?”

“Öyle de düşünebilirsin. Belli bir kural yok ama işte biliriz kim nerede iş tutar, kim nereye gider. Kafası çalışan kişilerdir ama bunlar; tutup da kameraya yeltenecek salaklığı yapmazlar. Bu yüzden onlardan da değildir.”

“O zaman elimiz boş desene...” Belli etmemeye çalışsam da hayal kırıklığına uğramıştım.

Derin bir iç geçirip başımı ellerimin arasına aldım. O esnada çay bahçesinin sahibi olduğunu tahmin ettiğim kişi, büyük çay tepsisinden masaya iki bardak çay bırakarak bir sonraki masaya doğru hızlıca yürüdü. Menan çayın şekerini atıp karıştırdıktan sonra yine cebinden çıkartıp dudaklarının arasına aldığı sigarayı yakarak devam etti.

“Tam değil. Yani şöyle değil. Mesire alanının müdavimi ve değnekçisi Badem var. Onun yanına gittim.”

“Neci bu Badem, otopark görevlisi mi?”

“Yok, şarapçı. Bildiğin evsiz şarapçılardan. Ama hep oralarda takılır. Yazın millet arabasıyla çıktığında park ederlerken yalandan sağ yap sol yap diye arkalarında biter ve bahşiş ister. Onunla da şarap alır, gece gündüz oralarda takılır. Zararsız bir tiptir.

Ben de ara sıra içmeye Badem’in yanına çıkarım bazı arkadaşlarla. Zaten ölen ablayı birkaç kez spor yaparken görmüştüm Badem’in yanında takılırken. Badem’e sordum hem kamerayı çalanları, hem de işte ölen kuzeninin olayıyla ilgili bir şey bilip bilmediğini.”

“Bir şey çıktı mı Badem’den?”

“Çıktı.”

Heyecanlanmıştım. İyice dikkat kesildim. “Ne çıktı?”

“Şimdi Badem bir gece yine kafayı çekmiş oralarda bir yerde. Ufak tefek, zayıf ve kısa birisinin direklerden birine tırmandığını görmüş. Üzerinde kapüşonlu tişört varmış. Kafasını kapatmış. Kim olduğunu bilmiyor. Ama böyle sincap gibi zıplayıp tırmanmış. Kimse bunu yapan, becerikli birisi anlayacağını. Hani normalde ben yaparım ama senden de iyi hoplayıp zıplıyordu diyor. Ama bence asıl önemli olan Badem’in gördüğü başka bir şey.”

Menan durakladı. Boğazını temizledi. Sabırsızlanmıştım. Sigarasını söndürür söndürmez, “Ne görmüş?” diye sordum.

“Sizin bu kuzen sık sık geliyormuş oraya. Ölmeden birkaç hafta önce yine bir gün gelmiş. Yürümüş, koşmuş, bir şeyler yapmış işte. Ama o gün onun arkasından iki kişi daha gelmiş. Uzaktan onu izlemişler. Elemanların tiplerini beğenmemiş Badem.”

“Nasıl...” diye çıkıştum bir anda, “Beliz’i takip mi ediyorlarmış?”

“Valla ben Badem’in yalancısıyım. O takip edildiğini düşünüyor. Uzaktan biraz izlemişler.”

Menan birden, “Ben de Beliz diyebilir miyim sorun olmazsa,” diye sordu utanarak. “Hani şimdi ölen kişinin arkasından nasıl hitap edeceğimi bilemedim.”

“Tabii,” diye kestirip attım, sadece neler söyleyeceğini merak ediyordum.

“Beliz sporu bitirip ayrılınca da ortadan kaybolmuşlar.”

“Tipleri nasılmış? Kaç yaşlarındalarmış? Kıyafetleri neymiş?”

“Sordum ben de hepsini de bunun kafası çoğunlukla kıyak olduğu için tam bir şey diyemedi. Ne kıyafet ne yaş. Sadece tiplerini beğenmedim dedi.”

Kimdi bu adamlar? Beliz’i neden takip ediyorlardı? Ya da gerçekten takip ediyorlar mıydı?

“Bu Badem midir nedir, beni onunla görüştürebilir misin Menan? Bir de ben sorsam...”

“Aman olmaz o. Adımı çıkarırsın. Zaten Badem de hiçbir şey anlatmaz. Huyunu suyunu iyi bilirim. Gerçekten konuşmaz sana. Yoksa belki görüştürürdüm.”

Menan tahmin ettiğimden daha fazla bilgiyle gelmişti. Çok daha karmaşa ve şüpheyle... Ama son hareketi beni çok daha şaşırtmaya yetmişti. Elini beline götürdü. Belinden bir şey çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. Dikkatle bıraktığı şeye baktım.

“Bu ne Menan?”

“Cüzdan. Beliz’in cüzdanı...”

26. Bölüm

“Gerçekten Beliz’in cüzdanı mı?”

Menan cüzdanı açtı. İçindeki kartlık kısmında duran kimlik belgesini çıkartıp bana uzattı.

“Kuzenin bu değil mi? İsmi de Beliz.”

Hızla elinden aldım kimliği. Evet, Beliz’in kimlik belgesiydi.

“Bunu... Bunu nereden buldun?” Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. Bir an kimliğe dokunmaya çekindim. Beliz’in ölümünden beri elime geçen tek gerçek delil buydu.

“Ben bulmadım. Badem bulmuş.”

“Nerede bulmuş?”

“Mesire alanında. Parkurda düşürmüş sanırım. Parkura yakın bir yerde bulmuş. İçinde yedi yüz küsur lira nakit para da varmış. Badem parayı aldıktan sonra cüzdanı rastgele fırlatmış. Parayı ne yaptığını da tahmin edersin.”

Soğuktan buz kesmiş ellerimi ürkekçe cüzdanla buluşturdum. Karıştırmaya başladım. Kredi kartları, bankamatik kartları ve bazı toplu taşıma kartları yerli yerindeydi. Diğer kısmında da çeşitli kartvizitler, alışveriş slipleri ve birkaç tane daha kâğıt parçası vardı.

“Cüzdandan para dışında bir şey almış mı?”

“Yok almamış. Kartların temassız özelliğini kullanmayı düşünmüş aslında ama sonradan tekeldeki kameralara düşerim diye vazgeçmiş. Dediğine göre gece saatlerinde bulmuş cüzdanı. Büyük ihtimalle olaydan sonra. Kurcalaya kurcalaya yürümüş ve

parayı aldıktan sonra kayalıkların orada sallamış rastgele. Ben dedikten sonra birlikte aradık ve bulduk.”

Birden aklımda bambaşka bir soru işareti belirdi.

“Menan; bak bu Badem dediğin adamı gözüm tutmadı. Belki de o saldırdı cüzdanı almak için, belki de o itti aşağıya Beliz’i?”

“Badem mi! Yok asla... Karıncayı bile incitemez o. Gram ondan şüphelensem sana demeden önce emniyete götürür Sadettin Abi’ye teslim ederdim inan. Zaten it gibi tırstı cüzdanın ölen kişiye ait olduğunu tahmin edince. Şey, para için de pişman oldu.”

Menan bunu derken çok samimiydi. Ama Badem’den şüphelenmemem için yeterli değildi. Fakat bilerek üstelemedim. Belli ki Menan Badem’i hep savunacaktı. Bizzat kendim araştırmalıyım. Bunu da Menan’a hissettirmemeliydim.

“Sadettin,” dedim, konuyu değiştirmek için, “polis Sadettin. Bayağı tanıyorsun sanırım onu.” Ellerimi ısıtmak için soğumaya yüz tutmuş çay bardağını sıkıca kavramıştım.

“Tanımaz olur muyum? Gide gele akraba olduk sayılır.” Sinsi-ce sırtırken cebinden çıkarttığı sigara paketinden bir sigara daha alıp yaktı.

“Nasıl birisi? Yani işleri başından savar mı yoksa ciddiye alır mı?”

“Sadettin komiserim on numaradır. Komiser diyorum ben ona, normalde polis memuru. İşini asla başından savmaz. Çok sessiz görünür ama karda yürür izini belli etmez. Beni de hep yakalayan odur. Zaten bir tek ona itiraz etmem yakalandığım zaman.”

“Niye? Yalan söylersen döver ya da şiddet uygular diye mi?”

“Yok, kolay kolay adam dövmez Sadettin. Ama bir, iki defa duydum, bir çocuk tacizcisi yakalamış, zor almışlar piçi elinden. Az daha öldürecekmiş. Bize öyle şeyler yapmaz. İyi davranır. On-
dan dolayı severim.”

Sadettin’i anlatırken yüzü gülmüştü Menan’ın. Sevdği belliydi. Anlatmaya devam etti.

“Hatta bir kez Sadettin Abiyle iddiaya girdik biz. Ben her yerden hırsızlık yapabilirim dedim. Emniyetten bile diye. O da yapamazsın dedi. İşlem yapmayacağıma söz ver yapayım dedim. Söz verdi ve iddiaya girdik. Bunların binasının alt katında çay ocağı var genişçe. Dinlenme odası gibi de kullanıyorlar. Bir gece oradaki plazmayı kaldırdım, kimsenin ruhu duymadı. Tabii Sadettin Abi hariç.”

“Nasıl yani, ciddi ciddi emniyetten televizyon mu çaldın?”

“Evet... Önde bir ton nöbetçi polis var ama arka otoparkta kimse yok. Demirleri aşip daldım binaya. Çok da rahat oldu. Ertesi gün Sadettin Abi çıktı geldi sen mi yaptın diye, evet dedim geri verdim. Yemek ısmarladı sonra bana. Aramızda kalsın, bazı konularda Sadettin Abi’ye de yardımcı olurum el altından. Ama başkasına olmam.”

“İlginçmiş,” dedim, “Sadettin de ilginç adammış. Diğer polislere pek benzemiyor.”

“Kral adamdır Sadettin Abi...”

Menan’ın anlattığı anısından sonra arkama yaslandım. Beliz’in cüzdanını yeniden açtım. Sanırım Sadettin’den bir adım öne çıkmıştım. Cüzdanı bende idi ve bundan kimsenin haberi yoktu.

Cüzdanı kurcalarken Menan’ın anlattıklarını düşündüm. Beliz’i gerçekten takip etmişler miydi? Takip etmişlerse takip edenler kimlerdi? Amaçları neydi?

Ya da Badem suçu başkasına yıkmak için yalan mı söylüyordu? Belki de anlattığı olay bir hayalden ibaretti. Belki de Badem bizzat kendisi bir şey yapmıştı.

Her şey o kadar karmaşıklaşmıştı ki bir anda, hangi yönde düşüncelerimi güçlendirerek tahmin yürüteceğimi kestiremiyordum. Hangi yönde şüphelerimin peşinden gideceğimi bilemiyordum. Çoklu bir kavşağın ortasında kilitlenip kalmıştım ve yanlış bir yöne sapmam tamamen zaman kaybı olacaktı. Tam bir tıkanmışlık hali...

Daha çok bilgiye ihtiyacım vardı. Daha çok...

O an aklıma bir fikir geldi. Düşününce çok saçmaydı ama başarırsam daha farklı bilgilere de ulaşabilirdim. Cüzdanı masanın üzerine bıraktım ve manalı manalı Menan'a baktım.

“Menan. Benim için başka bir şey daha yapmanı istiyorum. Ama bu kez ücreti karşılığında.”

27. Bölüm

Menan kalktıktan sonra Beliz'in cüzdanında ne varsa çıkardım. Kredi kartlarını, toplu taşıma kartlarını, alışveriş sliplerini... Cüzdanı tamamen masanın üzerine döküp teker teker incelemeye başladım.

Kartlar ve diğer parçalarda herhangi bir tuhaflık yoktu. Hemen ardından alışveriş sliplerine bakmaya başladım. Genellikle yakın tarihli alışverişlerdi. Çoğunluğu giyim ve kozmetik mağazalarına aitti. Mağazaların adreslerini inceledim. Hemen hemen hepsi de çarşıdaki mağazalardı. Uzak bir lokasyona ait bir alışveriş bulunmuyordu. Bir slipteki tutar ise dikkatimi çekti. Diğerlerinden çok daha yüksekti. Mağazanın ne olduğuna baktım. Bir teknoloji mağazasıydı.

Slipleri bitirdikten sonra cüzdanın kartlık kısımlarına ve diğer ince bölmelerine baktım. Parmağımı sokarak gözden kaçan bir şey var mı diye kontrol ettim. Kartlıkların alttaki bölmesinde, birkaç kez katlanmış bir kâğıt parçasına denk geldim. Parmağımla çekip çıkardım. Katlanmış hali bir bozuk paradan daha küçük ve inceydi. Katlama yerleri ve köşeleri sürtünmeden dolayı aşınmıştı. Belli ki uzun zamandır aynı yerde duruyordu. Kâğıdı açmaya başladım. Özenle, düzgünce dörde katlanmıştı. İlk kat ve ikinci kat derken karşıma kare bir not kâğıdı çıktı. Üzerinde el yazısıyla tutulmuş bir not vardı. Merakla okudum onu. Bir isim yazılıydı. Hana Milanovic. Altında da Jabuka BS. – Trebinje notu vardı.

Büyük bir ihtimalle Beliz tutmuştu bu notu ve cüzdanında unutmuştu. Ne amaçla tutmuş olabilir diye üzerinde bir süre düşündüm. Bu esnada çizimlerinden çıkardığım harf grubu aklıma geldi. H A N A M İ L A... Hana Milanoviç ismiyle o harf grubunun bağlantısı olabilir miydi?

Aklıma başka bir mantıklı seçenek gelmedi. “Beliz’in işleri...” diye isyankâr bir mırıldanmanın ardından gözüme yeniden slipler takıldı. Teknoloji mağazasından yaptığı alışveriş. Yaklaşık bir ay öncesine ait bir alışverişti. Acaba ne almıştı? Mağazanın adresini kontrol ettim. Yakınlarda görünüyordu. En iyisi gidip mağazayı turlamaktı.

Çay bahçesinden kalkıp çarşı merkezine doğru yürüdüm. Kısa bir süre sonra teknoloji mağazasını buldum. Mağazanın kapısı kayarak açıldı, içeri girdim. Bilgisayarlar, cep telefonları ve diğer birçok ürünün arasında gezinmeye başladım. Beliz’in yaptığı alışveriş tutarında 38.990 TL yazılıydı. Miktarı bakınca, tek seferde yapılacak bir alışveriş gibi duruyordu. Farklı farklı ürünlerin toplamının tam da bir kampanya fiyatı gibi bir tutar oluşturması zordu. Fiyata göre alabileceği ürünler ise belliydi. Cep telefonu ya da bilgisayar...

Bilgisayarlar ve cep telefonlarının bulundukları stantları gezdim. Fiyatlarına baktım. Aynı fiyatta hiçbir ürün bulamadım. Bir ay içinde zamlanmış olabilirdi. Stantta duran görevlinin yanına gittim.

“Fiyatlar çok uçmuş,” dedim, “her şey ne kadar zamlanmış.”

Görevli satış odaklıydı. “Asıl büyük zam bu hafta gelecek hanımefendi,” diye karşılık verdi, “alacağınız bir şey varsa hemen alın.”

Sıradan bir müşteri gibi devam ettim. “Daha bunlar zamsız fiyat demek. En son ne zaman zam geldi peki?”

“İki aydır tüm ürünlerin fiyatları aynı. Hiç değişmedi.”

Öğrenmem gereken bilgiyi öğrenmiştim. Beliz aldığından beri fiyatlarda hiçbir değişiklik olmamıştı. Bunun üzerine tüm mağazayı dolaşmaya karar verdim. Lüks bir markanın standına geldiğimde bir tablet bilgisayarın fiyatının 38.990 TL olduğunu

gördüm. Hemen yaklaştım. Evet, tutar doğrudu. Sliptekine uyuyordu. Daha sonra tableti incelemeye başladım. Ram, işlemci ve internet ile data transfer hızı gibi özellikleri en yüksek olanlardandı. Beliz'in bilgisayarını bozuktu, büyük ihtimalle tamir ettirmek yerine yenisini almayı düşünmüştü. Dizüstü bilgisayar yerine de tablet tercih etmişti. Fakat Beliz'in böylesine üst model bir tabletle ne yapacağını merak etmiştim. Daha uygun fiyatlı tabletler varken özellikle en iyisini seçmişti. Ayrıca bu kadar parayı da nereden bulmuştu?

Mağazadan yine aklımdan bambaşka sorular geçerek çıkmıştım. Gün geçtikçe, hatta saatler geçtikçe yeni yeni sorular türüyor fakat hiçbirisine yanıt bulamıyordum. Üstelik üzerine gidebileceğim çok az veri vardı. Böyle kalmak bana göre değildi. Fıtratıma tersti.

Kaldırımında elli metre kadar yürüdükten sonra durdum. Menan'ın anlattıkları yeniden aklıma takılmıştı. Badem'i zihnimde normalleştiremiyordum. Gidip kendim yüzleşmek, konuşmak, en kötü ihtimalle neye benzediğini görmek çok daha mantıklıydı. Kaldırımdan yola indim, gördüğüm ilk taksiyi çevirdim.

Az sonra mesire alanının yakınlarımdaydım. Hava kararmaya yüz tutmuştu. Menan'ın dediğine göre Badem sürekli buralarda takılıyordu. Yine burada olmalıydı. Alanın üst kısmındaki büyük girişi değil de aşağıda kalan küçük girişi tercih ettim. Tüm alana bakmam gerekebilirdi.

Ağaçların ve çardakların arasındaki arnavutkaldırımlı yollar da yürüdüm. Bazı yerlerde küçük öbekler halinde gençler oturuyordu. Bir grup kahkahalar atarak sohbet ederken diğerleri daha sakin görünüyordu. Birkaç çardağın altında sevgili çiftler vardı ve etraflarına bakınarak kaçamak öpüşmeler deniyorlardı.

Bayır yukarı çıkarken Badem'e benzeyebilecek birisini aradı gözlerim. Menan'ın tarifine göre şarapçı ve evsiz... Muhtemelen kıyafetleri eski, kir pas içinde, hatta saçları ve sakalları da karman çormandı.

Mesire alanının üst noktasına yaklaştığımda, yaklaşık otuz metre ilerimde bir çardağın oturak kısmında kaykılmış bir adam gördüm. Tam da zihnimde uydurduğum tarife uyuyordu. Üzerinde kirden ne renk olduğu anlaşılmayan bir pardösü vardı. Saçları ve sakalları da nokta atışıydı. Badem bu kişi olmalıydı. Birkaç saniye sonra yeşil şarap şişesini kafasına dikti. Kendi kendine bir şeyler anlatıyordu. Sanki görünmez biriyle muhabbet ediyordu. Evet, Badem buydu.

Yanı başındaki bir çardağa girip kendimi gizledim. Çantamdan fotoğraf makinnesini çıkardım. Uzaktan Badem'in birkaç kare fotoğrafını çektim.

Hareketlerine bakılırsa gayet rahattı. Muhtemelen alkolden vücudu mayışmıştı. Yüzlerce, hatta belki de binlerce suçlu görmüştüm. Hiçbiri böylesine rahat değildi. Menan haklı olabilirdi. Bu adam nedense herhangi birisini öldürebilecek, öldürse bile aynı alanda hiçbir şey yokmuş gibi takılabilecek bir tip yoktu.

Badem'i izlerken, mesire alanının üst kısmından iki kişinin yaklaştığını fark ettim. Orta yaşlarda, düzgün giyimlilerdi. Birisinin saçları epeyce uzundu, dalgalanıyordu. Badem'e bakarak onun bulunduğu çardağa yönelmişlerdi. Bu andan sonra daha çok dikkatimi çektiler. Tamamen adamlara odaklandım. Çardağın arka kısmına geçip Badem'in yanına kadar yürüdüler. Badem onları fark etmemişti. Kaykılmış halde şarabını içmeye devam ediyordu. Birisi çardağın dışında, tam Badem'in arkasında durdu. Sanki ona bir zarar verecek gibiydi. Diğeri ise birkaç adım daha atıp Badem'in yanına geldi.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış onları izliyordum. Badem'e zarar verme ihtimalleri aklıma düşünce anında makineme sarıldım. Seri çekimde arka arkaya fotoğraflarını çektim. Badem'in yanına yaklaşan adam ayağını havaya kaldırdı ve Badem'in oturağın üzerine uzattığı ayaklarına bir tekme attı. Sert bir tekme değildi, daha çok irkölmesini sağlamak için gibiydi.

Öyle de oldu. Badem tekmenin ardından adamı fark etti. Fark eder etmez ayaklarını yere indirerek toparlandı. Bu esnada diğeri

adam çardağın dışından uzanıp ellerini Badem'in omuzlarına bastırdı. Sanki kaçmasına engel olmak istiyordu.

Öndeki adam Badem'le kısa bir süre konuştu. Hemen ardından Badem ayağa kalktı. Adam Badem'in koluna girdi, çekiştirerek çardaktan çıkardı. Badem sendeleyerek adamın sürüklediği yönde yürümeye başladı. Diğer adam ikisinin önünden geçmelerini bekledi, hemen ardından etrafına bakınarak arkalarından yürüdü.

Alanın üst kısmına, büyük girişin olduğu yöne doğru ilerliyorlardı. Aramızdaki mesafe biraz açılınca peşlerine takıldım. Dikkat çekmemek için sakın adımlarla devam ettim. Görüş açımı kaybetmeden aynı hızı ayarladım.

Birlikte ön kapıdan çıktılar, otoparka yöneldiler. Otoparka gittiklerini fark edince adımlarımı hızlandırdım. Arabaya binmeleri halinde en azından plakasını almalıydım.

Kapıdan çıktıkları anda gözden kayboldular. Anında koşmaya başladım. Kapıya yaklaşınca yavaşladım. Daha önce keşfini yaptığım, kullanılmayan nöbetçi kulübesini kendime sütreci yaparak etrafını dolaştım ve otoparka doğru baktım.

Fazla lüks sayılmayan bir aracın yanında durdular. Badem'in koluna girmiş olan arka kapıyı açtı. Badem'i arka koltuğa oturtuktan sonra yanına kendi geçti ve kapıyı kapattı. Diğer adam şoför kapısını açıp bindi. Aklıma Menan'ın Badem'den duyup anlattığı ve Beliz'i uzaktan izleyip takip eden iki adam geldi.

Badem'i gizli saklı, böyle ite kaka nereye götürüyorlardı?

Acaba Beliz'e de mi aynısını yapmışlardı?

28. Bölüm

Panikle arabaya doğru hızla yürüdüm. Arabanın plakasının fotoğrafını çekebilirim en azından bir şansım olabilirdi. Adamların kim olduğuna dair aklımda binbir soru dolanırken, arabanın diğer tarafında ayakta duran ve sigara içerek bekleyen üçüncü bir kişiyi daha fark ettim. Sigarasını yere attıktan sonra ezdi, ön kapıyı açtı. Arabaya binerken yüzünü görebildim. Evet, yine aynı tanıdık simaydı.

Polis Sadettin.

Eve dönerken kendi kendime hayıflanıyordum.

Neden daha hızlı hareket etmemiştim?

Neden Sadettin'den daha hızlı davranmamıştım?

Neden mağazayı daha sonra kontrol edebilecekken anında Badem'i görmeye gitmemiştim?

Sadettin benden hızlı davranmış ve Badem'i gözaltına almıştı. Bu durum yine bambaşka soruları zihnimde fokur fokur kaynatmaya başlamıştı.

Acaba Badem hakkında başka şeyler mi biliyordu?

Acaba Badem gerçekten suçlu muydu?

Sorular sıralanırken birden Sadettin'e karşı içimde engel olmadığım bir şüphe zinciri meydana geldi. Sadettin gerçekten sadece görevini yapıyor olabilirdi elbette ama olayı araştırırken böyle sessiz olması, bana hiçbir bilgi vermemesi beni tedirgin ediyordu. Bu tedirginlikse Sadettin'in Beliz'in ölümüyle bir alakasının

olup olmayacağı şüphesini de beraberinde getiriyordu. Belki de ben abartıyordum.

Evin bahçe kapısına vardığımda, ne denli bir paranoya bataklığına battığımı ancak fark edebilmişim. Ortada fol yok yumurta yokken durduk yere Sadettin'den de şüphelenmeye başlamışım. Sanırım egom devreye girmişti, Badem'i kıl payı kaçırmamın faturasını Sadettin'e kesmeye çalışıyordum.

İçeri girdiğimde Suzan Abla mutfaktaydı. Son kalan işleri hallediyordu. Kapının eşiğinde durup, "Beliz yeni bir tablet almış, sen nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Suzan Abla elini önlüğüne silerek bana yaklaştı.

"Tablet mi? Hiç görmedim. Eski bir bilgisayar vardı ama pek işi olmazdı onunla da. Yeni tablet mi almış ölmeden önce?"

"Evet," dedim sertçe, "görmüş olmalısın. İyi düşün!"

Bu çıkışmanın üzerine Suzan Abla biraz düşündü.

"Yok, gerçekten hiç hatırlamıyorum tablet mablet. Hem ben son zamanlarda o kadar sık gelmiyordum, Beliz kendisi idare edebileceğini söyleyip annesiyle ilgileniyordu."

Suzan Abla'mın yanıtını beğenmemiştim. Odama geçtim ve kapıyı kapattım. Yastığa başımı koyar koymaz önce derin düşüncelere sonra da uykuya daldım. Keyifsiz bir gece geçirmiştim. Sabaha kadar defalarca uyanmış, garip rüyalarla boğuşmuştum.

Sabah gözlerimi açtığımda üzerimde hırçın bir hal vardı. Tersimden kalkmışım. Hâlâ cüzdanın içinden çıkan notu ve tableti düşünüyordum. Oflayıp puflayıp odamdan çıktım. Beliz'in odasına gitmek için koridora dönerken Deniz'le çarpıştım.

"Deniz... Burada olduğunu bilmiyordum." Mavi gözleri yine ıslıl ıslıl parlıyordu.

"Teyzeni kontrole gelmişim."

Deniz tebessüm ederek yüzüme baktı. Ama tebessümünü azalarak kayboldu. Sanırım benden dolayıcıydı.

"Mabel, iyi misin? Gergin duruyorsun."

"Yok bir şey," dedim, "kusura bakma biraz işim var."

Deniz'i de pas geçip Beliz'in odasına gittim. Kapıyı sertçe açıp içeri girdim.

İçerisi hâlâ dağınıktı. Makyaj masasının üzerinde çizimleri, yatağın üzerinde kıyafetleri... Anahtar aramamızdan sonra Suzan Abla toplamamıştı. Ben de. Dağınık halini görünce duraksadım. Tableti burada olsaydı eğer, anahtar ararken çıkardı karşımıza. Çıkmamıştı. Üstelik dip köşe her yeri de kurcalamıştık.

Yatağın kenarına oturdum. Ellerimi başıma götürdüm. Saçlarımı avuçladım.

"Ne yapıyorum ben? Neden bu kadar zorluyorum?"

Birkaç dakika o halde bekledikten sonra kendime geldim. Dün gece eve çok sert girmiş, Suzan Abla'ya çıkmıştım. Bu sabah Deniz'i de terslemiştim. Yaptığım şeyler düpedüz saygısızlıktı. Kendime bir süre ilendikten sonra ayağa kalktım. Beliz'in odasının acelesi yoktu. Suzan Abla ve Deniz'in gönüllerini almanınca vardı.

Odadan çıktığımda Deniz kapıdaydı, Suzan Abla da Deniz'i yolcu ediyordu.

"Gidiyor musun hemen?"

"Evet. Birkaç hastam daha var kontrol etmem gereken."

Suratı asıktı. Konuşurken bana bakmamıştı. Belli ki az önceki hareketime kırılmıştı.

"Akşam işin yoksa kahve içmeye gelsene," dedim, "hava güzel olursa bahçede otururuz." Hava güzel değildi ve olmayacaktı da. Hatta neredeyse kar yağacaktı. Dışarıda buz gibi bir ayaz vardı.

Teklifimi beklemiyordu. Bu kez yüzüme baktı.

"Tamam, haberleşiriz."

Suzan Abla kapıyı kapattıktan sonra bana döndü. "Siz de Deniz'le güzel arkadaş oldunuz ha." Yüzündeki manalı ifadeyi fark etmemek imkânsızdı.

"Öyle bakma, arkadaşız işte. Burada hiçbir arkadaşım yok."

"Güzel güzel... Deniz çok iyi çocuk, çok efendi ve saygılı. Ben severim."

Suzan Abla imasından vazgeçmemiştir.

“Aman boş ver abla şimdi Deniz’i. Gel sana bir kahve yapayım, yorulmuşsundur.”

İlk kahveyle Suzan Abla’nın, ikinci kahveyle de Deniz’in gönlünü almayı başarmıştım. Deniz geldikten sonra yüzündeki ifade değişmişti. Yüzünde tekrar o iç ısıtan gülümsemesi vardı.

Yine uzun uzun sohbete daldık. Üstelik bu kez ayık kafayla... Bir süre sonra anılarıyla beni güldürmeye başlamıştı. En çok da yaşlı hastalarıyla girdiği diyaloglarla. Özellikle erkek hastalarıyla arası daha iyiydi.

“Adnan Amca vardı, maliyeden emekli. Yetmişlerinde. Ama adamı görsen jilet gibi giyinen derler ya, işte tam onlardan. Eşi birkaç yıl önce vefat etmiş. Çocukları başka şehirde, ara sıra yanına gelip kalıyorlar. Ama Adnan Amca onları hiç istemiyordu. Neden istemiyorsun Adnan Amca diye sorduğumda da oğlum onlar olunca rahat çapkınlık yapamıyorum diyordu. Meğerse adam ciddiymiş.”

“Nasıl ciddiymiş? O yaşında çapkınlık peşinde mi koşuyormuş?” diye sordum parmaksız eldivenler içindeki ellerimle içinde sıcak kahve olan kupayı sıkıca kavrarken.

“Evet... Hatta bak ne oldu? Adnan Amca’nın yan yazlığı iki kadın taşınmış. Anne ve kızı. Kadın kocasından yıllar önce ayrılmış. Bana deyip duruyordu, ‘Deniz oğlum görsen bunları, cillop gibi hatunlar. Ana desen o biçim, kızı desen ayrı biçim, fıstık gibiler. Hele de kızı bir güzel bir güzel... Tam bize layıklar!’ diye. Bana sürekli laf atıp duruyordu. Bir gün yine kontrole gittim. Dedi ki akşama güzelce giyin gel, yemeğe davet ettim komşuları. Analı kızlı gelecekler. Şaka yapıyor zannettim, meğerse gerçekten davet etmiş, evde hazırlık yapıyor. Ben gelmem etmem dedim ama laf dinler mi hiç?”

“Ee, gittin mi yemeğe?”

“Gittim... Mecburen. Adnan Amca öyle bir giyinmiş ki, papyon bile takmış. Ben yanında pejmürde kaldım yani düşün...”

Neyse gerçekten komşular geldi. Kızı yirmili yaşlarında, çok güzel. Kadın da altmışa yakın ama bakımlı ve genç duruyor. Adnan Amca'nın dediği kadar var."

Dayanamadım ve kıkırdamaya başladım. "Ayarlayabildi mi bari Adnan Amca?"

"Nerede... Yemek başladı. Adnan Amca böyle hoş sohbet, herkesi güldürüyor. Yemekten sonra bahçeye çıktık. Bir baktım Adnan Amca genç kızın peşinde. Kafa da hafif güzel. İşte sarılmaya, öpmeye çalışıyor."

"Aa... Annesine değil de kızına mı sarkıntılık yaptı?"

"Evet. Ne yapıyorsun Adnan Amca kendine gel diye yaklaştım buna, herkes önünden yesin koçum, senin hakkın orada diyerek annesini işaret etti bana. Meğerse Adnan Amca genç kıza göz koymuş. En başından beri onu istiyormuş. Dedim Adnan Amca, olmaz ama böyle, davul bile dengi dengine..."

Ulan dedi ölmüş hanımımın hayrına mı çağırdım seni pezevenk. Anasına genç bir delikanlı vermezsem, kızının bir ihtiyarla yakınlaşmasına ne diye müsaade etsin. Git yürü anasıyla takıl, bu cıtır benim..."

Deniz'in anlatımı bitince kahkahayı bastım. Öyle bir kahkaha attım ki, sokaktan geçenlerin duymaması imkânsızdı. Deniz de anlatırken gülmüş, sonunda benim gibi kahkaha atmıştı. Uzun bir süre karşılıklı gülüştük.

"Seviyorsun sen yaşlı insanları belli. Yoksa çekilmez..."

"Seviyorum ya..." diye karşılık verdi, bunu derken derin derin iç çekmişti. Durgunlaştı.

Sanki farklı bir anlam yüklüyordu onlara. İçtenlikle yardımcı oluyor, onların neşelerine ortak olmaya çabalıyordu.

Durgun hali bir süre daha devam etti. Konuşmadı.

"Baban mı?" diye sordum, "o mu geldi aklına?"

"Evet..." diye mırıldandı, yine içini çekerek. Gözlerini kaçır-mıştı o an. Masaya bakıyordu.

“O yaşı insanları babanın yerine koyuyorsun değil mi? Bu yüzden zevk alıyorsun onlarla ilgilenmekten.”

Başını kaldıramadı.

“Evet... sanırım.”

Deniz’in o halini görünce içim parçalandı. Babasına olan özlemini her şeyiyle belli ediyordu. Tıpkı benim babama olan özlemim gibi...

“Çok özledim Mabel... Keşke hayatta olsaydı, keşke şöyle sıkıca sarılsaydım. Çok erken yaşta öldü. Çok erken yaşta beni yalnız bıraktı. Hem kızıyorum hem de çok seviyorum.”

Çok iyi anlıyordum bu duyguyu... Bir insana öldüğü için kızmak. Bir ölümlüye...

“Biliyor musun? Belki ben de erken yaşlarda ölürüm diye evlenmekten korkuyorum. Bir çocuğum olsa ve o daha büyümeden ölsem, onun yaşayacağı travmaların sorumluluğunu almak istemiyorum. Bunu bir çocuğa yaşatma ihtimalimi düşünemiyorum.”

“Ama böyle düşünmen çok yanlış,” diye itiraz ettim, “bu düşünceyle ömür geçmez ki...”

“Nasıl yapacağım peki?” diye sordu.

Biraz düşündüm. Aklımdan geçenleri toparladım. Tam konuşmaya başlayacaktım ki, bahçe kapısının açıldığını duydum. Gözlerimi hemen kapıya çevirdim.

Polis Sadettin sakın adımlarla bahçeye girdi.

“İyi geceler. Sizinle görüşebilir miyiz Mabel Hanım? Baş başa...”

29. Bölüm

Deniz, “Ben müsaade isteyeyim o zaman,” diyerek kibarca kalktı.

“Buyurun Sadettin Bey,” dedim, “ben Deniz Bey’i yolcu edip geliyorum.”

Deniz’in kalktığı yere Sadettin geçti. Otururken Deniz’e doğru döndü.

“Kusura bakmayın, acil ve önemli olmasa bu saatte rahatsız etmezdim.”

Deniz, “Yok yok, ben zaten kalkacaktım, geç oldu,” diye karşılık verdi. Birlikte bahçe kapısına kadar yürüdük. Kapıya vardığımızda, “Bir sorun yok değil mi Mabel?” diye fısıldadı.

“Bildiğim kadarıyla yok,” diye yanıtladım.

“Tamam, ben eve geçiyorum. Bir ihtiyaç olursa alo dersin. Saat kaç olursa olsun çıkar gelirim.”

“Anlaştık.”

Deniz karanlığın içinde usulca kaybolurken arkasından birkaç saniye baktım. Bu gece sadece sohbet etmiştik. Samimiydi ancak mesafeliydi. Her zamanki gibi... Buna sevinmeli miydim yoksa üzülmeli miydim bilemedim. Tam olarak çözemediğim bir şeyler vardı sanki. Bir uzaklık, bir tedirginlik, bir korku. Bu düşünceler içinde yavaşça bahçe kapısını kapattım.

Tekrar çardağa döndüm. “Bir şey içer misiniz Sadettin Bey,” diye sordum.

Yüzünde gergin bir ifade vardı. Emniyette konuştuğumuzdaki yumuşaklık yoktu. Meraklanmıştım.

“Teşekkür ederim,” dedi, “çok fazla kalmayacağım zaten.”

Karşısına geçtim. Belli ki ciddi bir şey konuşacaktı. Lafı uzatmaya gerek yoktu.

“Buyurun, sizi dinliyorum. Soruşturma ile ilgili bir gelişme mi var?”

Sadettin başını kaldırmış eve bakıyordu. Evi mi merak etmişti yoksa bizi izleyen ya da dinleyen birileri var mı diye kontrol mü etmişti çözemedim. Hızlıca bir taradıktan sonra yeniden bana döndü.

“Sizde almamız gereken bir şey var sanırım.”

Cüzdanı mı yoksa başka bir şeyi mi kastediyordu emin olmadım. Boşa düşmemek için soruyla devam ettim.

“Ne varmış bende almanız gereken?”

Kendinden çok emindi. Birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Sanki beni test ediyordu. Gözlerimi kaçırmadım.

“Soruşturma kapsamında delil sayılabilecek fakat araştırma meraklısı bir gazetecinin bizden önce ulaştığı bir eşya...”

Hem eziyor hem de yüceltiyordu. Güzel taktik. Üstü örtük psikolojik savaşın çanları... Geri adım atmadım.

“Soruşturmayı yürüten polislerin gözünden bir şey mi kaçmış acaba? Ya da işlerini savsaklamışlar mı?”

Son cümlem biraz ağır olmuştu. Ama dayanamamıştım.

Sadettin sinirlenmişti. Üstelik sinirlendiğini belli etmekten de hiç çekinmedi. Elini yumruk yapıp kolunu sakince masanın üzerine yerleştirdi.

“Bakın Mabel Hanım. Delil sayılabilecek bir eşyanın bulunması gereken yer ya emniyettir ya da adli emanet. Bir gazetecinin evi değil.”

Agresif bir hamle yapmıştı. Beden dilini de işin içine katarak otorite kurmaya çalışıyordu. Sinirlendiğini fark ettiğim için aynı yerden vurmaya devam ettim.

“Şayet dediğiniz gibiyse bu gazeteci için değil polisler için sorundur bence. Yetersizlik sorunu mu desem, işini aksatma sorunu mu desem...”

Bu kez sakince güldü. Ne yapmaya çalıştığını anlamıştı sanırım.

“Polisler için ne kadar sorun olabilir bilemem ama gazeteci için çok büyük bir sorun olacağı aşikâr. Hele de bu gazeteci ölen kişinin bir yakınıysa. Adli merciler bu durumu delil karartmaya yönelik bir hamle olarak yorumlayıp o gazeteciyi anında birinci derecedeki şüpheli olarak görebilir.”

Evet, şovunu yapmış ve kaba tabirle golünü atmıştı. Ayrıca soğukkanlılığım yeniden kazanmıştı.

“Tabii ya. Herhangi bir şüpheli bulamayınca masum bir gazeteciyi suçlamak kolay olsa gerek. Olay günü bilmem kaç bin kilometre ötede olsa bile. Aa, durun tahmin edeyim, aynı adli merciler eminim olayın halen kaza mı intihar mı yoksa bir cinayet mi olduğunu bile belirleyememiştir. Ölen kişinin gazeteci yakınıni da saf dışı bırakarak işlerini kolaylaştırmak, hesap verebilirliği ortadan kaldırmak ve kendi başarısızlıklarını meşrulaştırmak da istiyorlardır.”

İçimdekileri bir anda kusmuştum. Hatalıydım. Farkında olmadan kendimi de ifşa etmiştim.

Sanırım psikolojik savaşı Sadettin kazanmıştı. Ben konuşurken kendinden emin gülümsemesini devam ettirdi. Sonrasında ise daha dostane ve anlayışlı tavırlara büründü.

“Çabanızı anlıyorum Mabel Hanım. Acınızı da. Avrupa’da bu işler nasıl olur bilmem, siz benden daha iyi bilirsiniz. Ama burada, hele de bizimki gibi küçük bir yerde işler tahmin ettiğiniz gibi yürümez. Siz hesap vereceğimiz bir makam değilsiniz. Kaldı ki, biz de işimizi titizlikle yapıyoruz. Sonuçlarından da zaten zamanı gelince mutlaka haberdar olursunuz. Şimdi sizden ricam, lütfen cüzdanı bana getirin.”

Ya Badem ya da Menan konuşmuşlardı. Badem’i gözaltına aldıktan sonra geldiğine göre cüzdanın bende olduğu bilgisini

büyük ihtimalle ondan almıştı. Badem bunu söylediyse, Beliz'i takip edenleri de söylemiş miydi?

“Bana hiçbir bilgi vermeyecek misiniz Sadettin Bey? Soruşturma ne aşamada, şüpheli ya da şüpheliler var mı? Kaza, intihar, cinayet; hangisi üzerinde daha çok duruluyor?”

“Kusura bakmayın Mabel Hanım. Benim yetki alanımda olan bir durum değil. Ayrıca şunu demeden de edemeyeceğim; bilgi vermediğimiz halde işlere burnunu bu kadar sokan birisi bilgi verdiğimiz takdirde kim bilir neler yapar?”

İstemsizce gülümsedim. Sadettin de içindeki kurtları dökmüş, rahatsızlığını dile getirmişti.

“Pekâlâ...” diye karşılık verdim, “size emanetinizi getireyim.”

Eve girip kendi odama geçtim. Çantamdan Beliz'in cüzdanını alıp bahçeye döndüm. Bahçeye dönerken Sadettin'e bazı sorular sormak istiyordum. Özellikle de Ozan'ı. Ozan'la nereden tanıştıklarını... Fakat bunu sorarsam kendimi daha fazla açık edebilirdim. Bu yüzden vazgeçtim.

Sadettin'in yanına varınca, cüzdanı uzatır gibi yapıp geri çektim.

“Badem... Ondan şüpheleniyor musunuz, bari onu söyleyin? Bakın size zorluk çıkarmıyorum.”

Ses tonumu bilerek yumuşatmıştım. Ufak da olsa bir bilgiye ihtiyacım olduğunun farkındaydı. Bu kez samimi isteğimi kırmadı.

“Badem'i yıllardır tanırım Mabel Hanım. Böyle bir şey yapacak birisi değildir. İçiniz gerçekten rahat olsun.”

“Teşekkür ederim,” diyerek cüzdanı uzattım. Hemen almadı. Ayağa kalktı. Montunun cebinden bir delil poşeti çıkardı. Ağzını açtı. İçine bırakmam için ağzı açık bir halde bana doğru uzattı.

Cüzdanı poşete bırakmamın ardından ağzını kapattı. Kapatırken, “Size geldiği gibi değil mi?” diye sordu, “içinden herhangi bir şey almadınız?”

“Hayır,” dedim, “sizin de içiniz rahat olsun. Ama her yere parmak izim bulaşmıştır.”

“Teşekkür ederim,” diyerek bahçe kapısına doğru yürüdü. İyi akşamlar dileyerek ayrıldı.

Arkasından bakarken kendi kendime gülümseyerek mırıldandım.

“Psikolojik savaşı sen kazandın ama teknik üstünlük bende Sadettin Bey.”

Cüzdandaki hiçbir şeyi almadan teslim etmiştim. Ama bir şey hariçti.

Cüzdanın içindeki not.

30. Bölüm

Yine yoğun bir gün geçirmiştım. Karmakarışık duygularla, birbirinden farklı olaylarla ve matruşka gibi iç içe geçmiş sorularla...

Yatmadan önce teyzemi kontrol ettim. Yanına ilk gittiğimde henüz uyumamıştı. Sırt üstü uzanmış, bakışlarını tavana dikmişti. Ne kıpırdıyor ne de bir ses çıkarıyordu. Teyzemin o hali gün geçtikçe içimde büyüyen bir yaraya dönüşmeye başlamıştı. Ne yapacaktık teyzemle? Gerçekten bir tedavisi yok muydu? Ölüm onun için bir kurtuluş muydu?

Zihnim yeterince allak bullak değilmiş gibi bir de teyzemi kafama takmıştım gece. Sonunu göremediğim bir tüneldeydim sanki. Karanlık ve sonsuzluğa uzanan bir tünel...

Bir süre ortalığı toparlayarak oyalandım. Teyzeme yeniden baktım. Uykuya dalmıştı. Bunun üzerine ben de kendi odama geçtim. Hiçbir şeyle uğraşmadan kendimi yatağa bıraktım. Tıpkı teyzem gibi gözlerimi tavana diktim. Geçirdiğim günün, Beliz'in soruşturmasının ve Deniz'le birlikte olduğum hoş vakitlerin muhasebesine giriştim.

Farkında olmadan hayale dalmışım. Deniz ile olan bir hayale. Acaba birlikte İngiltere'de yaşasak nasıl olurdu sorusunun yanıtı... İstanbul'a döndüğümde beri ilk defa bir sorunun cevabı hayal kurmakla sonuçlanıyordu. Güzel, hoş ve masum bir hayalle...

Hayalle rüya arası uykuya geçiş öncesi anıma gelmişken yine bir tıkırtı duydum. Fakat bu kez çok daha kuvvetliydi. Beni yerimden

sıçrattı. Refleks olarak kapıya baktım. Sanki tıkırtının kaynağı birazdan orada belirecekmiş gibi... Bir süre heyecanla bekledim. Yüzümde bir soğukluk hissettim. Terlemiş miydim yoksa görünmeyen varlıklar yanıma kadar gelip suratıma mı üflüyordu bilmiyorum. Sadece hissedebiliyordum yüzüme vuran o soğukluğu...

Tıkırtıyı kısa bir süre sonra yeniden duydum. Kendimdeydim. Artık emindim. Evin içinde bir şeyler oluyordu. Sanki ev gece yarısını geçtikten sonra nefes alıp vermeye başlıyor, her nefesinde bir ses yayıyordu.

Yine ne yapacağımı bilemediğim bir an daha...

“Teyze!” diye seslendim. Sesimle birlikte tıkırtının kesileceğini umdum. Kesilmedi. Ritmik aralıklarla yeniden duyuldu.

Artık bu kadarı fazlaydı. Her ne ise kalkıp onunla yüzleşmem şarttı.

Derin bir nefes aldım ve saniyeler içinde kendimi kapının yanındaki duvara attım. İçeri biri girdiğinde arkasından saldıracakmış gibi... İçimden ona kadar saydım. Ona geldiğimde aniden başımı koridora uzatıp merdivenin başladığı yere baktım. Sanki seslerin kaynağını ancak böyle sobeleyecektim... Hiçbir şey yoktu. Başımı geri çekmeden bekledim. Yine ona kadar saydım. Ona ulaştığımda hızla koridora çıktım, holde, merdivenin olduğu yere kadar koşar adım ilerledim.

Holde de hiçbir şey yoktu. Seri hareketlerle mutfığa, salona ve salonun yanındaki odaya göz gezdirdim. Boşlardı. Bu esnada gacırtı benzeri bir ses daha duydum. Üstelik bu kez arkası kesilmedi. Olduğum yerde çakılı kalıp yine sesin kaynağını çözmeye çalıştım. Yine üst kattı. Artık sinirlenmeye başlamıştım. İçimdeki korkuyu bastırmak için sinirleniyormuş gibi yapmaya çalıştım da diyebiliriz.

Başımı dış kapıya çevirdim. Soba demiri aynı yerinde duruyordu. Birkaç adım atıp demiri elime aldım. Sıkıca kavrayıp merdivene gittim. Sakin adımlarla yavaş yavaş üst kata tırmanmaya başladım.

Yine her basamakta sesler çoğalıyordu. Üstelik seri periyotlarla. Sanki iki kişi koşturuyor gibiydi. Arka arkaya. Tek kişi olmadığına emindim, burada bir kişiden fazlası vardı. Bu kez olacaktı. Bu kez tıkırtının kaynağı her neyse bulacaktım. Üst kata varmama iki basamak kala yerdeki tahtalardan biri adamakıllı gıcırdadı. Bu ses karanlıkta yankılanmıştı sanki. O anda üst kattan gelen sesler de kesildi. “Kahretsin” diye fısıldadım kendi kendime kızarak. Belki de bir hayvan girmiştir eve diye rahatlamaya çalıştım, doğru olmadığını içten içe bilerek.

Demiri önümde her türlü tehlikeye karşı hazır tutarak bir adım daha attım. Son basamağa geldim. Her basamakta elimdeki demir de ağırlaşıyordu sanki.

Arkamdaki minik pencereden loş bir ışık vuruyor, üst katın holünü aydınlatmaya yetiyordu.

Soldaki odaların kapıları son bıraktığım gibi kapalıydı. Önceliği onlara verdim. Sessizce kulplarına bastırarak kapıları araladım. İki oda da aynıydı. Ses çıkmasın diye kapılarını tamamen kapatmadan hafifçe çektim. Arkama döndüm. Ardiyenin kapısına baktım. Küçük bir aralık vardı ve kapı minik hareketlerle sallanıyordu. Fakat tıkırtı kapıdan gelmiyordu. Kapıya yaklaştığımda ardiyenin içinden gelen sesi duydum. Artık kesindi. Yeri belliydi.

Soba demirinin ucuyla kapıyı ittirdim. Ardiyenin içi alacakaranlıktı. Eğimli çatı nedeniyle diplere doğru zifiri bir karanlığa evriliyordu. Bedenimin geçebileceği kadar kapıyı araladıktan sonra ilk adımımı attım. Kalbimin atışları o an delicesine hızlandı. Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Yüzüme vuran soğukluk her adımımda artıyor, artan soğukluk kalp atışımı daha da hızlandırıyordu.

Ardiyenin içinde birkaç adım ilerledikten sonra bir gıcırtı daha duydum. Derinlerden geliyor gibiydi. Odanın diplerinden. Bir an önce odanın ortasına gitmeli ve lambayı yakmalıydım. Bir adım daha attım. Karanlığın içinde, yerde bir kıpırdanma hissettim, bir adım daha attım, kıpırdanma devam etti, bir adım daha attım, kıpırdanma hızlandı ve bir adım daha...

Elimdeki demiri karanlıkta rastgele savura savura bağırdım. Diğer elimle lambanın düğmesine uzandım. Ardiye anında aydınlandı. Tüm sesler o anda kesildi. Odanın çatıyla birleşen kısmına baktığımda kıpırdanmayı net bir şekilde gördüm. Kahverengi, üzerinde çiçek desenleri olan muşambadan eski masa örtüsü... Odanın dibinde yere serilmişti. Sanki altında bir şey hareket ediyordu.

Nefesimi tutarak oraya doğru yürümeye başladım. Yürürken başımı tavana çarpmamak için eğildim. O pozisyonda son adımları attım ve yakından baktım.

Evet, muşamba kıpırdıyor ve altından nefes sesine benzer bir ses geliyordu. Daha fazla bekleyemezdim. Kalp atışlarım buna müsaade etmez, birkaç saniye sonra olduğum yere yığılabilirdim.

Muşambanın altından gelen nefes sesine paralel nefes alıp vermeye başladım. Derin derin.

Bir.

İki.

Üç.

Muşambanın ucundan tutup bir anda çektim. Karşıma çıkan şeyle kendimi geriye doğru hızla attım. Dengemi yitirdim ve kalça üzeri düştüm. Panikle demiri ileriye doğru savurdum.

Gözlerime inanmam çok zordu. Ama bir rüya ya da hayal görmediğime emindim.

Odanın dibine doğru, tabanda bir çukur açılmıştı. Yaklaşık yarım metrelik bir çukur. Üst kat ile alt kat arasında böyle bir boşluk olduğunu bilmiyordum.

Ve o çukurun içerisinde yüzü karanlıkta kalan birisi vardı. Bana bakarak gülüyordu. Gözlerimin içine bakarak...

Saniyeler içinde şoku atlatınca yüzün kime ait olduğunu çözdüm.

Karşımdaki yüz aynı kişiye aitti.

Yılmaz'a...

31. Bölüm

“Mabel kızım çok özür dilerim. Bahçeye baktım, göremeyince başka yere gittiğini sandım. Nereden bilebilirdim ki evin içine gireceğini...”

Nusret Bey yaklaşık yarım saat sonra bizdeydi. Yılmaz, çatı katının tabanındaki boşluktan çıkmamıştı. Mecburen Nusret Bey'i çağırmıştım.

“Nusret Bey, burayı Yılmaz mı açtı yoksa bu boşluk hep var mıydı?”

Gözüme Yılmaz'dan çok o boşluk takılıyordu. Alt katın tavanı ile üst katın tabanı arasındaki o boşluk...

“İnan bilmiyorum kızım, ben de şimdi gördüm.”

Nusret Bey bir yandan benden özür dilerken diğer yandan Yılmaz'ın kolundan çekiyor ve boşluktan çıkarmaya çalışıyordu. Yılmaz ise tüm gücüyle direniyor, sanki o boşlukta birisini görüyormuşçasına gülmeye devam ediyordu. Üstelik geçen geceki gibi el sallamayı da ihmal etmiyordu.

“Sen meraklanma kızım. Ben yarın doğramacılara uğrar, gerekli ahşap malzemeleri alıp burayı tamir ederim.”

Olayın şokunu halen atlatamamıştım. Kalp atışlarım normale dönmüştü fakat yüzüme vuran soğukluk devam ediyordu.

“Sorun değil Nusret Bey. Hallederiz bir şekilde.”

Nusret Bey uzun uğraşlar sonucu Yılmaz'ı çıkarmayı başardı. İte kaka merdivene sürükledi. Ben de arkalarından gittim. Aynı zorluklarla merdivenden indirdi.

Yılmaz sürekli direniyor, gitmek istemiyordu. Sayıklar gibi bir hali vardı. Sanki konuşmaya çabalayan bir bebek bize bir şey söylemeye çalışıyor, kelimeler ve harfler dilinden karman çorman dökülüyordu. Dış kapıya geldiklerinde söylediklerinden sadece bir kelimeyi anlayabilmişim. Ya da beynim öyle tamamlamıştı. Söylediği kelime ise çok tanıdıktı: Beliz...

Gözüm o andan sonra uyku girmede adeta. Kendimi çok kötü hissediyordum. Aklım halen çatı katında olanlardaydı. Sağa dönüyorum olmuyor, sola dönüyorum olmuyor.

Saate baktım. Gece üç civarıydı. Yalnız kalmak istemiyordum. Aklıma Deniz geldi. Çıkarken istediğin saatte arayabilirsin, çıkar gelirim demişti. Fakat gece üçte aramak ve çağırmak ne kadar doğru olurdu bilmiyorum. Yine ikiye bölünmüştüm. Kararsızlıkla.

Bir süre daha bekledim. Yatakta sırtüstü uzandım. Gözlerimi tavana diktim. Evde uzun zamandır hiç olmadığı kadar derin bir sessizlik vardı. Dışardaki rüzgârın uğultusu kulaklarıma çalınan tek sestti. Ama ben zihnimde orada olmayan sesler üretmeye başlamıştım. Nefesimi tuttum. Dikkatlice tüm evi dinledim. Üst katı, salonu, mutfak, teyzemin odasını, hepsini tek tek kafamda canlandırdım. Çıt yoktu. Sola döndüm. Gözlerimi kapattım. Olmuyordu. Tek başıma kalmak beni aşırı derecede ürkütmüştü. Sokağa çıkıp sabaha kadar sokaklarda yürüyebilirdim. Ama teyzem yalnızdı ve onu tek başına bırakmak istemedim.

Dönüp dolaşıp aynı kapıya çıktım. Deniz'e. Telefona uzandım, Deniz'i aradım. Birkaç kez çaldıktan sonra yanıtladı telefonu.

"Mabel."

"Deniz... Müsait misin?"

"Ne oldu, bir sorun yoktur umarım?" Sesi tedirgin geliyordu.

"Bilmiyorum Deniz. İyi değilim. Şey, yanıma gelme imkânın var mı?"

"Tabii ki... Karakolda değilsin değil mi?"

"Yok yok evdeyim, eve gel."

"Tamam. Yirmi dakikaya oradayım."

Öyle de oldu. Öndeki balkonda beklerken Deniz'in arabasının farları sokağı aydınlattı. Tam yirmi dakika sonra. Koşar adım yanıma çıktı.

"Mabel. Ne oldu?"

"Bilmiyorum Deniz... Bu ev... Bu evde tuhaf şeyler oluyor."

Histerik bir tavırla bir anda kendimi Deniz'in boynuna atılmış buldum. Ağlamaklı. Ama ağlamadım. Sadece sarıldım. Sımsıkı..

Deniz soğukkanlılıkla karşıladı beni. Sakince sarıldı. "Tamam yok bir şey," diyerek teselli etti sırtımı sıvazlarken.

Birlikte içeri geçtik. Salonda kısa bir süre oturduk. Çatı katından duyduğum sesleri ve Yılmaz'ı bulmamı anlattım. Büyük bir merakla dinledi.

"Bu çocuğun böyle olaylarının olduğunu bilmiyordum," diye karşılık verdi.

Deniz'in yanımda olması bana iyi gelmişti. Özellikle de yaşadıklarımı anlattıktan sonra rahatlamıştım.

"Deniz, bu gece yanımda kalabilir misin?"

Bir anda çıkmıştı ağzımdan bu cümle. Önünü arkasını düşünmeden. Düşünsem böyle bir teklifi sunamayacağıma emindim.

"Kalırım... Zaten sabah erkenden buraya gelecektim."

"Ama yanımda kalmanı istiyorum. Benim odamda."

Deniz anlamıştı ne demek istediğimi. Yanıma sokuldu. Sıkıca sarıldı. Sırtımı yeniden sıvazladı. Şefkatle. Hem samimiydi hem de soğuktı. Her zamanki gibi. Onda kesinlikle çözemediğim bir şeyler vardı.

"Yalnız uyumamaya ihtiyacın olduğunu biliyorum. Meraklanma, sabaha kadar başında nöbet tutacağım."

Deniz mutfığa geçip bize birer fincan sallama çay hazırladı. Hızlıca içip ardından birlikte odama geçtik. Bir yanım Deniz'e sarılıp aynı yatakta uyumayı istiyordu. Diğer yanımsa henüz erken diyordu. Çok erken...

Deniz, yaşadığım ikileme fırsat tanımadı. Odaya girer girmez köşedeki masanın altında bulunan küçük sandalyeyi pencerenin önüne çekti.

“Hadi, uyku vakti. Ben de burada başında bekleyeceğim.”

Kendimi o an küçük bir kız çocuğu gibi hissettim. Masum, ürkek bir kız çocuğu... Hızlıca yatağıma geçtim.

Deniz’in hemen yanı başımdaki sandalyede oturması hoşuma gitmişti. Az önceki gerginliğimden eser kalmamıştı. Başımı yastığa koydum. Gözlerimi kapatmadan önce karanlığın içinden beni izleyen Deniz’e baktım. Gözleri parlamıyordu ama sanki parlıyor-muş gibi varlıklarını hissedebiliyordum.

Aradan kaç saat geçti bilmiyorum. Güneş henüz doğmamıştı ve oda karanlıktı. Birden uyandım, sırtüstü yatıyordum. Bir ürperti hissetmiştim. Aşırı uykum vardı. Gözlerimi zar zor aralayıp göz ucuyla Deniz’e baktım. Halen aynı yerdeydi. Pencereden vuran ışıktaki başının yana eğik olduğunu fark ettim. Uyuklamıştı sanırım.

Deniz’e seslenmek istedim. Ama nedense sesim çıkmadı. Ne dudaklarımı ne de çenemi oynatabildim. Bunun üzerine yatakta dönmeye çalıştım. Bunu da yapamadım. Bedenim kaskatı kesilmişti. Sanki tüm kaslarımın içine beton dökülmüştü. Kıpırdamıyordum. Ellerim, ayaklarım, gövdem... Hiçbirini hareket ettiremiyordum. Sadece gözkapaklarıma gücüm yetiyordu. Açıp kapatmaya...

Koridorda bir hareketlenme vardı. Sanki bir ayak sesi. Sanki bir ayak sürüme sesi. Başımı sol tarafa, kapıya doğru çevirmeye çalıştım. Başaramadım. Kaskatı bedenimle bir tabutun içine sıkışmış gibiydim. Gözlerim... Gözlerimi çevirmeye başladım. Hızla değil, yavaş yavaş... Gücüm ancak yavaş çevirmeye yetiyordu.

Bakışlarımı zar zor kapıya çevirebildim. Kapı yarıya kadar aralıktı. Yere doğru, koridordaki halının üzerine baktım. Karşı odanın penceresinden gelen ışık yine halının bir kısmını aydınlatıyordu. Az sonra halının üzerindeki karanlık dalgalanmaları fark ettim. Hemen ardından da bir karaltı...

Gözlerimi yavaş yavaş yukarıya kaydırdım. Kapının orta kısmına doğru... Ortayı biraz geçince, kapının aralığından uzanmış

bir gövde fark ettim. Deniz odadaydı, teyzem hareket edemiyordu. Peki o zaman bu kimdi? Kalp atışlarım hızlandı. Ama bednim hâlâ aynı şekilde yatağa çakılıydı. Kıpırdayamadım. Gözlerimde yaşların biriktiğini hissedebiliyordum. Gözlerimi yukarıya doğru kaldırmaya devam ettim. Yavaş yavaş. Saçları göründü önce. Sonra omuzları ve boynu...

Göz göze gelmiştim. Bir dejavu yaşıyordum. Kapının ardından Beliz bana bakıyordu.

32. Bölüm

Uyanır uyanmaz gece olanları Suzan Abla'ya anlattım. Beliz sanrısı hariç.

Suzan Abla ağzı açık bir halde dinledi.

“Ciddi misin kızım? Nasıl girmiş ta oraya?”

“Bilmiyorum. Girmekle kalmamış, bir de zemini kesip bir oyuk açmış. Nusret Bey tamir edecek bugün.”

“Ay ne oldu bu çocuğa! Kendi halinde yaşayıp gidiyordu. Neden böyle bizim eve dadanmaya başladı?”

“Bilmiyorum abla. Ben de bilmiyorum. Gece gece yüreğim ağzuma geldi.”

Suzan Abla ve Deniz'le kahvaltı ettim. Deniz teyzemin kontrollerinden sonra çıktı. Onu yolcu ettikten sonra odama geçtim. Yatağımın üzerinde bilgisayarımı açıp bir süre çalıştım. Bir dergi için köşe yazısı hazırlamıştım. Son redaksiyon işleminden sonra yazıyı yolladım.

Aklım halen geceki olaydaydı. Yılmaz'da. Özellikle de kapıdan çıkarken sayıklar gibi konuşmasında. Beliz mi demişti yoksa ben mi uyduruyordum? Gece gördüğüm sanrı gerçekten Beliz miydi yoksa ben mi uydurmuştum? Beliz'in ruhu sanki evin içindeydi.

Böyle düşüncelere dalmışken telefonum çaldı. Ekrana baktım. Arayan Menan'dı. Heyecanlandım, yanıtlamak için hemen telefona uzandım. O anda kolumda bir sızı hissettim. Göz ucuyla

baktığımda minik bir kızarıklık gördüm. Farkında olmadan kaşındığım için kabarmıştı.

“Alo. Menan.”

“Mabel Hanım abla günaydın. Müsait misin bir yarım saat sonra görüşelim?”

“Görüşelim tabii. Görüşelim de. Şey... Halledebildin mi?”

“Abla gözünü seveyim, benim ismim Menan! Boşa nam salmadım buralarda. Hallettim tabii ki!”

“Aslansın be Menan. Hemen hazırlanıp çıkıyorum.”

“Tamam abla. Yalnız o çay bahçesi çok açık. Artık riskli işe girdik. Ben sana konum atacağım, oraya gel.”

“Tamam olur, yarım saate gelmiş olurum.”

Yaptığım şeye halen inanamıyordum. Bunca yıllık meslek hayatımda ilk defa böyle bir şeye yeltenmiştim. Bir yanımda suçluluk duyarken bir yanımda başarı hissinin hazzını yaşıyordu. Tüm günahların hazzı gibi.

Heyecanla yataktan fırladım. Apar topar hazırlandım. Bilgisayarımı da sırt çantamın içine yerleştirip evden çıktım.

Menan’dan konum gelmişti. Merkezi bir yerdi ancak aslında ara sokaklarda kalıyordu. Çarşı merkezine kadar taksiyle gidip konuma göre ara sokaklara girdim. Daha önce geldiğim sokaklardı burası. Menan’ın takıldığı sokaklar...

Konumun olduğu yere kadar yürüdüm. Etrafımda ne bir kafe ne de oturabileceğimiz bir mekân vardı. Acaba yanlış mı geldim diye şüpheye düşmüşken bir ıslık sesi duydum. Sesin geldiği yöne döndüm. Az ileride, briketlerle örülmüş sıvasız ve yüksek bir duvarın önünde Menan’ı gördüm. Duvarın ortasında kalan soluk yeşil metal bir kapıyı aralamış bana gel işareti yapıyordu.

Menan’ın bulunduğu yere kadar yürüdüm. Menan bir ayağıyla kapının kapanmasını engelliyordu. Yanma yaklaşıncaya, “Kusura bakma abla seni böyle bir yere çağırdım ama,” dedi ve geçmem için kapıyı iyice açtı.

“Sorun değil,” diye karşılık verdim, “sen rahat hisset yeter.”

İçeri girdiğimde dört tarafı da yüksek duvarlarla çevrilmiş bir bahçeyle karşılaştım. Bahçenin gerisinde bir sundurma vardı. Birkaç masa ve sandalyeler... Sundurmanın arkası ise tipik bir kahvehaneydi. Sanırım kumar oynanan yerlerden. Göz ucuyla içeriyi kolaçan ettim. Sundurmanın altındaki bir masada iki kişi oturmuştu. İçeride ise görünen kimse yoktu. Erken saatler olduğu için henüz kimse gelmemişti.

Menan, sundurmanın altında oturanlara, “Hadi bakalım siz içeri girin,” dedi, “kapıyı da kapatın.” Oturan gençler hiç itiraz etmeden kalktılar. Kahvehaneye girip kapıyı kapattılar. Menan bana bir sandalye çekti. Hemen ardından da duvarların tepelerini kontrol ettikten sonra karşıma geçti.

“Meraktan çatlıyorum Menan. Gerçekten halledebildin mi?”

“Valla abla biraz aksiyonlu oldu ama hallettim. İlk defa böyle bir şey yapıyorum.”

Derin bir nefes alıp arkama yaslandım.

“Her şeyi aldın değil mi? Eksik bir şey yok?”

“Aldım aldım, meraklanma. Ne çok şey varmış ama. Tahmin ettiğimden uzun sürdü.”

Gülümseyerek karşılık verdim.

“Ek mesaini de karşılarım o zaman, dert etme.”

Menan, “Onun için mi diyorum be abla Allah aşkına,” diye tatlı tatlı isyan ettikten sonra elini beline uzattı. Gömleğinin kenarını kaldırdı. Beline sıkıştırdığı mini fotoğraf makinesini çıkarıp bana uzattı.

“Buyur abla. Dosyada ne varsa hepsi burada.”

Heyecanla makineye uzandım. Önce açma düğmesine bastım. Hemen ardından son fotoğrafları gösteren düğmeye...

Evet, başarmıştı.

Gizlice İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne girmiş, Araştırma Büro'daki Beliz'in dosyasına ulaşmış ve tüm evrakın fotoğraflarını çekmişti.

33. Bölüm

Menan'a hatırı sayılır bir miktarda para verdim. İlk almak istemedi ama sonrasındaki ısrarlarıma karşı durmadı. Özellikle çenesini sıkı tutması için uzun uzadıya tembihledim ve yanından ayrıldım.

Kendimi rahat hissedebileceğim bir kafe buldum. Bilgisayar ekranımın kimse tarafından görünmeyeceği bir masa seçtim. Kahve siparişimi verdikten sonra mini fotoğraf makinesinin hafıza kartını çıkartıp bilgisayardaki yuvaya taktım. Ekranda görseller çıkar çıkmaz bilgisayarıma kopyalamaya başladım.

Heyecanlıydım. Hem de çok...

Fotoğrafların klasör içindeki sayısına bakılırsa Menan tüm dosyayı fotoğraflamıştı. İki yüze yakın evrak fotoğrafı vardı. Kopyalama işlemi sürerken kahvem geldi. Kahveden bir yudum çektim ve sırtımı sandalyenin arkasına yaslayarak kollarımı havaya kaldırıp gerdim.

O anda aklıma Sadettin geldi. Bu yaptığımı duysa kesin kafayı yerdi. Hatta hıncını alamaz, hakkımda yakalama karan çıkarttırabilirdi. Bu eylemin kanunlarda açık açık tanımı olduğundan emin olmasam bile illaki bir ceza karşılığı olmalıydı. Fakat bazen risk almadan işler asla yürümezdi. Beliz ise her türlü riski almaya değerdi.

Kopyalama işlemi bittikten sonra klasöre giriş yaptım. Öncelikle rastgele birkaç fotoğraf açtım. Görüntü kalitelerini kontrol

ettim. Hiç de fena sayılmazlardı. Bazıları yamuk yumuk çıkmıştı ama içerikleri rahatlıkla belli oluyordu. "İşte bu!" diye kendi kendime bir zafer nidası attıktan sonra en baştan itibaren dosyayı incelemeye başladım.

155'e gelen telefon ihbarının tutanağıyla başlıyordu dosya. İlçe Emniyet'in haber merkezi aldığı ihbarı ilgili birimlere bildirmiş, daha sonra bunu tutanağa bağlamış, ardından da tutanağın bir kopyasını soruşturmacı birime teslim etmişti. İhbarı yapan kişi yaşlı bir adamdı. Sandaldan bozma dış motorlu takasıyla denizde turlarken görmüştü Beliz'in cesedini. İlk ifadesi alınan kişi oydu. Görür görmez de 155'i aramıştı.

İhbar tutanağından sonra arka arkaya onlarca tutanak vardı. Çevre araştırma tutanakları, kamera görüntüleri inceleme tutanakları, ön muayene tutanakları... Hızlıca hepsini okudum.

Sadettin'in hakkını yemişim. Baştan savma iş yapıyor diye suçlamıştım fakat mesire alanına gelmeden önce Beliz'in geçtiği yolları bile tespit ettirmişti. Bazı güvenlik kameralarına düşen görüntülerini toplatmış ve yaya olarak geçtiği güzergâhın rotasını bile çıkarmıştı.

İlk tutanaklardan sonra bazı resmi yazışmalar bulunuyordu. Emniyet Müdürlüğü ile Adliye arasındaki yazışmalardı, eldeki tutanak ile raporların ekte gönderildiği yazılıydı.

Daha sonra karşıma olay yeri inceleme tutanakları ve fotoğrafları çıktı. Hem olay yeri inceleme birimi hem de Araştırma Büro Beliz'in cansız bedenini fotoğraflamışlardı. Kıyıdaki taşların üzerine uzanmış cansız bedeni... Onun o halini göreceğim aklıma hiç gelmemişti. Fotoğrafları görünce içime yeniden derin bir acı saplandı. Solgun yüzü, yüzündeki ve boynundaki yaralar... Düştüğü yeri artık tam olarak algılayabilmişim.

Olay yeri fotoğraflarından sonra ise karşıma daha can yakıcısı çıktı. Beliz'in otopsi raporu ve otopsi anındaki görüntüleri... İlk birkaç fotoğrafta çıplak bedeni sedyenin üzerinde uzanıyordu. Sonrakilerde ise çeşitli yerleri neşterle açılmış, iç organları

ve deri altı görüntüleri vardı. Onlar karşıma çıkınca mideme adeta kramp girdi. Ezilip büzülmeye, bilgisayar başında kıvranmaya başladım. İlk defa otopsi görüntüsü görmüyordum. Son da olmayacaktı. Ama en üzücü olanı kesinlikle bu görüntüler olacaktı.

Oflaya puflaya otopsi fotoğraflarını detaylıca inceledim. Rapor da yazılı olan bilgilerle fotoğraflardaki detayları karşılaştırdım. Hepsi de uyuyordu.

Otopsi görüntülerinden sonra yeniden ifade tutanakları başladı. Benim vermiş olduğum ifade ile Deniz Ansen ve Suzan Hicran Özteker'in ifadeleri arka arkaya sıralanmıştı. Onların ifadelerine göz attım. İkisinininki de gayet kısıydı ve olay günü akşam birlikte oldukları, Beliz'den haberlerinin olmadıkları yazılıydı.

Bizimkilerin ifadeleri dışında başka üç kişinin daha ifadesi vardı. Onları görünce şaşırmıştım. İsimlerini bilmiyordum. Adres detaylarına baktığımda üçünün de bizim evin yakınlarında ikamet ettiklerini fark ettim. İfadelerinde de Beliz'i simaen tanıdıkları, hakkında bilgi sahibi olmadıkları ve herhangi bir düşmanı ya da kavgalı olduğu birisinin olup olmadığını bilmedikleri yazılıydı.

Belli ki Sadettin işini şansa bırakmamıştı ve mahallelilerin de ifadelerine başvurmuştu. Üstelik bu durum hiçbir şekilde bizim kulağıımıza gelmemişti.

İfadelerden sonra Sadettin ve Mithat Komiserin imzalarının bulunduğu bir rapor gözüme çarptı. Rapor da Beliz'in olayının seyri hakkında henüz yeterli delile ulaşılmadığı, olayın kaza mı cinayet mi yoksa intihar mı olduğuna dair net tespitin o aşamada yapılamayacağı ve araştırma sürecinin devam ettirilmesinin faydalı olacağı yazılıydı. Bu rapor da bir üst yazı ile savcılığa yollanmıştı.

Raporu okuduktan sonra bir süre kendimi suçladım. Özellikle Sadettin'in hakkını yediğimi fark ettim. Düşündüğüm gibi

baştan savma iş yapmıyordu, sadece ketumdu. Dosyanın kapatılmaması için mücadelesini vermiş ve araştırmalarına devam etmişti.

Dosyanın devamında asıl ilgimi çekecek bazı bilgilere rasgeldim. Bunlardan ilki Beliz'in son üç aylık telefon kayıtlarının dökümüydü. Hangi numara ile hangi gün, saat ve dakikada görüştüğü, kaç dakikalık telefon görüşmelerinin olduğu ve görüşmeler esnasında kendisinin ve karşı tarafın kullandığı baz istasyonu bilgileri tablo halinde sıralanmıştı. Tablolardan önce de bununla ilgili savcılıktan aldıkları izin yazıları bulunuyordu.

Telefon kayıtlarını görünce heyecanlanmışım. Fakat kayıtlar sayfalarca uzundu ve hepsini birden satır satır anında inceleyemezdim. Telefon kayıtlarının ardındansa banka hareket dökümleri geldi. Sadettin savcılık kanalıyla banka hesap hareketlerinin dökümlerini istemiş ve yakın zamanda sonuç raporları gelmişti. Bunlar da sayfalarca uzundu. Hızlıca göz attuktan sonra diğer evraklara geçtim.

Diğer evraklarda da çeşitli kurumlardan istenilen bilgiler için yazılar vardı. Şaşırmışım. Bu kadar kapsamlı bir araştırmayla karşılaşacağımı asla ummamışım. Sonralara doğru Ahmet Bağdem isminde birisinin daha ifadesi vardı. Merakla ifadeyi okuduğumda kim olduğunu anladım. Mesire alanındaki Badem'di. Menan'ın bana anlattıklarının aynısını ifadesinde anlatmıştı. Hatta Beliz'i takip ettiğinden şüphelendiği kişiler hakkındaki cümleleri de ifadede yer alıyordu. İfadenin hemen arkasında da bir teşhis raporu bulunmaktaydı. Badem'e fotoğraflardan teşhis işlemi yapılmış, Badem ise takip ettiklerinden şüphelendiği iki kişiden birisini teşhis etmişti. Teşhis tutanağının altında ise teşhis edilen kişinin bilgileri vardı. Heyecanla okumaya başladım.

Yasin Ekerci isminde birisiydi. Otuz iki yaşında. Gasp ve kişi hürriyetinden yoksun bırakma suçlarından geçmişte suç kayıtları vardı. Fotoğrafından da zaten suçlu bir profil olduğu net bir şekilde anlaşılıyordu.

Sadettin'in gerçekten hakkını yemiştim. Bulduğu en ufak ayrıntıyı bile es geçmemiş, en ince detayına kadar ilerlemek için çabalamıştı. Badem'in teşhisi bunun göstergesiydi.

Ama telefon kayıtlarına yeniden baktığımda Sadettin'e olan hayranlığım daha da arttı ve bazı taşlar yerine oturdu.

Beliz'in ölmeden önce grüştüğu kişiler arasında beni de şaşkınlığa uğratacak bir isim vardı. Sadettin'in fark ettiği ve çoktan araştırmaya başladığı birisi...

Ozan.

34. Bölüm

Arama kayıtlarında Ozan'ı görmek beni etkilemişti. Her zaman olduğu gibi arka arkaya zincirleme sorular zihnimde birbiri ardında sıralandılar.

Beliz ile Ozan arasında nasıl bir ilişki olduğundan başlayıp Beliz'in ölümüyle Ozan arasında bir bağ var mıydıya kadar onlarca soru... Beynim alarm vermişçesine durmuyordu. Dizginlenmeye ve sakince incelemeye ihtiyacım vardı.

Ekranı ve bilgisayarı kapattım. Başımı bilgisayarın üzerine gelecek şekilde eğdim, onu kollarımın arasına aldım. Bir süre öylece düşündüm. İşin içinden çıkamıyordum.

O sırada garsonlardan biri, "Hanımefendi iyi misiniz?" diyerek yaklaştı. Garsonun sesiyle irkildim. Başımı kaldırdım. "Teşekkür ederim, sorun yok," dedim, "bana mümkünse soğuk bir su getirir misiniz?"

Soğuk suyu bir dikişte içtikten sonra ekranı yeniden açtım. Arama kayıtlarını detaylıca inceledim.

Son aylarda Deniz'le hiç telefon görüşmeleri yoktu. Demek ki araları Deniz'in de bahsettiği gibi hızla soğumuştur. Sonrasındaki görüşmelerinde de dikkat çeken bir şey yoktu. Fakat son iki aya gelindiğinde Ozan ile ilk irtibat görünüyordu. Kayıtlara göre ilk arayan Beliz'di ve yaklaşık yarım saatlik bir görüşmeydi. Gece vakti...

İlk kayıttan sonra görüşmeler yoğunlaşmaya başlamıştı. Hemen hemen her gün çeşitli sürelerle telefon görüşmeleri

bulunuyordu. Bazılarında ise görüşmeler yirmi otuz saniye gibi kısa sürelerdeydi. Bu sürelerdeki görüşmelerin bazılarının kontrol ettiğimdenyse, Ozan ve Beliz'in aynı istasyonları kullandıklarını fark ettim. Bu da demek oluyordu ki, kısa süreli telefon görüşmeleri buluşma öncesine denk geliyordu. Hemen ardından da buluşmuşlardı.

Deniz'in Beliz hakkında söyledikleri geldi o anda aklıma. Son zamanlarda hayatına birisinin girdiğinden şüphelenmişti. Enerjik ve mutlu görünüyordu. Ölümüne son bir ay kala ise tam tersine, yeniden içine kapanmıştı Beliz. Tam da Deniz'in dediği zamana paraleldi görüşmeleri. Deniz ile hiç irtibatı kalmamış, Ozan'la ise yoğunlaşmıştı. Son aya kadar... Son haftalarda ise Ozan ile irtibatı bıçak gibi kesilmişti. Ayrıca Beliz'i uzun yıllardır tanımasına rağmen taziyeye gelmemiş, baş sağlığı bile dilememişti.

Yoksa...

Kendimi o an ihanete uğramış gibi hissettim. Ozan ile Beliz arasında bir ilişki yaşanma ihtimali bile canımı sıkıyordu. Kardeşim gördüğüm kişinin başka kimse kalmamış gibi eski erkek arkadaşım ile flört etmesi doğru değildi.

Bu düşünceye kapıldığım an kendimi düşündüm. Ben de şimdi aynısını yapıyordum. Beliz'in eski sevgilisiyle gittikçe yakınlaşıyordum. Gerçi sevgili olmamışlar, kısa bir süre birbirlerinden hoşlanmışlar ve sonra arkadaş olarak devam etmişlerdi. Ben ise Ozan'a zamanında âşıktım. Körkütük hem de. Bunu en iyi bilen kişi ise Beliz'di. Beliz'in yaptığı benim yaptığımdan kesinlikle daha ağırdı.

Ne yapıyordum ben? Nasıl da ölmüş birisi ile kıyasa girişebiliyordum!

Derin bir of çektim... Asıl odak noktamı kaçırmıştım. Hiç tarzım olmayan gereksiz kıskançlıkla üstelik...

Yeniden Ozan ile ilgili soru işaretlerini arka arkaya sıraladım. Eldeki bulgularla yorum yapmak neredeyse imkânsızdı. En iyisi gidip Ozan'la yüzleşmekti. Ancak Ozan'ın ağzından ya da hal ve hareketlerinden gerçekleri anlayabilirdim.

Peki ya Ozan ile yıllar sonra görüşmek ne kadar doğrudu? Kaldırabilir miydim bunu bilmiyorum. Öte taraftan Ozan'ın benimle görüşmek isteyip istemeyeceği de meçhuldü. Belki de karşısına çıktığım an yüzüme bile bakmayacaktı.

Bilirdim Ozan'ı... Hırçın damarına denk geldiğin an dünyayı karşısına alacağını bilse de inadından vazgeçmezdi. Benimle görüşmek istemezse asla muhatap olmazdı. Muhatap olsa bile soracağım soruları asla yanıtlamazdı. Soğukkanlı durur, ser verir sır vermezdi. Zamanında benim bazı sırlarımı kimseye vermediği gibi...

Belki de bazı huyları değişmişti. Belki de Ozan değişmişti...

Tüm bunları anlamamanın tek bir yolu vardı. Ozan'la görüşmek...

Telefon numarasını inceledim. Yıllar önce kullandığı numarayı değiştirmişti. Fakat yeni numarası da elimin altındaydı. Telefonla arayıp randevu almayı düşündüm. Ama bu Ozan'a zaman kazandırabilirdi. Yanına gidene kadar Beliz'le ilgili söyleyeceklerini aklında toparlayabilir, hatta yalanlar uydurabilirdi. Ayrıca yeni numarasma nasıl ulaştığımı içten içe sorgulayabilir ve görüşme talebim konusunda işkillenebilirdi.

En iyisi aniden karşısına çıkmaktı. Pat diye...

Ama nerede bulacaktım onu? Eski komşumuzun dediğine göre işlerini büyütmüştü. Sahildeki kafe ve merkez kafe dışında başka şubeleri olabilirdi.

İnternete girip kafesinin ismini sorguladım. Dört tane şube çıktı karşıma. Merkez şubenin telefonunu bulup aradım. Telefonu bir kadın açtı.

"Merhaba. Ben bir reklam ajansından arıyorum. Ozan Bey ile görüşmek istiyorduk. Kendisi o şubede mi acaba?"

"Merhaba. Hayır burada değil. Genellikle sahilde yeni açılan şubemizde oluyor. Şu anda da oradadır."

"Teşekkür ederim."

Bu bilgi benim için yeterliydi.

Hızlıca bilgisayarımı toplayıp masadan kalktım. Hesabı ödeyip sahile doğru yola koyuldum. O sırada aklıma bir fikir geldi. Üzerinde biraz düşündüm. Yapıp yapmamak arasında kaldım. Yapacağım şey yanlış olabilirdi. Hatta abartı. Fakat yine de çok çekici geliyordu. Belki de yıllar öncesinden içimde kalan ukdeyi böylelikle giderecektim.

Evet, kararı vermiştim. Kesinlikle yapacaktım...

Sahile doğru ilerlerken yeniden telefonu elime aldım.

35. Bölüm

“Merhaba Ozan...”

Ozan, geçenlerde Sadettin ile oturduğu masada oturmuş, muhasebe evrakları ile boğuşuyordu. Başını kaldırdı. Karşısında beni görünce gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyüdü.

“Mabel...”

Bir anda donakalmıştı. Simsiyah gözlerinde gözbebeklerini ayırt etmek imkânsızdı. Büyülenmiş gibiydi. Yıllar önce aynı gözlerle beni büyülediği gibi...

“Vaktin var mı? Biraz seninle konuşmak istiyorum.”

“Şey... Tabii...”

Bu karşılığı verdikten sonra ayağa kalktı. “Kusura bakına bir anda seni görünce şaşırdım.” Daha sonra elini uzattı. “Hoş geldin.”

“Hoş bulduk.”

“Buyur şöyle geç,” dedi ve önündeki kâğıtları toparlamaya başladı.

“Çok durmayacağım zaten Ozan, düzenini hiç bozma,” diye yanıtladım onu, “bahçedeki masalardan birisine geçelim istersen.”

“Tabii... Tabii olur... Bu arada ne içersin?”

“Soğuk bir şeyler varsa alırım.”

Ozan hemen bara döndü. Baristalara sipariş verdi. Ben de bahçeye doğru yürüdüm. Hava çok soğuktu ama konuşmanın hararetlenme ihtimaline karşı yine de içerde oturmak istememiştim.

Yürürken göz ucuyla barın arkasına bakındım. Geçenki kız oradaydı ve bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

Bahçedeki masalardan birisine geçtim. Ozan da arkamdan gelip karşıma oturdu. Sakinlemişti.

“Başın sağ olsun Mabel. Beliz’i duydum, çok üzüldüm.”

“Teşekkür ederim.”

Yıllar sonra bu yüze bakacağım aklımın ucundan geçmezdi. Pek değişmemişti Ozan. Saçları genelde kısıydı, şimdi daha da kısıydı. Hafif köşeli yüz hatlarına, kalın siyah kaşlarına ve esmer tenine yakışmıştı ama... Üzerinde bisiklet yakalı siyah bir kazak, altında siyah bir kot ve siyah botlarıyla baştan aşağı kapkaraydı. Farkında olmadan, günün anlam ve önemine uygun bir kombin seçmişti sanki.

Yalan değil, beklediğimden daha sıcakkanlı karşılamıştı beni. Ama tavırlarını bundan sonra görecektim.

“Kusura bakma Ozan, böyle pat diye geldim. İşlerinden de alı koyuyorum ama sana sormak istediğim bazı şeyler var.”

Centilmence ve içtenlikle karşılık verdi.

“Yok, olur mu öyle hiç... Aslında cenaze için geldiğini duydum. Hatta baş sağlığına da gelecektim seni ziyarete. Ama nedense çekindim işte... Sonra da İngiltere’ye geri dönmüşsündür diye düşünmüştüm.”

“Hemen dönmek istemedim. Bir süre daha buralardayım. Kafama takılan bazı sorular var, onların yanıtlarını arıyorum.”

İkinci kez soruların konusunu açınca bu kez uzatmadı. Hatta inceden inceye laf soktu.

“Nasıl yardımcı olabilirim Mabel? Bana kadar geldiğine göre senin için önemli olmalı...”

“Lafı uzatmak istemiyorum Ozan. Beliz’in ölümü hakkında bir şeyler biliyor musun?”

Direkt böyle bir soru sormamı beklemiyordu sanırım. Suratı asıldı.

“Nasıl yani?”

“Basbayağı işte... Ölümü hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?”

Bu kez ses tonum ciddileşmişti, suçlayıcı bakışlar atıyordum.

“Hiçbir şey bilmiyorum Mabel... Ne bilebilirim ki?”

“Son zamanlarda seninle görüşmeye başladığını duydum. Hatta birkaç kez de buluşmuşsunuz. Tam da ölmeden önce...”

Son cümlemle sinirlenmişti. Kaşlarının hemen ortasında, alının burnuyla birleştiği noktadaki damarları belirgin bir şekilde şişti.

“Evet... Evet, görüştük. Görüştük diye her şeyini bilmek zorunda mıyım?”

“Neden görüştünüz Ozan?”

Bu sorunun altında yatan diğer nedeni de hissetmişti sanırım. Ozan’ı Ozan yapan o manalı gülüşünü bir anda takındı. Sınır bozucu gülüşünü...

“Hım... Aramızda bir şeylerin yaşandığından mı şüpheleniyorsun?”

Pislik herif! Fırsatını kaçırmamıştı yine...

“Bilmem... Belki de yaşanmıştır. Yetişkin iki bireysiniz, herkes istediği hayatı özgürce yaşar. O kısmıyla ilgilenmiyorum.”

“Hangi kısmıyla ilgileniyorsun peki? Gerçekten ölümünü mü araştırıyorsun? Yoksa kuzeninin ölümünden bile medet umup belki mesleğin için ekmek çıkar diye mi çabalıyorsun?”

Bu kadarı fazlaydı! Birkaç dakika içinde beni yine çileden çıkarmayı başarmıştı.

“Terbiyesizleşme Ozan! İşimle bu olayın ne alakası var?”

“Asıl sen terbiyesizleşme Mabel! Benim Beliz’in ölümüyle ne alakam var?”

İkimizin de gözlerinden alev saçılıyordu. Tartışmanın hararetiyle ikimiz de masada öne doğru eğilmiştik. Suratlarımız birbirine o kadar yaklaşmıştı ki gözlerimizin içindeki kılcal damarları görebiliyorduk. Ozan sınırdan burnundan nefes almaya başlamıştı. Ben ise ağzından nasıl laf alacağıma dair bir yol arıyordum. Aynı eski günlerdeki gibi...

O esnada barın ardındaki barista kız fazlasıyla sevimli bir edayla yanımıza yaklaşıp, elindeki tepsiden iki içecek bıraktı masaya ve afiyet olsun deyip gülümseyerek hemen uzaklaştı. Benim için buzlu kahve, Ozan için Türk kahvesi. Masaya içeceklerin gelmesiyle geriye çekilip arkasına yaslanan Ozan gözlerimin içine bakarak devam etti.

“Yıllardır kızı hiç arayıp sordun mu? Bir derdi, bir sıkıntısı var mı diye hiç düşündün mü? Hasta yatalak annesiyle burada neler çekiyor hiç kafana taktın mı? Bir gün çıkıp da sürpriz yapıp ziyaretine geldin mi? Varsa yoksa mezarıcı gibi ölüm peşinde koşuyordun yabancı ülkelerde. Şimdi Beliz ölünce mi kıymete bindi? Beni suçlayarak mı vicdanını rahatlatmaya çalışıyorsun?”

Ozan’ın söylediklerini adeta acı çekerek dinlemiştim. Sanki bu cümleleri söyleyen Ozan değil de Beliz’di... Sanki Beliz’in ruhu Ozan’m bedenine sinmişti. Belli ki Beliz’den duymuştu bu cümleleri. Belli ki Beliz bana duyduğu öfkesini Ozan’la paylaşmıştı. Belki de Deniz’in altını çizdiği, Beliz’in benim hakkımda sarf ettiği “Gitti kendini kurtardı” ve “Yakında anlar neyin ne olduğunu,” söylemlerinin karşılığı buydu. Belki de Beliz içten içe bana mütahiş bir öfke beslemiş, bu öfkenin bir sonucu olarak intihar etmiş, intiharının öncesinde sanki nedenlerini Ozan’la paylaşmıştı, ölümünden sonra Ozan’ın ağzından bana duyuruyordu. Harikulade bir intikam!

“Ozan yeter! Ben ne vicdanımı rahatlatmaya çalışıyorum ne de kimseyi suçluyorum.”

Ses tonum yükselmiş, gözkapaklarımın ardında yaş birikmişti. Elim titriyordu. Hataydı. Bunca yıl sonra Ozan’ın karşısına çıkmak ve ona bu kozu vermek çok büyük bir hataydı!

“Hata bende! Eski günlerimizin anısına senden yardım istemek gafletine düştüm.”

Ozan’a son lafımı çarptıktan sonra ayaklandım. Masadan kalkacağım esnada Ozan bileğimden tuttu.

“Tamam dur... Özür dilerim. Biraz fazla üzerine gittim.”

Arada kalmıştım. Kalkıp gitmeli miydım yoksa Ozan'ın bu hareketiyle durmalı mı?

“Neden görüştüğümüzü anlatacağım...”

Bu cümleyle rahatlamıştım. Tam kalkmak üzereyken yeniden oturdum.

“Neden görüştünüz?”

“Bak, öncelikle için rahat olsun. Aramızda asla bir şey olmadı ve yaşanmadı da. Yıllardır görüşmüyorduk. Sadece çarşıda pazarda denk gelirsek merhaba seviyesinde. Beliz aradı beni ilk. Görüşmek istediğini söyledi. Şaşırmıştım da. Olur dedim, buyur gel bekliyorum.

Çıkıp geldi yanıma. Öyle işlerden güçlerden ve teyzenin hastalığından konuştuk önce. İşin açığı biraz da senden konuştuk. Ben sormuştum seni, o da anlattı. Daha sonra da benden borç para istedi. Yakın zamanda ödeyeceğini, acil sıkıştığını, kimseden isteyemediğini falan söyledi.”

“Verdin mi borç? Ne kadar istedi?”

“İlk olarak yüz bin lira istedi. Daha sonra parça parça birkaç kez daha. Toplamda iki yüz otuz bin kadar. Bu süreçte de işte görüştük doğal olarak. Sık sık gelip gitti yanıma, oturduk sohbet ettik.”

“Ne için lazım olduğunu söyledi mi?”

“Hayır... Ağzını aradım ama söylemedi. En kısa zamanda toplu şekilde ödeyeceğini söyledi. Laf arasında senden istemediğini de öğrendim. Garipsemiştim de. Çünkü istediği miktarları senden rahatlıkla alabilirdi ama senin yerine benden istemeyi tercih etmişti. Acaba aranız mı bozuk, küs müsünüz diye merak ettim. Senin konunu açtığımda da bayağı bir veryansın etti. Eskisi kadar görüşmediğinizden, koptuğunuzdan... Az önce sana bundan dolayı çıkıştım zaten.”

Beliz ben dururken neden başkasından para isterdi ki? Üstelik eski erkek arkadaşımdan...

“Ödedi mi peki borcunu?”

“Evet ödedi. Bir ay kadar ya oldu ya olmadı. Toplu halde hem de ve nakit olarak. Nereden bulduğunu sordum, hallettim bir şekilde dedi. Ama yüz ifadesi pek iyi değildi. Hoşuma gitmemiştii o hali. Israr ettim, acelesi yok dedim. Sonuçta ne zamandır çalışmadığını biliyorum, teyzenin sabit gelirleri de ortada. Toplu parayı nereden bulduğu konusu midemi bulandırdı. Ama bir türlü laf alamadım. Sonra da sana kızdım. Beliz’i yalnız bırakmana. Hele de öldüğünü duyunca...”

Ne haltlar karıştırmıştı Beliz? Bu paralara neden ihtiyacı olmuştu? Ölümüyle para mevzusunun bir alakası olabilir miydi? Gerçekten benim ihmalim sonucu ölüme mü sürüklenmişti yoksa? Ozan bana kızmakta haklı mıydı?

“Ölümüne benim neden olduğumu mu düşünüyorsun gerçekten Ozan?”

“Neden olmasan bile kesinlikle sorumlusun...”

Ozan yine acımamış ve vicdanımın rahat etmesine müsaade etmemişti. Nasıl bir karşılık verebileceğimi bilmiyorum. Tam da bu esnada imdadıma Deniz yetişti.

“Merhaba.”

Ozan’ın yanına gelmeden önce Deniz’i aramıştım. Yarım saat sonra sahildeki kafeden beni almasını istemiştim. Bir taşla iki kuş vurmak; yıllar sonra Ozan’dan intikam alabilmek için. Beni aldatmıştı Ozan. Ya da ben öyle inanmıştım. Simsiyah gözleriyle gözlerimin içine bakarak, beni sevdiğini söyleyerek yapmıştı belki de. Bir defa çalıştığı kafeye gittiğimde, yanında çalışan barista kızla sarmaş dolaş görmüştüm Ozan’ı. Özellikle kız halinden fazlaca memnundu ve sık sık kolunu Ozan’ın boyuna atıyordu. Kaldıramamıştım o görüntüyü. İçimde halen kocaman bir sevgi taşımama rağmen Ozan’la ilişkiimi bitirmiştim. Ozan aylarca peşimde koşmuştu. Yanlış anladığımı söylemişti ama dinlememiştim. Geri dönmemiş, asla affetmemiştim Ozan’ı. Yıllar sonra onun karşısına çıkmak, ayağına gitmek ve yardım istemek gururuma dokunmuştu. Üstelik Beliz’le bir

ilişkisi olabileceği şüphesi de taşırken. Ona bu hazzı yaşatmak için Deniz'i çağırmıştım.

"Hoş geldin Deniz. Tanıştırayım. Arkadaşım Ozan."

Deniz güler yüzüyle elini Ozan'a uzattı. "Merhaba Ozan Bey."

"Ozan, bu da erkek arkadaşım Deniz."

Hem Ozan hem de Deniz afalladılar. Deniz mutlulukla, Ozan ise kıskançlıkla.

"Merhaba Deniz."

Deniz'in masaya oturmasına fırsat tanımadan, "Teşekkür ederim Ozan anlattıkların için," diyerek ayağa kalktım. Elimi uzattım.

Ozan yeniden sinirlenmişti. Suratından düşen bin parça olmuştu. Elimi normalden sert sıkarken damarlarında dolaşan kıskançlık ve öfkeyi hissedebiliyordum.

"Rica ederim Mabel... Ama unutma; Beliz muhtemelen intihar etti ve bunun da sorumlusu sadece sensin... Boş yere başka kıyılarda gezmene gerek yok!"

İşte buydu Ozan! Yine yapmıştı yapacağını. Anında öfkesine yenik düşmüş ve lafını sokmuştu. Deniz'in yanında beni suçlama hazzına erişmişti. Hem de üstü kapalı olarak, başka kıyılarda gezmene gerek yok cümlesiyle, Deniz'i de ıskalamamıştı.

Deniz neler döndüğünü anlamaya çalışırken hemen koluna girdim.

"Hadi çıkalım Deniz..."

İtiraz etmedi Deniz. Halinden hoşnut bir tavırla koluma sıkıca sarıldı, birlikte kapıya doğru sarmaş dolaş yürüdük. Kafenin bahçesinden çıktıktan sonra sahildeki kayalıklara doğru dikine devam ettim. Ozan'ın arkamızdan baktığını çok iyi biliyordum. Az önceki lafının altında kalamazdım. Deniz'in sırtı kafeye gelecek şekilde tam karşısında durdum. Kaç gündür içimde bastırdığım anı yaşamanın tam vaktiydi. Deniz halen neler döndüğünü anlamaya çalışırken gözlerimi kapattım, aniden Deniz'in dudaklarına yapıştım.

Deniz'den şahane bir karşılık gelmişti. Yumuşacık dudakların dudaklarımda hissetmek paha biçilmezdi.

Heyecanlanmıştım. Deniz'le böyle bir anda öpüşebileceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Fakat gerçektir.

Kısa süren öpüşmenin ardından gözlerimi açtım. Yeniden Deniz'in koluna girerken kafeye kaçamak bir bakış attım.

Ozan yumruğunu sıkmış, kaşlarını çatmış, bizi izliyordu. Öfkeyle...

İşte şimdi hazzın tam zirvesine çıkmayı başarmıştım. Zevkle...

36. Bölüm

Akşama kadar Deniz'le birlikte vakit geçirdik. Deniz halen sahilde yaptığım şeyin tesirindeydi. İstemsizce sık sık gülüyordu. Gülerken de gözleri her zamanki gibi parlıyordu.

Çok geç kalmadan eve döndüm. Suzan Abla'yı evine yolladım. Teyzemin bazı ihtiyaçlarını giderdikten sonra salondaki masaya bilgisayarımı kurdum. Menan'ın çektiği fotoğraflara yeniden göz gezdirdim.

Banka hareketlerini es geçmiştim. Özellikle oraya yoğunlaştım. Beliz'in üç farklı bankada hesabı vardı. Birisi yıllardır kullanılmıyordu. Diğer ikisinde de genellikle rutin hareketler vardı. Bir tanesine faturalar için otomatik ödeme talimatı vermişti, çeşitli periyotlarla diğer hesabından para aktarıyordu. Diğer hesap ise güncel kullandığı hesaptı.

Güncel hesabın hareketlerine yoğunlaştım. Alışverişlerinin çoğunu kredi kartı ile yapmış, kart borçlarını düzenli olarak ödemişti. Küçük miktarlarda sağa sola havaleleri vardı. Devamında ise Ozan'ın bahsettiği aşama başlıyordu. Ozan ilk olarak hesabına yüz bin lira EFT yapmıştı. Daha sonra da çeşitli aralıklarla yirmi bin, elli bin ve altmış bin... Paraların hesaba geçtiği andan itibaren olan hareketler önemliydi. Fakat hiçbir iz yoktu. Paralar yattıktan sonra hemen bankadan ya da ATM'den kısım kısım çekilmişti. Sonrasında ise bir daha ne giriş ne de çıkış olmuştu.

Ozan haklıydı. Beliz ile sadece para konusu yüzünden görüşmüşlerdi. Zaten Beliz'i de kardeşi gibi görürdü, severdi. Haksızlık etmiş, fazla fevri davranmıştım.

Ozan'ın diğer dedikleri aklıma geldi. Beliz'in parayı toplu şekilde iade etmesi. Üstelik nakit olarak... Hesap hareketlerinde böyle bir kayıt yoktu. Demek ki birisinden nakit olarak almıştı. Durduk yere kısa bir zaman dilimi için böylesine bir miktardaki parayla ne işi olabilirdi? Ayrıca Ozan da bu durumdan işkillenmişti ve tanıdığım Ozan asla durduk yere böyle düşüncelere kapılmazdı.

Dosyaya göz atarken yeniden teşhis tutanağına baktım. Beliz'i takip ettiği şüphesi olan ve Badem'in teşhis ettiği kişiye. Yasin Ekerci.

Sadettin teşhis işlemi yaptırdığına göre Yasin Ekerci'yi asla boş geçmezdi. Ya gözaltına aldıracak ya da ifadeye çağıracaktı. Sadettin'den önce araştırmaya başlasam mı diye düşündüm. Nasıl araştırabileceğimi bilmiyordum. Sadettin'in elinde onca imkân vardı ve büyük ihtimalle çoktan gereğini yapmıştı. Benim ise Menan'dan başka bilgi alabileceğim kimse yoktu. Menan'ın bu kişiyi tanıyıp tanımadığı ise meçhuldü.

İnternete girip arama motoruna Yasin Ekerci ismini yazdım. Çeşitli sosyal medya sitelerinden sonuçlar sıralandı. Görseller sekmesine tıkladım. Teşhis tutanağındaki fotoğrafla görsellerdeki fotoğrafları kıyasladım.

Aşağılara doğru inerken bir görsel tam uydu. Evet, bu Yasin'di. Hemen görsele tıklayarak siteye eriştim. Yine bir sosyal medya sitesi idi. Profilindeki bazı paylaşımlar ise herkese açıktı.

Yasin'in sosyal medya profili karakteri hakkında birçok ipucunu anında veriyordu. Atış poligonunda çeşitli tabancalar ve uzun namlulu tüfeklerle verilmiş pozlar, spor salonunda pazılarını sergilediği pozlar ve sık sık yanında olan birkaç kişiyle verilmiş pozlar... Fotoğrafların çoğunda ise aynı iki kişi sıklıkla yer alıyordu. Özellikle bir fotoğrafta Yasin ayakta sağda durmuş, iki kişiden

birisi solda, diğeri ise önlerindeki makam koltuğunda... Aynı fotoğrafta da masanın üzerinde kenardan görünen bir tabanca. Fotoğrafın paylaşım yorumundaki cümle ise her şeyi açık ediyordu: Ölüm bizden korksun!

Tam bir küçük çaplı çete bozmaları...

Diğeri iki kişinin kim olduklarını anlayabilmek için fotoğrafların detaylarına baktım. Yasin işimi kolaylaştırmıştı. İkisini de pervasızca etiketlemişti. Büyük ihtimalle gayrimeşru dünyada böyle bir âdet vardı. Rakiplerine, ben bunun adamıyım mesajı bu tarz fotoğraflarla veriliyordu. Yasin'in yanındakilerden ilki Tarık Çulhan ismindeki ikinci yaverdi. Onun da profili açıktı ve birçok paylaşımı neredeyse Yasin'le aynıydı.

Çetenin başındaki isim ise Sezer Koparan isminde birisiydi. İnternete bu kez Sezer Koparan ismini yazdım. Yasin'den çok daha fazla sonuç çıktı. Üstelik haberlerde. Sezer Koparan ismi birçok olayla anılmıştı. Gece kulübü kurşunlanması, kavga, adam kaçırmama... Haberleri teker teker yeni sekmelerde açtım. Hızlıca taradım. Çoğunluğu yerel haber sitelerinden oluşuyordu. Olayların geçtiği yerler ise hep aynıydı: bizim belde... Sezer Koparan defalarca gözaltına alınmıştı ve ne hikmetse her seferinde de tutuklanmadan yırtmıştı.

Beliz'in böyle bir çeteyle nasıl bir alakasının olabileceğini düşündüm. Bu tarz adamlardan asla hoşlanmazdı. Hatta çoğunlukla tiksiniç bulurdu. Onları yan yana getirebilecek hiçbir ortak nokta yoktu. Madem öyle, neden Yasin Beliz'i takip ediyordu. Bireysel bir durum olsa tek başına görünürdü. Yanında birisi daha vardı. O kişinin de Tarık Çulhan olma ihtimali bana göre bir hayli yüksekti. Eğer yanındaki kişi Tarık ise, bu durum doğrudan çete işi olduğunu gösterirdi.

Tüm bunları anlamanın ise tek bir yolu vardı.

Badem...

37. Bölüm

Ertesi gün öğle saatlerinde evden çıktım. Badem'i bulabileceğim tek yer olan mesire alanına doğru yol aldım. Yoldayken bir tekel bayiine girmeyi ihmal etmedim. Badem'e bir jest yaparak temasa geçecektim.

Badem'in hayatında değişen bir şey olmamıştı. Emniyetten salıverildikten sonra yeniden evine dönmüş ve çardaklardan birisinde pineklemeye başlamıştı. Etrafa bakındıktan sonra bulunduğu çardağa doğru yürüdüm. Yaklaştığımı fark edince toparlandı.

"Merhaba Badem."

"Merhaba. Buyurun? Beni nereden tanıyorsunuz?"

Kısaca kendimi tanıttım. Ölen kadının kuzeni olarak. Ardından çantamda taşıdığım şarap şişesini Badem'e uzattım.

Badem hiç itiraz etmeden şişeye uzandı. Hangi markayı aldığımı merak edip markasına baktı. Baktıktan sonra gülümsedi.

"Paraya kıymışsınız. Nasıl yardımcı olabilirim size?"

İnsanları görünüşleri ile yargılamamak gerektiğinin ete kemiğe bürünmüş haliydi sanki Badem. Aşırı derece kibardı ve diksiyonu çok düzgündü. Hikâyesini merak etmiştim. Bu olay bittikten sonra dinlemek için bir kez daha gelebilirdim.

"Beliz'i takip ettiğinden şüphelendiğin birileri vardı. Birisini de teşhis etmiştin emniyette."

"Evet. Doğrudur."

"Diğerinin simasını hatırlıyor musun?"

“Tarif edecek kadar hatırlamıyorum ama görsem çıkarırım. Yüz hafızam gayet iyidir. Diğerini de öyle teşhis edebildim zaten.”

Cep telefonumu çıkardım. Tarık Çulhan’ın internetteki fotoğraflarını telefonuma indirmiştim. Fotoğraflardan en belirgin olanını Badem’e gösterdim.

“Evet, evet o.”

Kendinden aşırı derecede emin söylemişti. Yine de tereddüt ettim.

“Bir daha bak istersen?”

“Bakmaya gerek yok hanımefendi. Dedğim gibi görsel hafızam iyidir.”

Teşekkür ettikten sonra ayağa kalktım. Tam çardaktan çıkacağım esnada arkamdan seslendi.

“O kişiyi nereden buldunuz bilmiyorum ama polislere söyler-seniz iyi olur. Durduk yere başımı belaya sokmak istemiyorum.”

Polisler benim bile rahatlıkla bulduğum kişiyi çoktan bulmuştur. Ama haklıydı. Her ihtimale karşı bu bilgiyi saklamam doğru olmazdı.

“Meraklanma. Öyle yapacağım. Hatta şimdi emniyete gidiyorum.”

Emniyete gitmek için yola çıkmıştım ancak öncesinde Sezer Koparan çetesi hakkında biraz daha bilgi sahibi olmak istemiştim. Aklıma ilk gelen kişi tabii ki Menan olmuştu. Ama Menan’ın böyle kişiler hakkında konuşacağını pek sanmıyordum.

O an aklıma yardımcı olabilecek başka birisi daha geldi. Ozan. Beldede kimin ne halt yediğini en iyi bilen kişilerdendi. Çevresi genişti ve kulağı delikti. Ayrıca ona dün çok haksızlık etmiştim. Beliz’e ben yokken kötü gününde yardımcı olmuştu. Öyle ya da böyle özür dilemeliydim. Sıcağı sıcağına yapmak en iyisiydi.

Bir süre sonra sahildeki kafenin bahçesinden içeri girdim. Erken saatler olduğu için kafe kalabalık değildi. Ozan, garsonlarla ve baristalarla ayaküstü toplantı halindeydi. Kapıda beni görünce konuşmasını hızlandırdı ve toplantısını bitirdi.

Ozan'a onun için geldiğimi belli etmek için bir gün önce oturduğu masaya geçmiştim. Oturmak üzereyken arkamdan geldi.

"Merhaba Ozan... Ben, dün olanlardan sonra özür dilemek için gelmiştim."

Bakışlarında halen gizlemeye çalıştığı bir öfke vardı. Fakat ben özür dileyince öfkesini bastırdı.

"Otur lütfen Mabel. Dün her şey çok tatsızdı."

Karşılıklı oturduk. Ozan eliyle baristalara işaret etti. Barista kızlardan birisi koşar adım yanımıza geldi.

"Ne içersiniz efendim?"

Gelen kişi aynı kızdı. Yine yapmacık gülücükler saçılıyordu.

Kıza yanıt vermeden önce Ozan araya girdi.

"Aç mısın? Yiyecek bir şeyler hazırlatayım."

"Teşekkür ederim, tokum," dedikten sonra kıza döndüm. "Türk kahvesi. Sade lütfen."

Ozan, "Bana da aynısından," dedikten sonra kız uzaklaştı.

"Dün için gerçekten üzgünüm Ozan. Şunu bilmeni isterim ki asla seni suçlamadım... Sonraki olanlar da şey... İşte sen öyle davranınca..."

"Sorun değil. Kusura bakma ben de biraz fazla yüklendim sana. Özellikle son cümlem hiç doğru değildi. Ben de özür dilerim."

Bir anda Ozan'la yumuşamıştık. Bakışları da sakinleşmişti. Siyah gözlerinde bu kez şefkat görüyordum.

"Bu arada hiç fırsatım olmadı. Kafen, daha doğrusu kafelerin için tebrik ederim. Yıllar önce dediğini başarmışsın."

Kafelerinin konusu açılınca gözlerinin içi güldü.

"Çok teşekkür ederim. Evet, sonunda. İlki çok zorladı ama sonrakiler daha kolay oldu."

Bir an sustuk. İkimiz de. Ne diyeceğimi bilemedim. Sanırım o da. Sonra o yeniden konuyu açtı.

"Bak Mabel, şu konunun altını yeniden çizmek istiyorum. Beliz ile aramda asla bir şey olmadı. Hatta çok değil bundan dört beş ay öncesine kadar başka birisiyle nişanlıydım da."

Bu açıklamayı yeniden yapması beni memnun etmişti.

“Yok yok, için rahat olsun. Şu sıralar pek sağlıklı düşünemiyorum, haksız bir ithamda bulundum sana. Beliz’in olayı beni çok yıprattı.”

“Nasıl, var mı bir gelişme? Dün uzun uzadıya konuşamadık.”

“Aslında var... Yani sana danışmak istediğim bir konu var. Belki yardımcı olabilirsin.”

Ozan, kendisine bir konuda danışmak istediğini duyunca dudaklarını büzdü. Belli ki bu durum hoşuna gitmişti.

“Tabii ki... Nedir?”

“Sezer Koparan ismi tanıdık geliyor mu?”

Sezer’in ismini duyunca gözleri açıldı.

“Tanıdık gelmez olur mu? Çakalın önde gidenidir. Sen... Senin ne işin var Sezer’le?”

“Benim yok... Ama Beliz’in zamanında olmuş olabilir.”

“Nereden çıkardın bunu?”

“Birisi görmüş. Bu Sezer’in adamları sanırım Beliz’i takip etmişler. Necidir bu Sezer tam olarak?”

“Sezer kendini mafya zanneden puştun tekidir. Son zamanlarda iyice palazlandı. Yanında da dört beş tane serseri mayın gibi dolanan adamları var. Hepsi de uyuşturucu kullanmaktan beynini kaybetmiş tipler. Sorgu sual olmadan Sezer ne derse yaparlar. Burayı, yani sahildeki şubeyi açtığımda bana da salça oldu bu. Eski kafelerde olmamıştı ama sahil olunca benden haraç istedi.”

“Senden de mi haraç istedi? Verdin mi?”

“Hayır... Araya başkalarını soktum. İlk başlarda geri adım atmadı ama araya koyduğum kişiler bunun kulağını çekince bir daha tebelles olamadı bana. Her türlü pislik var bu herifte.”

Ozan’ın anlattıkları midemi daha çok bulandırmıştı. Bir anda tüm şüphe okları Sezer’e dönmüştü.

“Tam olarak ne zaman olmuş bu olay? Yani Beliz’i takip etme olayı?”

“Ölümünden bir hafta kadar öncesinde.”

Verdiğim yanıtın ardından Ozan arkasına yaslandı. Bakışlarını karşıya dikip çenesini kaşıdı. Kolundaki altın kaplama Rolex saati kazağının altından parladı. İşleri gerçekten iyi olmalıydı. Bir süre düşündükten sonra birden elini masaya vurdu.

“Tamam, şimdi oturdu taşlar.”

Ozan’ın bu tepkisi meraklandırmıştı beni.

“Hangi taşlar oturdu Ozan?”

Sorum üzerine Ozan düşüncesini açıkladı. Ve bence de tüm taşlar yerine oturmuştu.

“Kaç zamandır Beliz’in benden aldığı borcu tek seferde nasıl ödediğini düşünüyordum. Kafama fena takılmıştı. Hatta dün sana da söylemiştim. Şimdi bu Sezer aynı zamanda tefecidir. Millete borç para dağıtır, ama anlaşılan vade süresi gelmeden inanılmaz yüksek faizle parayı geri ister. Borç verdiği kişinin kısa sürede ödeyemeyeceğini bildiği için. Tefecilerin bile en ahlaksızı... Amacı ise karşısındaki kişinin mallarına çökmek. Eğer istediği zaman para gelmezse adamlarını yollar ve ölümle tehdit eder.

Beliz’in bana borcunu ödediği tarih ve senin dediğin takip olayının tarihlerine bakılırsa; Beliz büyük ihtimalle Sezer’den para aldı ve bana borcunu öyle ödedi. Tabii Sezer de kısa sürede parayı geri istedi ve adamlarını Beliz’e yolladı. Senin anlayacağın Beliz, Sezer çakalının ağına düşmüşse benziyor.”

Ozan’ın anlattıkları ve zaman aralıkları hikâyeyi doğrular nitelikteydi. Şimdi geriye tek bir soru kalıyordu. Beliz bu kadar parayı ne yapmıştı?

38. Bölüm

Ozan'la konuştuktan sonra soluğu İlçe Emniyet binasında aldım. Alt kattaki X-ray cihazlarından hızlıca geçtim. İçteki basamakları ikişer ikişer, koşarak çıktım. Sanki geç kaldığım her saniye Sezer ve adamları kaçacaktı.

Araştırma Büro'nun kapısına geldiğimde içeride her zamankinden daha fazla insan gördüm. Diğer günlere göre kalabalıktı. Başımı hafifçe uzatıp içeri baktım. Mithat Komiser masasındaydı. Beni fark edince hemen seslendi.

"Buyurun buyurun Mabel Hanım..."

"Müsait miydiniz acaba?" diyerek içeri girdim. Diğer polislerin hepsi bana baktı. Yücel'i gördüm. Ama Sadettin'i göremedim.

"Tabii tabii, şöyle oturun lütfen."

Yine sıcakkanlılıkla karşılaşmıştı beni Mithat Komiser. Ayakta tokalaştıktan sonra oturmamı bekledi. Ardından kendisi de oturdu.

"Nasılsınız Mabel Hanım? Halen dönmemişsiniz..."

"İyiyim. Bir süre daha kalmak istedim. İşlerimi buradan da yürütebiliyorum."

"Ne güzel. Var mı yine yurtdışında yeni araştırdığınız dosya; yoksa bizim haberi alır almaz buraya mı geldiniz?"

İçimden ne haberi diye geçirdikten sonra aynısını mırıldandım.

"Ne haberi?"

"Aa! Ben de kulağınız amma delikmiş, burada bile adli muhabirliğe başladınız sandım bir an... Bu sabah bir operasyon yaptık."

“Öyle mi? Ne operasyonu?”

“Çete operasyonu.”

Çete operasyonuysa bu çetenin Sezer Koparan çetesi olduğunu anlamamak imkânsızdı. Sadettin yine yapmıştı yapacağını...

“Öyle mi? Ne çetesi? Kimleri aldınız?”

“Bizim burada kök salmış bazı kişiler. Siz tanımazsınız.”

İsim istesem Mithat yine soruşturmanın gizliliğine bağlayacaktı konuyu. Tavırlarına bakılırsa yaptığı operasyonla bir hayli gururlanmıştı. Yüzü gülüyordu. Fakat tuhafıma giden, sanki Beliz’le hiçbir alakası yokmuş gibi davranmasıydı. Aksi takdirde bana bu operasyondan böbürlenerek bahsetmezdi. Ama öte yandan, küçücük bir belde Sezer Koparan çetesi dışında başka bir çetenin de türeyecek hali yoktu.

“Tebrik ederim. Artık gelişmeleri vererseniz haber yaparım.”

“Şimdilik gözaltındalar. Tahkikatları devam ediyor. Mahkemeye çıktıktan sonra gerekirse size de bülten atarız. Siz ne için gelmiştiniz?”

Son sorusuyla hepten içime kurt düşmüştü. Ya çok profesyoneldi ya da çok iyi rol yapıyordu.

“Ben... Ben Beliz’in dosyasında bir gelişme var mı merak ettim. Onu sormak için gelmiştim.”

“Soruşturma devam ediyor. Çok yönlü bir şekilde araştırmalarımız sürüyor. Şu anlık bir gelişme yok fakat içiniz rahat olsun. Titizlikle ilgileniyoruz.”

Badem’den ve Ozan’dan edindiğim bilgileri Mithat Komisere aktarıp aktarmama konusunda şüpheye düştüm. Nedense kendimi bu adama bir türlü yakın hissedemiyordum. Gözlerim yeniden Sadettin’i aradı.

“Sadettin Bey yok mu?”

“Burada burada. Nezarethaneye inmişti, gelir birazdan.”

En iyisi Sadettin’le konuşmaktı.

“Peki. Kolay gelsin size. Yeniden tebrik ederim.”

Bürodan çıktıktan sonra alt kattaki bir polis memuruna nezarethanenin yerini sordum. Bu sorum karşısında ne işin var nezarethaneyle dercesine garip garip baktı suratıma. "Gazeteciyim. Sadettin Bey ile görüşecektim, şu an nezarethanedeymiş," diye ekledim. Bunun üzerine, eliyle merdiveni işaret etti. "Şuradan inin. Bir alt katta."

Birkaç basamak inmiştim ki Sadettin'le karşılaştım. Elinde çeşitli dosyalarla yukarı çıkıyordu. Yanında genç bir sivil polis daha vardı.

"Mabel Hanım..."

"Merhaba Sadettin Bey. Görüşebilir miyiz acaba? Yoğun olduğunuzu biliyorum ama görüşmemiz şart."

Sadettin elindeki dosyaları yanındaki polise verdi. "Sen yukarı çık, ben birazdan gelirim." Ardından benim bulunduğum basamağa kadar çıktı. "Özel görüşmek isteyeceksiniz anladığım kadarıyla," dedi.

"Evet, mümkünse özel."

"Buyurun bahçeye çıkalım. Ben de bir sigara içeyim."

Birlikte binadan çıktık. Az ötedeki sundurmanın altına kadar yürüdük. O anda aklıma küçük bir gazetecilik oyunu oynamak geldi. Ya tutarsa...

"Sezer Koparan ve çetesine operasyon yapmışsınız?"

Sadettin sigarasından ilk dumanı üflerken gülümsedi.

"Haber kaynaklarınız hızlıymış Mabel Hanım."

Evet, tutmuştu.

"Beliz'in olayıyla ilgili mi operasyon yaptınız?"

"Orası biraz karışık. Hem siz Beliz'e ilgili olabileceğini de nereden çıkardınız?"

Artık açık olmanın vakti gelmişti. Tabii küçük farklarla.

"Badem ile görüştüm. Ona teşhis yaptırdığınızı öğrendim. Daha sonra yaptığım araştırmada da Beliz'i takip eden ikinci kişiye ulaştım."

"Tarık Çulhan," diyerek sözümü kesti, "Yasin de Tarık da şu an nezarethanedeler."

“Sezer Koparan?”

“Sezer de... Toplamda beş kişi var gözaltında. Bir de firarımız var ama onu da kısa zamanda yakalarız. Diğerlerinin ismini soramazsınız sanırım.”

Sadettin yine çelik gibi güçlüydü. Bir şekilde ağzından laf almalıyım. Ama gazeteci kimliğimle bunu yapmak zor olacaktı. Bu nedenle Beliz’in kuzeni kimliğime büründüm ve kendimi acındırarak sordum.

“Sadettin Bey, Beliz’in ölümüyle olan kısmı neden karışık? Alakaları yoksa altı kişiye birden neden operasyon yaptınız?”

Sanırım hamlem işe yaramıştı. Sadettin sigarasından bir fırı daha çektikten sonra dostane bir ses tonuyla anlatmaya başladı.

“Beliz’in Sezer’den borç para aldığından şüpheleniyorum. Operasyonu neden yaptık kısmına gelince, zaten onlar hakkında açık bir soruşturma dosyamız vardı. Biraz daha kabarmasını bekliyorduk. Bilirsiniz, bu tarz adamlar işlerini bilirler, aleyhlerinde dosyaya eklenebilecek delil bulmak çok zordur. Fakat Badem’in ifadesinden sonra belki Beliz’le ilgili bir şeyler de çıkar umuduyla operasyona karar verdik. Başka zaman olsa Sezer’in dosyasının şişmesi için uzun bir süre daha beklerdim.”

“Sezer Beliz’e borç verdiğini itiraf etti mi?”

“Hayır. Tabii ki inkâr ediyor. Tefecilik suçlamasından yırtmak için. Ama ben nedense eminim.”

“Peki Beliz’le ilgili bir şeyler çıktı mı? Ya da sizce çıkacak mı?”

“Şu ana kadar hayır. Bundan sonrasına ise bakalım, göreceğiz.”

Sadettin’e güvenmekten başka seçeneğim yoktu. Güveniyordum da. Sırf Beliz için henüz olgunlaşmamış bir dosyasını yakmıştı. Bu ince ayrıntının farkındaydım. Eğer Beliz’le ilgili bir şeyler varsa kesinlikle bulup çıkaracaktı. Fakat ben dayanamadım ve yine aceleci davranarak içimdeki büyük şüpheyi sordum.

“Sizce Beliz’i Sezer Koparan’ın adamları mı öldürdü?”

“Bilmiyorum Mabel Hanım. Gerçekten bilmiyorum. Sadece şunu diyebilirim, yıllardır bu Sezer ve adamlarını tanırım. Birçok

suça bulaştılar ancak cinayete asla. Çünkü cinayet işin içine girerse cezaevinden asla çıkamayacaklarını bilirler. Bu nedenle şimdiye kadar böyle rahatları. Yoksa çoktan ezer geçerdik.”

Sadettin gerçekten zekiydi. Beliz’in olayını aynı zamanda Sezer’e karşı fırsata da çevirmek istiyordu. Eğer Beliz’i onlar öldürdüyse Sezer Koparan çetesini de anında ortadan kaldıracaktı.

“Kaç gün gözaltında kalacaklar?”

“Normalde bir gün. Ama silahlı örgüt suçlaması olduğu için dört güne kadar uzatabiliriz.”

“Tutuklanır mı peki?”

“İki tanesi kesin. Çünkü haklarında geçmiş suçlarından kesinleşmiş hapis cezaları var. Bizim dosyadan tutuklanmasalar bile o cezaların infazları başlayacak. Ama Sezer’den ve diğer adamlarından emin değilim.”

O an aklına gelen en kötü şey, üzerinde bunca şüphe taşımasına rağmen Sezer Koparan’ın elini kolunu sallaya sallaya çıkma ihtimaliydi. Hele de Beliz’i öldürme şüphesi taşırken...

“Sezer tutuklanmazsa ne olacak? Beliz’in ölüm şüphesinden yırtacak mı?”

Sadettin sigarasından son dumanını çekti. Dumanı üflerken sigarayı yere atıp ayakkabısının ucuyla ezdi. Daha sonra da bir hayli manalı bir şekilde gülümseyerek yanıtladı. Yanıtında ise başka bir plan saklıydı.

“Bazen suçluların kendilerini rahat hissetmesi işimize gelebilir Mabel Hanım. Beliz’in ölüm haberinden beri Sezer gözaltına alınmayı stresle bekliyordu. Tedbirliydi ve dikkatliydi. Serbest kalırsa belki rahatlar ve rehavete kapılır. Rehavete kapılması da bize avantaj sağlayabilir...”

39. Bölüm

Emniyet Müdürlüğü'nden ayrıldığımda içim bir garipti. Elim kolum bağlanmıştı sanki. Yapılması gereken onca şey var ve ben yapamıyor gibiydim. Sadettin her şeyi hallediyordu. Profesyonellikle hem de... Ben ise oyunun dışında kalmıştım. Eksik hissediyordum.

İzin vereceklerini bilsem dört günlük gözaltı süresi boyunca emniyette kalabilirdim. Sezer Koparan ve adamlarının ifadelerine girer, onlara tuzak sorular sorar ve Beliz'i öldürmüşlerse anında ortaya çıkarabilirdim. Belki Sezer bugüne kadar hiç cinayet işlememişti ancak her şeyin bir ilki vardı. Şimdi ise çaresizdim. Sadece Sadettin'den haber bekleyecektim. Belki de o bile bilgi vermeyecek ve tüm gelişmeleri yerel haber sitelerine düşen sıradan haberlerden takip edebilecektim.

Yanımdan geçen arabaların gürültüsüyle kaldırımda yürürken derin bir iç çektim. Yapacak bir şey yoktu. Koca dört gün, koskoca dört gün bekleyecektim. Zaten elimde de hiçbir iz kalmamıştı. Üzerine gidebileceğim, araştırabileceğim hiçbir şüphe... Elde ettiğim en önemli şüpheliler emniyetin nezaret-hanesindelerdi.

Kendi kendimi merakla geçirmem gereken dört güne hazırlarken aklıma bir şey geldi. Bakılması, araştırılması gereken bir şey... Birden heyecanlandım. Hem de çok. Bunu yapmak için dört günüm vardı. Sadece dört. Hazır Sadettin, Sezer Koparan

çetesiyle uğraşırken üzerime dikkatleri çekmeden bu dört günü değerlendirebilirdim.

Yürümeye devam ederken aklıma gelen fikri zihnimde olgunlaştırdım. Detaylarını planladım. Evet, dört gün içinde rahatlıkla halledebilirdim. Artık kesin kararı vermiştim. Bir an önce işe koyulmalıydım. Fakat öncesinde Deniz'le ilgili bazı planlarım vardı. Adımlarımı heyecanla atarken Deniz'i de düşleyince heyecanım katlandı. Telefonumu çıkarıp Deniz'e mesaj attım.

"Bu akşam işin yoksa yine bana gelebilir misin? Bu kez gecenin kör karanlığında değil ama."

Mesajın sonuna da gülücük eklemeyi unutmadım.

Kısa bir süre sonra Deniz'den yanıt geldi. Aynı gülücükle. "Olur."

Eve dönmeden önce markete uğrayıp akşam için biraz alışveriş yaptım. Akşamüzeri Suzan Abla'yı gönderdim. Salonda hazırlıklara giriştim. Pek beceremezdim bu işleri. Yıllardır da böyle bir ana hazırlık yapmamıştım. Fakat yine de performansım fena sayılmazdı. Göze hitap eden bir masa hazırlamayı başarmıştım.

Saat dokuzu geçiyordu. Teyzem odasında çoktan uykusuna dalmıştı. Kapısını sessizce kapattım. Ardından kendi odama geçtim. Deniz'in gelmesine az bir vakit kalmıştı. Ne giyeceğimi bilmiyordum. Zaten İngiltere'den cenaze için gelmiştim. Yanımdaki kıyafetlerin neredeyse hepsi günlük giyim için olanlardandı.

Aklıma bir an Beliz'in gardırobu geldi. Suzan Abla, "Beliz'in kıyafetlerini fakir fukaraya dağıtalım, evde durması uğursuzluk getirir," deyip duruyordu fakat ben önemsememiştim. Hiçbirisini dağıtırmamıştım. Kesinlikle orada bu geceye uygun bir elbise vardı. Bedenlerimiz de birbirine çok yakındı. Bana uyardı.

Beliz'in odasına geçtim. Gardırobunun kapılarını araladım. Tahmin ettiğim gibiydi. Birbirinden güzel elbiseleri vardı. En azından benim zavallı bavulumun içindekiler kadar kasvetli değillerdi. Birisini askılıktan alıp çıkardım. Üzerime tutup aynaya baktım. Uyacak gibiydi. Fakat aynaya bakarken birden bu

elbisenin içinde Beliz'i hayal ettim. Midem sancılandı. Hayır, yapamayacaktım. Bu akşam onun kıyafetlerini kullanmam asla doğru olmayacaktı.

Odadan çıkarken makyaj masasına gözüm takıldı yine. Suzan Abla tembellik etmiş halen toplamamıştı. Beliz'in çizimleri ve fotoğrafları saçılmış bir halde duruyordu. Elimle üstünkörü derleyip kutuya yerleştirdim. Yerleştirirken yine bir tanesine bakmadan edemedim.

Dikdörtgen prizma şeklinde bir çizimdi. Üç boyutlu. Kenarları yine süslemeli... Yanında da not.

Bugün bir cenaze çıktı bizim evden. Tabutun içi boştu. Ruhum sığabilmiş sadece. Yirmi bir gramlık bir cenaze.

Bir şey mi söylemek istiyordu Beliz? Bir şeyler mi fısıldıyordu?

Gece gece yine derin düşüncelere dalmak üzereydim. Hiç gerek yoktu. Yeniden kendi odama geçtim. Kıyafetlerimin arasından beyaz bir gömlek ve açık mavi bir kot seçtim. Gömlek en azından tişörte nazaran daha resmi bir hava katabilirdi ortama. Sanki ortam bu gece çok resmi olacakmış gibi... Kendi kendime gülümsedim. Giyindikten sonra yukardan topladığım saçlarımı açtım ve fırçaladım. Zaten dümdüz oldukları için başka bir alet kullanmaya ihtiyaç duymuyordum. Ardından makyaja giriştim. Kapatıcı, allık ve rimel. Sadece hafif bir makyajla bile yüzüm tamamen değişmişti. Makyajdan sonra aynanın karşısına geçip kendime baktım. Uzun zamandır kendimi böyle izlememiştim. Güzeldim. Güzel hissediyordum. Deniz başarmıştı bunu. Güzel hissettiriyordu.

Çok geçmeden zil çaldı. Deniz gelmişti. Mesajlardaki gülücüklerle gereken manaları sığdırabilmiştik. Saçlarını doğal bırakmıştı. Doğal halinin yeterince çekici olduğunun farkındaydı. Üzerinde göğüs kaslarını belli eden dar bir gömlek, altında da mavi spor bir pantolon vardı. Neredeyse aynı şeyleri giymiştik, hem gündelik tarzda hem şık. Tek fark benim gömüğümün üst tarafındaki düğmeler iliklenmemişti. Bilinçli olarak.

Salona girdiğinde hazırladığım masayı gördü. Arkasından ben girmiştim. Üzerine hafif baharatlı ve odunsu çekici bir parfüm sıkılmıştı, daha önce yanımda kullanmadığı bir kokuydu. Bana doğru döndü. Gözleri boynumdan aşağı kaydı. Sonra bütün vücudumu baştan aşağı süzdü. Gülümsüyordu. İçtenlikle. Gözleriyle. Bir anda elini belime doğru uzattı. Kendine çekti. Başını boynuma gömdü. Derin bir nefes aldı. Saçlarımı mı yoksa boynumu mu koklamak istemişti bilmiyorum. Ama kokumu içine çektiğinden emindim. Beni içine çektiğinden de...

“Hoş geldin Deniz.”

“Fazlasıyla hoş buldum Mabel...” diye fısıldadı suratında küçük sinsi bir gülümsemeyle. Sol yanağındaki minicik gamze bana göz kırptı. Deniz’in boyu bana nazaran oldukça uzundu. Bu şekilde sarılırken başım tam olarak göğüs hizasına denk geliyordu.

Ne kadar öyle kaldık bilmiyorum. Kokusunu aldığım her an zaman duruyordu sanki. Kalbimin atışı hızlanıyor, kalbinin atışının hızlandığını hissedebiliyordum. Bu ise daha büyük bir heyecana neden oluyordu. Önüne geçemediğim bir arzuya...

Başını geriye çektiğinde göz göze geldik. Mavi gözlerinin içindeki tutkuyu görmemek imkânsızdı. Yeniden bana doğru yaklaşırken, bakışlarının büyüyle gözlerim kapandı. Dudaklarıma dudakları değdiği anda ise artık başka bir evrendeydim. Nefesiyle başka bir dünyada hayat bulmuştum.

Bedenlerimiz birbirine yapışmıştı ve kolay kolay ayrılacağı benzemiyordu. Arzu ve tutkunun zirvesindeki öpücükleri az önce kokladığı boynuma kaydı. Dudakları hâlâ ıslaktı. Heyecanıyla kesik kesik gelen ılık nefesi, bedenimin titremesiyle adeta bir ritim oluşturmuştu. Ruhumu ele geçiren bir orkestranın giriş çağrısı...

Elleri sırtımdan aşağı doğru yavaşça inerken saçlarımla oynuyordu. Sol eli hâlâ sırtımdaydı. Vücudumu vücuduna daha çok yaklaştırdı. Belime o kadar sert bastırdı ki bedenlerimiz sanki birleşti. Sağ elini saçlarıma dolamaya başladı. Yavaş yavaş... Avucundan başlayıp bileğine sardığı saçlarım diplerinden acımaya

başlamıştı. Ama hoşuma da gitmişti. Tüm saçlarımı eline dolayana kadar devam etti ve daha sert bir şekilde beni geriye doğru çekti. Hâlâ ayaktaydık ve tamamen savunmasızdım.

Arkamdaki elini belimden çekip gömleğimin düğmeleriyle buluşturdu. Teker teker hepsini açtı. En sonuncu düğmeyi de çözdükten sonra gömleğimi tek hamlede üzerimden çıkardı. Saçlarım hâlâ bileklerine dolanmış bir haldeydi, her geçen dakika daha da çok çekiyordu sanki. Birkaç adım geri atıp beni salondaki koltuğun üzerine yatırdı, hemen üzerime uzandı, dudaklarını boynumda gezdirmeye başladı. Birkaç saniye sonra aşağıya doğru inerek dişleriyle dantelli büstiyerimi ısırды. Ben ise tüm hayranlığım la sadece onu izliyordum.

Sonunda saçlarımı rahat bırakmıştı. İki elini de vücudumda gezdirmeye başladı. Önce ince askılı büstiyerin bir askısını aşağıya indirdi. Daha sonra kot pantolonumun düğmelerini açtı. Ardından kendi gömleğini düğmelerine dokunmadan başından geçirip yere fırlattı.

Hiç konuşmadık. Konuşamadık. Bedenlerimizin çekimine karşı koyabilecek kadar güçlü değildik. Zamanı askıya almaktan, hayatı dondurmaktan başka bir seçeneğimiz kalmamıştı. Ne benim ne de Deniz'in.

Masanın üzerine özenle yerleştirdiğim mumun devamlı hareket eden loş ışığının yansıması çıplak bedenlerimizde dalgalanırken ikimiz de gözlerimizi kapattık. Dudaklarımız tekrar buluştuğunda uzun zamandır ilk defa böyle heyecanlandığımı fark ettim. Unuttuğum, derinlere gömdüğüm bazı duygular ruhumun derinliklerinden fişkırıyordu. Büyüdüğüm, olgunlaştığım, bir genç kız olduğum bu eve, aynı ergenlik heyecanlarıyla geri dönmüş; aynı masum duygularla salondaki bu üçlü koltuğa uzanmıştım.

Elleri ve dudakları vücudumda gezinirken onu daha net görebilmek için gözlerimi hafifçe araladım. Bir anlığına koridordan hızlıca bir şeyin geçtiğini gördüm. Birden korkuyla irkilip bağırdım. Deniz anında doğruldu.

Her zamanki nazik tavrıyla, “Özür dilerim, canını mı acıttım?” diye sordu, sanki biraz önce saçlarımı kökünden kopartmaya çalışan o değilmiş gibi.

“Yok, kusura bakma. Ben sanki...” diyerek yarıda kestim cümlemi, hoşlandığı kızın halüsinasyonlar gören bir deli olduğunu fark etmesin diye.

“Ben gıdıklandım da biraz, huylandım,” diye kestirip attım. Deniz kocaman bir kahkaha patlattı.

“Anlaşıldı, sana daha nazik davranmamız gerekecek.” Bunu söylerken dişlerini sıktığına ve canımı daha çok yakacağından neredeyse emin olduğuma yemin edebilirim.

Elimden tutarak beni koltuktan kaldırdı. Hazırladığım masayı pas geçip koridora doğru yürüdük. Odama kadar... Yatağın ucuna geldiğimde arkamı döndüm. Kollarımı boynuna dolayıp ona ait olmak için hazır olduğumu işaret veren son öpücüğü dudaklarına kondurdum.

Bir anda beni yatağa itti. Ellerimi arkaya doğru uzatıp parmaklarıyla kenetledi. Bedeninin ağırlığını baskı kurarcasına bedenime sundu. Aynı biraz önce yaptığı gibi. Yeniden dudaklarına uzandı. Ama bu kez şehvetle... Bu kez daha sert... Dudaklarımdan boynuma, boynumdan da göğsüme devam yolculuğunda artık bırakmıştım kendimi. Tamamen ona. Ait olmaya...

40. Bölüm

Yaklaşık iki saat sonra yatakta gülüşüp birbirimize saçma sapan gençlik anılarımızı anlatırken “Beliz,” dedim, bu aslında bir soruydu. O da farkındaydı.

“Beliz’le siz...”

Cümlemi bitirmeme izin vermeden, “Hayır,” diyerek başını salladı. Gülümsedim. Almam gereken cevabı almıştım. Romantik bir şekilde birbirimizin gözlerine kilitlenmişken birden karnım gürültüyle guruldadı. Utançtan kulaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Neyse ki oda hafif karanlık olduğu için bunu göremiyordu. Ancak karnımdan gelen sesi duyan tek kişi ben değildim.

“Gel bir şeyler atıştıralım,” dedi sırtarak. Utandığımı anlamıştı. “Yaptığın o güzel yemeklere haksızlık etmek istemem.”

“Haklısın,” diyerek neşeyle yerimden fırladım. Sonunda yemek yiyeceğim için mi bu kadar mutluydum yoksa son zamanlardaki en güzel geceyi geçirdiğim için mi emin olamadım. Üzerime dolaptan kalın bir sweatshirt geçirdim. Altıma bir şort ve ayağıma da kalın yünlü çoraplarımı giydim. Komik gözüktüğüme emindim ama şu anda daha önemli bir konu vardı. Açtım.

Hava iyice soğumuş, sulusepken kar düşmeye başlamıştı. Evin içi de bayağı serindi. Mutfığa geçip dolaptan kendime bir bira çıkardım, kapağını lavabonun içine yolladım. Hızla kafama diktim. Bu ufak bir kutlamaydı benim için. Sonra ocağın üzerinde duran sosu katılaşmış böf stroganofun altını açtım, tencere hâlâ ılık

gibiydi. Ardından önceden hazırlayıp dolaba koyduğum salatayı çıkarttım, üzerindeki streç filmi buruşturarak onu da lavabonun içine yolladım. İngiltere'deki evimde çöp kutum lavabonun içinde dururdu. O yüzden çöpleri lavabonun içine atmak bende kötü bir alışkanlıktı. Her ne kadar Suzan Abla kızsada da.

Biramdan bir yudum daha aldıktan sonra ufak bir kabın içine zeytinyağı, limon, beyaz sirke, hardal, tuz ve karabiber ekleyerek salata sosunu yaptım. Deniz salona gelmeden her şeyin hazır olmasını istiyordum.

Ben yemeğı tabaklara koyarken Deniz salona girdi. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Ayakları da çıplaktı. Sadece mavi pantolonunu giymişti. Yutkundum. Gülümseyerek dolabın kapağını açtım. Bir bira da onun için çıkarttım ve yemeklerle birlikte salona götürdüm. Masada muhabbetle beraber yemeğı ve salatayı hiç beklemeden mideye indirdik. Gördüğüm kadarıyla tek aç olan kişi ben değildim. Deniz yemeklerin ne kadar lezzetli olduğuyula ilgili iltifatlar yağdırırken benim aklımdan geçen tek bir şey vardı. Salon-da Deniz'le beraberken koridordan kimin geçtiğı...

Masadakileri toparlamaya başlarken Deniz'e odama geçmesini ve birazdan geleceğimi söyledim. Hiç itiraz etmedi. Boş tabakları lavabonun içine koydum. Şortumun cebinden telefonumu çıkartıp mesajlara tıkladım.

-Nusret Bey iyi akşamlar, rahatsız ediyorum kusura bakmayın. Yılmaz evde mi, bizim üst kattan bir ses duydum da biraz tedirgin oldum sormak istedim. Tekrardan kusura bakmayın.

Saat daha on iki olmamıştı. Bu saatte uyanık olacağını düşünerek basmıştım tuşlara. Hayal değildi. Mumun yansıması da değildi. Koridorda karanlığın içinde, bana bakan, ben ona baktığımda ise yer değıştiren birisini ya da bir şeyi görmüştüm. Ne gördüğüme emindim. Hareket eden bir gölge görmüştüm. Yaklaşık bir dakika içinde Nusret Bey'den cevap geldi.

-Estağfurullah kızım, Yılmaz odasında uyuyor. Şimdi tekrar kontrol ettim, bütün gün evdeydi ve yanımdaydı. Sen kusura bakma.

Teşekkür edip dolaptan iki bira daha kaptım. Bu soğukta sıcak bir şeyler içmek belki daha iyi olabilirdi ama oda birazdan zaten alev alacaktı. Bu durumda serinlemek daha iyi olabilirdi. Salon-daki mumu söndürdüm. Mumdan yayılan yoğun vanilya kokusu odayı doldurmaya başlamışken koltuğun yanındaki ayaklı lamba-nın düğmesini de ayağımla kapattım.

Zifiri karanlıktı. Koridorun ucundaki odada yer alan gece lam-basından cılız bir ışık yayılıyor, tüm koridoru aydınlatmaya gücü yetmiyordu. Koridor birden büyüdü. Sanki durduğu yerde uzayıp gitmişti. Koridorun başına yaklaştım, salonun kapı-sından itibaren simsiyah bir çizgi çekilmiş gibiydi. Oraya adımımı atarsam bir bataklığa girecek ve boğulacakmış gibi hissettim. Ne-fesim kesildi. Korktum. Biraları sağ elime aldım ve ilk adımımı attım. Sol elimle koridorun eskimiş ahşap duvarlarına hafifçe do-kundum. Bir adım daha attım. Nefesimi tutmuştum ama benim haricimde nefes alan bir şey daha vardı. İlerledikçe karanlıkta be-nimle yol alan...

Koridorun tam ortasında durdum. Kulağımı ahşap duvara yasladım. Dinlemeye başladım. Duvarın öbür tarafında biri nefes alıyordu. Bir fısıltı vardı. Sanki biri benimle konuşmaya çalışı-yordu. Daha net duyabilmek için daha çok yaklaştım. Kulağımla beraber bedenimi de duvara yasladım. Artık koridorun ucundaki cılız ışığı bile göremiyordum. Karanlık beni yutmaya başlamıştı. İçine çekmişti. Kollarımdaki tüylerin soğuktan diken diken oldu-ğunu hissedebiliyordum. Ensemde bir serinlik hissettim. Saçlarım havalanıyordu. Birisi saçlarımı yukarıya doğru kaldırıyor. Göz-lerim kapanmaya başladı.

41. Bölüm

“Hey!” diye seslendi Deniz koridorun ucundan. Birden irkildim. Vücudumu yavaşça duvardan uzaklaştırdım. Görüntü netleşmeye başladı. Koşar adım odaya geçtim ve kapıyı kapattım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde gözlerimi aynı fısıltıyla yeniden açtım. Kıpırdamadım. Fısıltının kaynağı yanımda uyuyan Deniz olabilir mi diye düşündüm. Deniz derin bir uykudaydı fakat herhangi bir hırıltı ya da fısıltı çıkarmıyordu. Başımı kapıya doğru çevirmeye çalıştım. Kıpırdayamadım. Belimle kalçalarımı kullanarak dönmeyi denedim ardından. Yine olmadı. Sanki vücudum katılaşmıştı. Hareket edemiyordum. Sadece gözlerim... Gözlerimi hareket ettirebiliyordum. Bakışlarımı kapıya doğru çevirdim. Bir şey yoktu. Anlaşılan yine sanrılarla boğuşuyordum. Gözlerimi kapattım ve uykuma kaldığım yerden devam ettim.

Sabaha karşı yeniden gözlerimi açtığımda Deniz'in kollarında daydım. Geceki sanrılara rağmen huzurluydum. Huzurlu bir anda...

Uyandığımızda Suzan Abla gelmişti ve salonu toparlamıştı. Mutfakta bir şeylerle uğraşıyordu. Günaydın diye yanına gittiğimde pis pis sırıttı. Deniz'in halen benim odamda olduğunu biliyordu. Sırıtması dışında beni utandırmamak için başka renk vermedi.

“Abla, ben birkaç gün yokum. Teyzemi idare edebilirsin değil mi?”

Sanırım Deniz’le baş başa bir yerlere gideceğimi düşünmüştü.
“Tabii tabii, ben idare ederim. Sen keyfine bak.”

Bunu derken de gerçekten samimiydi.

Biraz sonra Deniz geldi yanımıza. Günaydın dedikten sonra teyzemin yanına geçti. Suzan Abla ile kahvaltı hazırladık. Daha sonra birlikte kahvaltı yaptık.

Deniz çıkmak için hazırlanırken yanma gittim. Elindeki fincandan bir yudum kahve alıp ayakkabılığın üzerine bıraktı. “Birkaç gün olmayacağım. Haberin olsun,” dedim. Kahve boğazına kaçmıştı, öksürmeye başladı. Söylediğim şeye şaşırmıştı.

“İngiltere’ye mi gidiyorsun?”

“Evet. Akşama doğru uçağım var.” Yalan söylemişim.

“Peki dönecek misin geri?” Çok endişeli gözüküyordu. Tavrı-ları garipti. Sanki gitmemi istemiyordu.

“Evet...” dedim, dört harfli bu kelimeyi uzatarak ve kaşlarını kaldırarak.

“İstersen havaalanına ben bırakabilirim seni.”

“Olur.”

Uçuşumdan bir saat kadar önce havaalanındaydım. Yanıma çok fazla eşya almamıştım. Sırt çantam yetmişti. Kontuardaki işlemleri halleder etmez uçağa bineceğim kapıya geçtim. Bosna-Hersek uçağına...

Akşamın ilerleyen saatlerinde Saraybosna’ya indim. Havaalanı-nın yakınlarındaki bir otelde geceyi geçirdim. Sabah kalkar kalkmaz otelin önündeki bir taksiciyle sıkı bir pazarlık yaptım ve anlaştım.

Yaklaşık dört saatlik bir karayolu yolculuğunun ardından Trebinje’ye varmıştım. Beliz’in cüzdanından çıkan nottaki yeri bulmalıydım.

İnternette basit bir aramayla konumunu buldum. Taksiciye gösterdim. Taksici konumu telefonundaki navigasyona ekledi. Beş dakika sonra bir kafenin önüne gelmiştik.

Taksiden indikten sonra kafeye baktım. Jabuka Bistro... Butik, daha çok turistlere hizmet veren bir kafe görünümü vardı. Sokağa şemsiyeler dizilmiş, altına masalar yerleştirilmişti. Hava kapalı olduğu için şemsiyeleri açmamışlardı. Masalarda da kimse yoktu. İçeriye baktım. İçerisi de çok büyük durmuyordu. Birkaç masada müşteriler vardı.

Beliz'in bu kafeye ne işi olabilirdi?

Derin bir nefes aldım. "Bakalım, göreceğiz..." diye mırıldandıktan sonra içeri girdim.

Kafenin bar kısmı genişti. Kasada yaşlı bir kadın oturuyordu. Büyük ihtimalle kafenin sahibiydi. Tezgâhın arkasında ise iki kadın çalışıyordu, biri gençti.

Yaşlı kadın, "Hoş geldiniz," dercesine bana gülümsedi. Başım-la ve gülümsememle karşılık verdim. Tezgâha doğru yürüdüm. Buzdolabının içinde çeşitli pastalar ve kekler vardı. Onlara bakmaya başladım.

Keklerden ve pastalardan seçmeye çalışıyor gibi yaparken arka kısımda çalışanları inceledim. Tişörtlerinde isimlikler takılıydı. Tüm dikkatimi isimlere verdim. Aradığım ismi onların isimliklerinde göremedim. O sırada genç kız nazıkçe gülümseyerek bana yaklaştı. Boşnakça olduğunu tahmin ettiğim, bilmediğim bir dilde bana bir şeyler söyledi. Ben İngilizce cevap verince kadın da bozuk bir İngilizceyle karar verip veremediğimi sordu.

Keklerden birini işaret ettim. Yanında da Americano istediğimi belirttim. Keki ısıtmamı ister misiniz diye sordu. Lütfen diye karşılık vermemin ardından, "Siz istediğiniz yere geçin, ben getiririm," dedi çat pat İngilizcesiyle.

Masalardan etrafı en boş olanı seçtim. Ön camın kenarıydı. Oturduktan kısa bir süre sonra aynı kız kahve ve kekle geldi. Masaya servis etti.

Afiyet olsun dedikten sonra ayrılacağı sırada seslendim.

"Pardon, size bir şey sorabilir miyim?"

Kız gülümseyerek yeniden bana döndü.

“Tabii ki. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Hana. Hana Milanoviç,” dedim, “tanıyor musunuz?”

Genç kız biraz düşündü. Ama bakışlarından tanımadığını anlayabilmişim.

“Maalesef tanımıyorum,” diye yanıtladı. Sonra birden duraksadı. “Ben burada yeniyim, benden önce çalışan birisi varmış, ismi Hana. Belki de odur.”

Bu cümlesiyle heyecanlanmışım.

“Evet, evet, olabilir.”

“Ben diğer arkadaşımı yollayayım size. O tanır.”

Tabii onun bozuk İngilizcesinden süzdüğüm cümlelerdi bunlar.

Genç kız gidip tezgâhın arkasında çalışan diğer kadınla konuştu. Konuşurken beni işaret etti. Kadın uzaktan beni süzdü. Daha sonra yanıma geldi.

“Buyurun. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Onun İngilizcesi biraz daha düzgündü.

“Hana. Hana Milanoviç. Tanıyor musunuz acaba? Sanırım daha önce burada çalışmış.”

Kadın yüzüme şüpheyile bakıyordu. İçi rahat değildi belli ki...

“Neden soruyorsunuz?”

“Kendisiyle görüşmem gerek.”

“Kimsiniz? Ne görüşeceksiniz?”

Kadının bakışlarındaki şüphenin çoğaldığını gözlemleyebiliyordum.

“Ben gazeteciyim. İngiltere’de. Onunla özel bir konuyu konuşmak istiyorum.”

Gazeteci olduğumu duyunca güvenmişti sanırım. Yüzünde bir rahatlama oldu. Ama bu rahatlamanın ardından söyledikleriye benim içimde kocaman bir sıkıntı doğurdu.

“Hana yok. Yaklaşık bir aydır işe gelmedi. Telefonu kapalı ve nerede olduğunu da bilmiyoruz.”

42. Bölüm

“Vaktiniz varsa lütfen oturur musunuz? Bu konu benim için önemli...”

Kadın göz ucuyla patronuna baktı. Ondan fırça yemekten korkuyor gibiydi. Tedirgin bir halde yanındaki sandalyeye oturdu.

“Tam olarak ne olduğunu anlatır mısınız Hana’ya?”

“Hiçbir bilgim yok. Bir anda ortadan kayboldu.”

“Nasıl bir anda ortadan kayboldu? İşe gelmeyeceğini falan söylemedi mi?”

“Hayır. En son akşam birlikte kafeyi kapatmıştık. Geç bir saatte. Evine gidecekti. Ertesi gün gelmedi. O günden beri de hiç ulaşamadık.”

“Peki ailesi? Ailesini tanıyor musunuz? Hiç sordunuz mu?”

“Evet, tanıyorum. Sordum. O akşam eve gitmiş, sabah işe gidiyorum diye çıkmış ve bir daha dönmemiş. Zaten ailesinin de pek umurunda değil.”

“Neden değil?”

“Annesi vurdumduymaz bir kadın. Babası yıllar önce ölmüş. Üvey babası var. O da zorbanın teki. Hana mutlu değildi hiç. Evine gitmek istemezdi. Bıraksak sabaha kadar burada çalışabilirdi.” Gözlerinde hüznün vardı, Hana isimli bu kız için üzüldüğü belliydi.

Kadının anlattıklarını kuşkuyla dinlemiştim. Beliz’in cüzdanından bir isim çıkıyordu ve o da ortalıkta yoktu. Ailesi ile sorunları vardı. Karmakarışık bir hal...

“Tam olarak ne kadar oldu ortadan kaybolalı? Yani net bir tarih verebilir misiniz?”

“Üç haftayı kesin geçmiştir. Dört hafta belki...”

“Ailesi polise haber vermiş mi? Polisler nerede olduğunu bulamamış mı?”

“Hayır... Polise bile ben haber verdim. Ailesi o kadar umursamaz. Polislerden şu ana kadar bir dönüş gelmedi. Bulsalardı haberimiz olurdu.”

Gittikçe şaşıryordum. Özellikle de ailesine...

“Hana'nın sosyal medya hesaplarını biliyor musunuz? Fotoğrafi var mı?”

“İçine kapanık bir kızdı Hana. Sosyal medyayla da işi olmazdı. Ama bende toplu çekildiğimiz fotoğraflarından var.”

Kadın önlüğünün cebine elini attı. Telefonunu çıkardı. Birkaç fotoğraf kaydırıdıktan sonra ekranı bana çevirdi.

“Şu, soldaki. Ayakta duran.”

Fotoğraf uzaktan çekilmiş bir kareydi. Kafelerine galiba ünlü bir misafir gelmişti. Tüm çalışanlar onun etrafına toplanıp poz vermişlerdi. Kadının gösterdiği köşeye baktım. Hana'yı gördüm. Uzakta kalıyordu. Fotoğrafa dokunup yakınlaştırdım. Yüzü biraz daha netleşti. Masum, sevecen bir suratı vardı. Yirmili yaşlarının ortasında duruyordu. Dahası Beliz'e ne kadar da benziyordu... Ufak farklılıklar vardı tabii ama tanımayan birisi fotoğraftaki farkı anlamayabilirdi. Şaşırmıştım.

“Bana bu fotoğrafı atabilir misiniz?”

Kadın ikiletmedi. Numaramı istedi ve fotoğrafı bana hemen yolladıktan sonra, “Kaybolmasıyla ilgili sizin bildiğiniz bir şeyler var mı?” diye sordu.

“Hayır,” diye karşılık verdim, “araştırıyorum.”

Nasıl araştırabileceğimi bilmeden...

“Adresi. Yani kaldığı yerin, ailesinin adresi var mı sizde?”

“Sokak ismi, kapı numarası olarak hatırlamıyorum ama tarif ederim. Burası küçük yer zaten. Kolay bulursunuz.”

Kafeden çıkmadan önce kadına Hana'ya ulaştıkları zaman beni haberdar etmesi için tembihledim. Kadın kabul etti, aynısını benden istedi.

Beni bekleyen taksiye geçtim. Şoföre aldığım tarifi söyledim. Şoför yarım İngilizcesiyle o bölgenin eski bir Türk köyü olduğunu söyledi, benim Türk olduğumu bilmeden. Daha doğrusu orada yaşayan hanelerden bazıları Türk'müş. Kısa bir süre sonra kadının bahsettiği yeşil renkli müstakil evin önündeydim. Ailesiyle ne konuşacaktım bilmiyorum ama buraya gelmek istemiştim.

Müstakil evin bahçesinde kullanılmadığı belli eski bir oturma grubu vardı. Üzeri çamurlaşmıştı. Evin de boyaları dökülmeye yüz tutmuştu. Belli ki maddi durumları pek yerinde değildi.

Evin kapısına kadar yürüdüm. Adımlarımı tedirgin atmıştım nedense. Bu evde anlam veremediğim bir iticilik sezinlemiştim. Yaklaştıkça içime karamsarlık çökmüştü.

Kapıya vardığımda herhangi bir zil düğmesi bulamadım. Kapının önünde yerde ayakkabılar vardı. Dağınıklardı. Bazıları eskiydi. Çok eski. Nefesimi tuttum ve parmaklarımın eklem yerleriyle kapıyı tıklattım.

Birkaç saniye sonra hemen açıldı kapı. Bu denli hızlı açılacağını beklememiştim. Karşımda sakalları kontrolsüzce uzamış ve beyazlamış bir adam belirdi. Yüzü büyük ihtimalle alkolden kıpkırmızıydı. Üzerinde doksanlı yıllardan kalma bir gömlek vardı. Ağzında da sigara. Hiç konuşmadan suratıma baktı. Bakışları tıpkı ev gibi iticiydi.

“Hana. Hana Milanoviç'in evi burası mı?”

Adam boş gözlerle yüzüme bakıyordu. Ne dediğimi anlamadığı belliydi. Ancak Hana ismini duyması yetmişti. Bana karşılık vermeden içeriye seslendi. Bağırarak. “Aliyan!” Daha sonra kapıdan çekilip içeri girdi. Evin içine bakmaya çalıştığım esnada bir kadın koridorda belirdi. Üzerinde çiçek desenli uzun bir etek, uzun kollu penye bir tişört ve tişörtün üzerinde iplikleri fişkırmış el örgüsü eski bir yelek vardı.

“Buyurun, ne vardı?”

“Hana Milanoviç’in evi burası mı?” diye aynı soruyu sordum.

“Evet burası. Neden soruyorsunuz?”

“Siz annesi misiniz?”

“Annesiyim.” Kadının bakışları rahatsızlık vericiydi. Benimle konuşmak istemiyor gibiydi. Zaten İngilizcesi de epeyce bozuktur. Birden İngilizceden Türkçeye döndüm ve Türkçe konuşmaya başladım.

“Ben gazeteciyim. Hana’nın kaybolmasıyla ilgili araştırma yapıyorum. Sizinle biraz görüşebilir miyim?”

Kadın ağzından Türkçe kelimeler çıkmasına şaşırılmıştı, hafifçe gülümsedi.

“Sen Türk?” diye sordu. Evet anlamında başımı salladım.

“Hana? Hana nerede biliyor musunuz?” Tekrar soratı düştü. Bir polis olsam kadının kızma bir şey yaptığını düşünür ve onu şüpheli listesinin başına eklerdim. Korkunç derecede kötü Türkçesiyle cevap verdi. Senelerdir tek bir kelime konuşmadığı belliydi.

“Polislere gerekenleri söyledik. Nerede olduğunu da bilmiyoruz. Benimle daha ne görüşeceksiniz ki?”

Hana’nın annesinin suratı asıktı. Konuşurken nefretle bakıyordu. Kafedeki kadın haklıydı. Belki de buraya gelmek bir hataydı.

“Sormak istediğim birkaç soru var.”

Yağmur başladı. Aliyan, zoraki olarak beni içeri davet etti. Koridora girdiğimde burnuma acı bir koku geldi. Rahatsız edici bir koku. Ev sanki hiç havalandırılmamış gibi tüm kokularla ağırlaşmıştı. Yönlendirmesiyle mutfığa geçtik. Aliyan’a belli etmeden mutfığı gözlemlemeye çalıştım. Ama buna imkân tanımadan ahşap sandalyelerden birisini işaret etti, “Ne soracaksanız hemen sorun,” dedi. Belli ki burada olmamdan asla hoşnut kalmamıştı.

“Kızınız evden kaçmış olabilir mi? Başka bir yerde yaşıyorsa nerede olabilir? Ya da son günlerde farklı davranışlar sergiledi mi?”

Aklıma gelebilecek genel sorulardan benzer şekilde sıraladım. Aliyan’ın umurunda değildi tabii. Kısa kısa yanıtlar verdi.

“Her zamanki Hana’ydı işte. Nerede olabilir ben nereden bileyim. Bir ara konuştuğu bir çocuk vardı. Ona kaçmıştır.”

Hana’nın yerinde olsam böyle bir aileyle yaşamamak için ben de muhtemelen kaçırdım. Eğer kaçtıysa kesinlikle haklıydı.

“Konuştuğu çocuk kimdi? Nerede yaşıyor?”

“Bilmiyorum. Gizli gizli telefonla konuşmasından anladım sadece. Bunu polisler de söyledim. Kimdir, necidir haberim yok.”

“Peki başına bir iş gelmesinden hiç korkmuyor musunuz? Belki de tehlike altında. Belki de öldü.”

“Ölseydi illaki cesedini bize getirirlerdi. Gidip sürtüyordur bir yerlerde. Parası pulu bitince dönüp gelir zaten.”

Olmayacaktı. Bu kadınla iletişime geçmek imkânsızdı. Her yanıtında sinirlerimi daha çok bozuyordu.

“Teşekkür ederim,” diyerek ayağa kalktım. Ardından kartımı uzattım.

“Bir haber alırsanız bana da iletir misiniz? Ya da Hana dönerse beni aramasını söyler misiniz?”

Kartı eline alıp umursamaz bir bakış attı. Birazdan çöpe atacağından emindim.

“Tamam. Gelirse söylerim.”

Dış kapıya kadar geldim. Benden önce davranarak kapıyı açtı. Çıkmam için sabırsızdı. Eşikten geçtim. Tam ayrılacakken aklıma bir fikir geldi. Geri döndüm. Telefonumu çıkarttım. Galeriden fotoğrafı açıp ekranı kadına doğrulttum.

“Kızınız buydu değil mi?”

Kafasını yakınlaştıırarak baktı.

“Evet. En son halinde saçları bundan biraz daha uzundu.”

Kapıdan ayrılıp taksiye doğru yürürken, belki de yaşayabileceğim en büyük şaşkınlığı yaşıyordum. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Nefesim kesilmek üzereydi.

Çünkü annesine Hana’nın değil, Beliz’in fotoğrafını göstermişim.

43. Bölüm

Saraybosna'ya dönerken yaşadıklarımı anlamlandırmakta zorlanıyordum. Böyle bir şey nasıl olabilirdi?

Beliz'e çok benzeyen birisi... Bosna Hersek'te. İsmi de Beliz'in cüzdanından çıkıyor...

Aklım almıyordu. Beynim karıncalanmaya başlamıştı. Uyumak istiyordum. Hiçbir şey düşünmeden uyumak ve yıllar sonra uyanmak. Hiçbir şey olmamış gibi... Beliz hiç ölmemiş gibi...

Otelde sabahı zor ettim. Enine boyuna düşünmeme rağmen işin içinden çıkamıyordum. Bu bir tesadüf olamazdı. Böylesine büyük bir tesadüf asla olamazdı. Her şeyin yanı sıra, Hana'nın ortadan kaybolmuş olmasına ne demeli? Hiç kimseye bir şey demeden. Kimsenin haberi olmadan. Yoksa, yoksa Hana da ölmüş müydü? Belki de öldürülmüştü.

Güneş doğana kadar gözüme uyku girmedi. Hiç uyuyamadan yataktan çıktım. Duşa girdim. Ilık suyun altında kim bilir ne kadar kaldım. Beynim artık daha fazla düşünmek istemiyordu. İsyan etmesine ramak kalmıştı.

Duştan çıktıktan sonra üzerimde havluyla yatakta bir süre daha oturdum. Daha sonra o halimle çantamı hazırladım. En sona kıyafetlerimi koydum. Yine yarı çıplak yatağa uzandım. Boş boş tavanı izledim. Teyzemi düşündüm. Teyzemi kışkandım. Tavana hiçbir şey düşünmeden bakan haline imrendim. Lükstü. Büyük bir lüks. Özellikle de Beliz'in ölümünden sonra...

O sırada telefonum çınladı, Deniz'den bir mesaj gelmişti.

Ne zaman dönüyorsun?

Ona üç-dört gün kalacağımı söylemiştim, giderken de garip davranmıştı. Kıskanmış mıydı, yoksa şaşırmış mıydı anlamadım. Günün sonunda İngiltere'ye döneceğimi, onunla sonsuza dek orada kalmayacağımı biliyordu. En azından beni biraz tanıdıysa bunu tahmin edebilirdi. Sanırım...

Bedenim yorgunluğa yenik düşmek üzereydi. Gözlerim kapanıyordu. Ama gözkapaklarıma müsaade edersem uçağı kaçıracaktım. Gerek yoktu. Aniden doğruldum ve o ivmeyle hemen kıyafetlerimi giymek için ayaklandım. Deniz'e bugün geleceğimi ve uçağın iniş saatini içeren kısa bir mesaj attım.

İstanbul'a indiğimde yine Deniz karşıladı beni. Suratımın halinden ne denli perişan olduğumu anlamıştı. Sarılıp yanağıma öpücük kondurduktan sonra, "Çok yorgunsun Mabel," dedi, "seni hemen eve götürüyüm de dinlen."

Hiçbir şey dememiştim Deniz'e. Yanımda olduğu için mutlu idim. Zihnimin tepetaklak dönmesinden sonra iyi gelmişti bana. Arabaya binene kadar da konuşmadım. Yolda ilerlerken, "Beliz..." diye mırıldandım, "Beliz ölmeden bazı haltlar karıştırmıştır."

Şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Nasıl haltlar?"

"Bilmiyorum... Ne yaptığını, ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum. Ama ölmeden önce bir şeyler çevirdiği kesin. Belki de onu ölüme sürükleyen şeyler."

Deniz sustu. Kaşlarını çatarak düşüncelere daldı. Beliz'in son günlerini düşünmeye başladı sanırım. Derin derin düşündü.

"Son günlerde çok tuhaftı gerçekten... Daha önce dediğim gibi, aşırı derecede içine kapanıktı."

İçine kapanık... Tıpkı Hana gibi...

"Deniz..." dedim, "sence Beliz benden intikam almak için yapmış olabilir mi?"

Deniz sustu. Gözlerime baktı ama bir yanıt vermedi.

“Dürüst ol lütfen. Sence içinde bana karşı öfke biriktirip kendine zarar vermiş olabilir mi?”

Başını sol dikiz aynasına bakmak için çevirdi. Aynaya bakmadığını biliyordum. Gözlerime bakarak yanıt vermekten çekinmişti.

“Bilmiyorum Mabel... Beliz’i ikimiz de tanıyoruz. Bazen fazla tutarsız, dengesiz davranışları olabiliyordu. Ama böylesine bir çılgınlık...”

Yutkundu.

Hissediyordum. Yapabilir diyecekti ama sırf ben üzülme-yim, kendimi sorumlu hissetmeyeyim diye diyemiyordu. Kıyamı-yordu bana. Fakat kıymalıydı.

“Deniz... Dürüst ol dedim sana!”

Sesim yüksek çıkmıştı. Biraz da ağlamaklı.

“Sen dememiş miydin; benim için, yakında anlar neyin ne olduğunu, dedi diye... İşte anlamaya çalışıyorum. Dürüst ol! Onu ihmal ettiğimden dolayı kızıp böyle bir şey yapabilir mi?”

Deniz’den yanıt beklerken ani bir fren sesi duydum. Gövdem öne doğru savrulacakken emniyet kemeriyle koltukta çakılı kaldım. Sinirlenmişti Deniz. Sinirlenip sağa çekmişti. Onu ilk defa bu kadar ciddi ve sinirli görüyordum.

“Evet... Evet dedim! Ama bunu dedi diye intihar edecek hali yok ya! Beliz bu, manyakça çıkışları ile meşhur! O an bunu demesinden intihar ettiğini nasıl çıkarıyorsun Mabel? Hemen nasıl kendini suçlayabiliyorsun!”

Deniz’in bu cümlelerinden sonra kendimi tutamadım. Başımı sağa çevirip ellerimle yüzümü kapadım. Gözyaşlarım anında parmaklarımın arasından bileklerime kadar kaydı.

Az önce sesini yükselten Deniz bir anda yumuşadı. Emniyet kemerinin tokasını açtı. Bana doğru uzandı.

“Gel buraya...”

Direndim. Dönmek istemedim. Fakat Deniz vazgeçmedi. Kolunu arkadan sağ omzuma geçirdi ve beni kendine çekti. Gözlerine

bakamadan yüzümü göğsüne gömdüm. Gözyaşlarım bu kez onun kazağını ıslattı. Şefkatle sırtımı sıvazlarken...

“Geçecek... Söz veriyorum sana, bunların hepsi geçecek ve neyin ne olduğu ortaya çıkacak. Ben de yardım edeceğim sana; birlikte ortaya çıkaracağız her ne olduysa!”

Deniz’in o an yanımda olması hayatın bana sunduğu büyük bir armağandı. Kısa sürede beni teselli etmeyi başarmıştı.

Birkaç dakika sonra kendimi toparladım. Deniz’in uzattığı suyu içtim. Camı açıp temiz havayı burnumla soludum.

“İyi misin Mabel?”

“İyiyim iyiyim... Gayet iyi. Devam edebiliriz.”

Bunun üzerine kemerini yeniden taktı. Elini vitese attı. Gaza bastı.

Araba hareket ederken, “Biraz canın sıkılacak ama sana söylemem gereken bir şey var,” dedi.

“Canımın sıkılmasına alıştım,” diyerek karşılık verdim, “ne oldu?”

Birkaç kez bir yüzüme bir yola baktı. Söyleyeceği şey her neyse zamanı değil diye vazgeçecek gibi oldu.

“Deniz! Sana iyiyim dedim. Her neyse söyle artık, çatlatma.”

Aldığı nefesi burnundan verdi. Yola bakmaya devam ederek.

“Sezer. Sezer Koparan ve adamları serbest bırakılmış.”

44. Bölüm

Eve döndükten sonra yerel haber sitelerini taradım. Sezer Koparan'ın mahkemeye çıkarılması ve mahkemece serbest bırakılması haber olmuştu. Haber detaylarına girdiğimde olayların tıpkı Sadettin'in dediği gibi geliştiğini anladım. İki kişi haklarında daha önceden bulunan infaz kararları nedeniyle doğrudan tutuklanmışlardı. Sezer ve diğer adamları ise mevcut delillerin yetersizliği gerekçe gösterilerek, yurtdışı yasağı ve haftada bir imza atmak şeklindeki adli kontrol kararıyla tutuksuz yargılanacaklardı.

Sadettin'i aramayı düşündüm. Sezer'in neden serbest kaldığını ve daha önemlisi Beliz hakkında ifade verip vermediğini öğrenmek için. Fakat nedense Sadettin'le görüşmekten çekiniyordum. Belki de ondan gizli yaptığım seyahati ele vermekten korkmuştum.

Sadettin'e artık güveniyordum. Başka türlü olsa Sezer'in serbest kalmasını gururuma yediremezdim. Ama Sadettin çoktan bu konuda planlarını hazırlamıştı ve Sezer'e başka bir sürpriz yapacağından emindim. Sadece biraz daha zaman geçmesi gerekiyordu.

Sezer konusunda ne yapmalıydım bilmiyorum. Sadettin kesinlikle burnumu sokmamamı tavsiye edecekti ama artık içim içime sığmıyordu, yerimde duramıyordum. Bir şekilde Sezer hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Özellikle de mahkemesi hakkında. Ozan'a sorsam çeşitli bilgiler verebilirdi ancak mahkemesi hakkında pek malumat sahibi olacağını sanmıyordum. Öte

yandan Ozan'la çok önemli olmadığı sürece sık sık görüşmekten hoşlanmıyordum.

O an gazeteci refleksim yeniden devreye girdi. Haber sitesindeki haberi takip eden kişinin ismine baktım. Yüksel Çamoğlu. Biraz araştırdığımda Sezer Koparan hakkında geçmişteki birçok haberin altında da aynı ismin imzasının olduğunu fark ettim. Yüksel Çamoğlu Sezer'in gazeteci baş belasıydı. Kesinlikle hakkında birçok şey biliyordu. Mahkeme sonrası anında haber yaptığına göre büyük ihtimalle duruşmayı da takip etmişti.

Yüksel Çamoğlu'nun e-posta adresini buldum. Önce kendimi kısaca tanıtip görüşmek istediğime dair bir e-posta yolladım. Sabah kalktığımda e-postaya yanıt gelmişti. Görüşme talebimi memnuniyetle karşılamış, öğleden sonra akşama kadar bulunacağı ofisin adresini yazmıştı.

Ofisin adresi çarşıda bir iş hanıydı. Öğleden sonra vakit kaybetmeden oraya gittim. Altı katlı iş hanının beşinci katı bu yerel gazeteye aitti. Kata girdiğimde genç bir çalışan beni karşıladı.

“Merhaba. Yüksel Bey ile randevum vardı. Yüksel Çamoğlu.”

Genç çalışan birden sırttı. “Şu koridordan devam edin, son-daki oda.” Gösterdiği koridora girerken neden sırttığı aklıma takılmıştı. Koridorun sonuna kadar ilerledim. Cam separatörlerle ayrılmış jaluzi perdeli odayı buldum. Kapısında Yüksel Çamoğlu yazılıydı. Kapıyı kibarca tıklatarak açtığımda, az önceki görevlinin neden sırttığını anladım. Yüksel erkek değil bir kadındı.

“Merhaba.”

“Merhaba Mabel Hanım. Hoş geldiniz!”

Yüksel benimle aynı yaşlarda görünüyordu. Bir anda koltuğundan fırlayıp kapıya koştu. Yüzünde büyük bir mutluluk ifadesi vardı. Heyecanlı bir karşılama yapmıştı.

“Mabel Hanım, bir gün şu kapıdan Mabel Sayman girecek deseler asla inanmazdım. Sizin bizim beldede olduğunuzu duyunca çok şaşırdım.”

Evet, sanırım beni fazlasıyla tanıyordu.

“Çok incesiniz, çok teşekkür ederim.”

Karşılama, yer gösterme, ne içeceğimi ve halimi hatırlımı sor-
ma derken Yüksel’in heyecanı yavaş yavaş dindi.

“Bunu yüzünüze söylemek ne kadar doğru bilemem ama çalış-
malarınızı hep takdirle takip ettim Mabel Hanım. Hani şey, böyle
milli gururumuzsunuz gibi. Hele de son Verona olayına ne deme-
li! Müthişti!”

Mutlu olmuş ve onur duymuştum. Yüksel tüm bunları söy-
lerken içten ve samimiydi. Son yaşadığım Verona olayının perde
arkası hakkında bazı anılarımı anlattım. Birçok kişinin bilmediği
dedikoduları dinlemek de Yüksel’i onurlandırmıştı. Bakışlarında-
ki ilgiyi fark etmemek imkânsızdı.

“Yüksel Hanım, sizden bir konuda yardım istemeye geldim.”

“Ne demek Mabel Hanım. Elimden gelen bir şeyse seve seve.”

“Lütfen bana Mabel deyin.” Aramızdaki samimiyeti pekiştirir-
sek bana daha açık olacağı kanaatindeydim. Tahmin ettiğim gibi
de oldu. Yüksel Çamoğlu’nun gözleri parladı.

“Ah, siz de lütfen Yüksel deyin o halde!” Bir çocuk gibi şen
çıkılmıştı sesi.

“Sezer. Sezer Koparan hakkında birkaç soru sormak istiyordum.”
Sezer’in ismini duyunca gülümsedi.

“En iyi çalıştığım yerden sordunuz. Sezer hakkında çok şeye
vâkıfım. Ne lazımsa sorun lütfen...”

“Son duruşmasında bulundunuz mu? Dünkü serbest bırakıl-
dığı duruşmada.”

“Evet, bulunmaz mıyım!”

“Hangi suçlarla itham edildi biliyor musunuz?”

“Ne ararsanız vardı. Silahlı tehdit, sahte kimlik ve pasaport
ayarlama, ihaleye fesat karıştırma, tefecilik... Fakat sıkıntı şu ki
suçlamalar ne kadar ciddiye dosya o kadar boştu. Emniyetin ilk
defa bu kadar boş bir dosya hazırladığına şahit oldum. Şaşırdım.
Ama sonradan kurcalayınca onun da bir nedeninin olduğunu öğ-
rendim ama haberde yazmadım.”

“Neymiş o neden?”

“Bir aya yaklaşmıştır sanırım. Sahilde bir kadının cesedi bulunmuştu. Mesire alanının altında. Polis o kadının ölümüyle Sezer arasında bir bağlantı bulma umuduyla yapmış operasyonu. Yoksa böyle boş dosyayla harekete geçmezlerdi.”

Heyecanlanmıştım. Ayrıca meslektaşımı içten içe takdir etmekten de geri duramamıştım.

“Bir bağlantı bulmuşlar mı peki?”

“Hayır. Yani somut bir bağlantı yok fakat içerideki kaynaklarım kadının Sezer’den para aldığından şüphelendiklerini söyledi. Fakat Sezer ve adamları iddiayı reddetmişler. Elllerinde de somut hiçbir delil yok.”

“Duruşmada bu konu geçti mi peki?”

“Hayır. Yani şöyle, mahkeme heyeti ifadelerde geçen konuları sordu ama sıradan bir tavrıla. Kadının ismi de neydi, bir saniye, ha, Beliz Toker. Sorulan sorulardan birisiydi ama Sezer de adamları da Beliz Toker’i tanımadıklarını söylediler. Hâkim de diğer konulara geçti sonra...”

Her şey sıradan geçmişti. Hiçbir gelişme olmadan.

“Sezer’i iyi tanıyorsunuz sanırım.”

Bu cümleme gülerek karşılık verdi.

“Evet, iyi tanırım. Sizin gibi Avrupa’daki önemli olayları çözme şansımız olmayınca biz de elimizdeki mafya bozuntularıyla idare ediyoruz işte. Hani polislerin meşhur bir sözü vardır ya. Türkiye’de seri katil vardı da biz mi yakalamadık kardeşim! Benimki de o hesap.”

Çok sevmiştim Yüksel’i. Özellikle de sıcak davranışlarını.

“Beliz... Beliz benim kuzenimdi.”

Bir anda suratı düştü.

“Aa. Öyle mi? Ben bilmiyordum kusura bakmayın. Başınız sağ olsun.”

“Teşekkür ederim. Bu nedenle Sezer hakkında birçok bilgiye ihtiyacım var.”

Beliz'i öğrendikten sonra bana Sezer'i anlatmaya başladı. İlk bulaştığı suçtan itibaren... Gerçekten çok fazla detaya hâkimdi. Nerede yaşar, hangi mekânlara takılır, kimlerle oturur kalkar, kimlerle iş tutar... Birkaç sayfa not almıştım Sezer hakkında. Sonunda da benim için en önemli olan soruyu sordum. Yüksel'in yorumunu merak etmiştim.

"Sizce Beliz'i Sezer öldürmüş olabilir mi?"

"Sezer'i aklamayı asla istemem ama şahsi yorumum hayır. Çünkü bakmayın böyle mafya gibi pozlar verdiğine, çok korkaktır Sezer. Kaba tabirle birisini öldürmeyi maçası yemez. Anca sağı solu tehdit eder, ahkâm keser ve dövdürür."

Sadettin de Yüksel de aynı şeyi düşünüyorlardı. Sezer'i en iyi tanıyan, attığı her adımı takip eden iki kişi...

"Merak ettim. Sezer hakkında uzun zamandır haber yapıyorsunuz. Size hiç rahatsızlık vermedi mi?"

"Vermez olur mu? Ta ilk haberi yaptıktan sonra adamlarını yollamıştı. Açık açık tehdit etti. Ben de adamlarına bir not kâğıdı verdim, alın bunu Sezer'e götürün, bir daha tehdit ederse bunu haber yapacağım diye."

"Ne yazmıştınız not kâğıdına?"

"Mahkemedeki bir dosyanın esas numarasını yazdım."

"Ne dosyasıydı ki? Kimsenin bilmediği bir suçunu mu yakaladınız?"

Yüksel yeniden gülümsemeye başlamıştı.

"Hayır. Eski eşiyle olan boşanma davasının dosya numarasıydı. Herkesten sakladığı. Adamları anlamadı ama Sezer anladı. Karısı bunu aldatmış, aldattığı adam müstehcen görüntülerini kaydetmiş, karısına şantaj yapmış. Sonra bu ortaya çıkmış. Sezer de kimse duymasın diye olayı çok büyütmeden boşanmış. Bilirsiniz, böyle adamlar için bu tarz dedikodular çok önemlidir. Karizmaları çizilir. Onca ceza davasının dosyasından tırsmayan Sezer aile mahkemesindeki bir dosyadan fena tırstı anlayacağınız."

Dayanamayıp kahkahayı bastım. Yüksel'in bu hamlesi çok hoşuma gitmişti. Tam bir alaturka savunma şekli...

"Tebrik ederim. İyi yerden yakalamışsınız."

"Eh. Biz de gemimizi yürütmeye çalışıyoruz. Bu yüzden ben ne yazarsam yazayım Sezer'in gıkı çıkmaz. Yeter ki o olayı yazmayayım."

Yüksel ile görüşmem fevkalade verimli geçmişti. Adeta bana Sezer Koparan ve çetesinin röntgenini çekmişti. Elimde artık onlarca bilgi vardı. Yüksel'in bu samimi yardımlarına karşılık olarak benim de içimden bir jest yapmak geldi.

Kalkmadan önce, "Hiç yurtdışında bir dergide yazmayı düşündünüz mü?" diye sordum.

"Düşünmek mi!" diye karşılık verdi, "en büyük hayalim! Fakat minnacık bir beldeden yurtdışındaki bir dergiye uzanmak çok zor."

"Önümüzdeki ay Almanya'da büyük bir dergi için altı sayılık bir yazı dizisine başlayacağım. Acaba bana yardım edebilir misiniz? Yazılar da ikimizin ismiyle yayınlanır..."

Yüksel sevinçten neredeyse zıplayacaktı.

"Ne isterseniz yaparım!"

Onu sevindirmek huzur vermişti bana. Yerimden kalktım. "Anlaştık o zaman," deyip elimi uzattım.

Hayran hayran bakarak, "Anlaştık Mabel," dedi. Gözlerinin içi gülüyordu.

Kapıya kadar yürüdüm. Yüksel beni uğurlamak üzereyken aklıma bir şey geldi.

"Sezer'in dosya numarası. Şu aile mahkemesinde olan. Benimle paylaşmanızda bir sakınca var mı? Belki lazım olur..."

Yüksel'in yanıtı doğru kişiyle temasa geçtiğimin artık net bir ispatıydı.

"Dosya numarasını boş verin siz. Bizzat dosyanın kendisinin fotokopisini çekeyim size."

45. Bölüm

Aradan on gün kadar geçmişti. Beliz merkezli araştırmalarım da kayda değer pek bir mesafe alamamıştım. Sadettin her zamanki gibi sessizdi, emniyet cephesinde herhangi bir gelişme olup olmadığını bilmiyordum.

Sezer konusunda da birkaç gün sonra zihnim tamamen netleşmişti. Deniz’le birlikte bir süre Sezer’i takip etmeye çalışmıştık. Özellikle takıldığı mekânlara birlikte gitmiş, onu uzaktan izlemiştik. Sezer’in hayatı tıpkı Yüksel’in anlattığı gibi seyrediyordu. Gece kulüplerinde bol gösterişli eğlenceler, etrafındaki kişilerin gösterdikleri yapay saygılar ve amiyan tabirle ağır abi pozları... Sezer’in frekansı hep aynıydı. Beliz’i öldürtmüş olabileceğine dairse hiçbir emare yoktu.

Bu süreçte Deniz beni hiç yalnız bırakmamıştı. Sözünde durmuştu. İş dışındaki tüm vaktini bana adamıştı. Hatta birkaç kez yine bende kalmıştı.

Deniz’in yanımda olması özellikle evde geçirdiğim gecelerde bana iyi geliyordu. Çünkü evin içindeki ürkütücü tuhaflıklar yeniden baş göstermeye başlamıştı. İlkinde Yılmaz’ı bizim evde bulduğum gecenin benzerini yaşamıştım. Sabaha karşı gözlerimi açmış, evin içinde dolaşan birilerinin varlığını ve kapının eşiğinden bizi izlediğini hissetmiştim. Ama yine bedenim kaskatı kesilmişti. Hareket edememişim. Ne kadar zorlasam da... Hatta hemen yanı başımda uyuyan Deniz’e bile sesimi

duyuramamıştım. Yeniden gözlerimi kapayıp uykuya dalmaktan başka bir çarem kalmamıştı.

Diğer bir olay ise şuydu: Bir gece daha erken bir vakitte yukarıdan gelen garip sesler duymuştum. ‘Ya paranoyaklaştım ya da aklımı kaybediyorum’ diye geçirdim içimden. Belki bir hayvan girmişti çatı katındaki bir yere veya camlardan birinin macunu eskimişti, cereyan yapıyordu. Gözlerimi iyice açıp bekledim. Deniz’i dürttüm. Gözlerini açamadan, “Ne oldu?” diye mırıldandı.

“Sesler... Sesler geliyor yine.”

Bunun üzerine Deniz de anında doğruldu.

“Duyuyor musun bak?” diye fısıldadım.

Deniz eliyle sus işareti yaptı. Sese odaklandı. O da duymuştu. Şükür. Kafayı yemediğimi Deniz’in yataktan fırlamasıyla anlamıştım. Üzerine tişörtünü geçirdi. Etrafına bakındı. Gecedен kalma şarap şişesini gördü. Şişeyi ağız kısmından tutup gard aldı ve kapıya yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Sesi bulmaya...”

Hemen ben de yataktan çıktım. Deniz’in arkasına geçtim. Deniz bana göre daha soğukkanlıydı. Başını koridora uzatıp kontrol etti.

“Kimse yok...”

“Yukarıdan... Genellikle yukarıdan geliyordu...”

Deniz bir süre daha bekledi. Sonra koşar adım merdivene doğru ilerledi.

Ben de peşinden çıktım. Koridordan geçerken teyzemin odasına baktım. Her zamanki gibi sessizce uyuyordu. Ardından Deniz’in arkasından devam ettim.

Deniz çıplak ayaklarıyla ahşap merdivene tırmanmaya başladı. Ben de arkasından gitmeye yeltendiğim anda, “Sen burada kal,” diye fısıldadı, “ne olur ne olmaz!”

Mecburen bekledim. Tedbirli olmak için ben de kapının arkasındaki soba demirini alıp geldim. Döndüğümde Deniz çoktan üst kata çıkmıştı. Ardiyeye girdiğini kapının gıcirtısından

anlamıştım. Duramadım. Ben de yukarıya çıktım. Üst kata ulaştığımda Deniz ortalıkta görünmüyordu.

Korktum. Deniz'den ses gelmemesi kalbimin atış ritmini değiştirmişti. Ardiyenin kapısına yöneldim. İçerisi karanlıktı, Deniz'i göremiyordum. Başına bir şey geldi endişesiyle "Deniz! Orada mısın?" diye fısıldadım. Yanıt gelmedi. Bir kez daha seslendim. Yine yanıt gelmedi.

"Kahretsin!" diye söylenerek içeri girdim. Deniz'e bir şey olma ihtimali yüreğimi ağzıma getirmişti. Demiri önümde tutarak karanlıkta ilerledim. Bir yandan da "Deniz! Deniz!" diye seslenmeye devam ediyordum. Ses tonum giderek ağlamaklı bir hale bürünüyordu. Deniz'den yanıt alamadığım her adımda paniğim artıyordu.

Ardiyenin ortasına geldiğimde lambanın düğmesine uzanmak için elimi kaldırdım. Son kez Deniz'e seslendim. Yine yanıt yoktu. Düğmeye dokunmama ramak kala bir anda ardiye aydınlandı. Tam karşımda bir çift göz gördüm. Çığlık atmak için ağzımı açtığımda tanıdım o gözleri. Maviydi.

"Deniz! Sana bir şey oldu sandım!"

"Korkma Mabel! İyiyim."

"Neden yanıt vermiyorsun bana!"

"İçeride birisi var mı diye bakıyordum. Yanıt versem beni fark edebilirdi."

Birlikte hızlıca etrafa göz gezdirdik. Her şey aynıydı. Yılmaz'ı bulduğum köşeye bakındım. Normaldi. Nusret Bey Yılmaz'ın açtığı oyuğu tamir etmişti, sapasağlam duruyordu.

Deniz köşeye baktığımı fark edince, "Yılmaz'ı bulduğun yer orası mıydı?" diye sordu.

"Evet."

Bu yanıtlımla birlikte Deniz derin bir nefes aldı.

"Bu işe artık bir son vermenin vakti geldi o zaman!"

Gözlerinde aşırı derecede öfke vardı. Deniz'i ilk defa böyle öfkeli görüyordum. Belki de korkuydu ama bana böyle yansıyor.

Bilmiyorum. Ardiyenin çatıyla birleştigi köşeye gideceğini zannederken arkasını döndü ve hızlı adımlarla kapıdan çıktı.

“Deniz, nereye gidiyorsun?”

Peşinden koştum. Tırabzana sıkıca tutunup hırçın bir tavırla basamakları ikişer üçer atlayarak bir anda alt kata inmişti. Arkasından indiğimde portmantodan aldığı montu sırtına geçirirken gördüm.

“Deniz ne oldu? Nereye gidiyorsun?”

Bana baktı. “Yılmaz’a!”

“Saçmalama! Bu saatte olmaz!”

Dinlemedi beni. Kapıyı açtığı gibi fırladı. Çıplak ayaklarla.

Üzerime bir şeyler alıp arkasından koşmaya başladım. Birkaç kez seslendim. Sanki beni duymuyordu. Ya da dinlemiyordu. Koşarak gecenin karanlığında ilerledi. Altı yedi ev ilerimizdeki Nusret Bey’lerin bahçesine girdi.

Nefes nefese arkasından devam ettim. Bahçeye girdiğimde deli gibi kapıya vuruyordu.

“Deniz dur! Saçmalıyorsun! Bu saatte insanları rahatsız ediyoruz!”

“Onlar seni rahatsız etmeyi biliyorlardı!”

Kapıya yeniden vurmaya başladı. Yumruklar gibi.

Az sonra kapının kilidinin açıldığı duyuldu. Bunun üzerine Deniz biraz sakinledi. Birkaç adım gerileyip ellerini beline koydu.

“Deniz? Hayır olsun evladım bu saatte.”

Nusret Bey pijamasıyla karşımızdaydı. Afallamış bir halde bize bakıyordu.

Deniz hızlı hızlı soluyarak, “Nusret Abi, Yılmaz nerede?” diye sordu.

Nusret Bey, “İçeride...” diye yanıtladı, “yani odasında.”

“Emin misin Nusret Abi? Bir bakabilir miyim?”

Nusret Bey şaşkınlıkla mırıldandı.

“Evet... Evet bakabilirsin.”

Deniz aynı agresiflikle içeri daldı. Nusret Bey’in yol göstermesine fırsat tanımadan. Nusret Bey arkasından ilerledi. Ben de.

Salona kadar yürüyen Deniz heyecanla etrafına bakınıyor, yerinde duramıyordu.

“Nerede? Hangi odada?”

Nusret Bey çaprazına düşen kapalı kapıyı işaret etti. Deniz anında kapıya atıldı. Kulpa bastırdı, fakat kapı açılmadı.

Nusret Bey kenardaki fiskos sehpanın üzerinde duran anahtara uzandı. Anahtarı aldıktan sonra kapıya yöneldi.

“Sizin eve dadanmaya başladıktan sonra her gece Yılmaz’ı kitlemeye başladım. Başka seçeneğim kalmamıştı.”

Anahtarı kilide yerleştirip çevirdi. Hemen sonra kulpu aşağı indirdi, kapıyı hafifçe itti.

Kapı cılız bir gıcırtyla açıldı. Anında Deniz’in yanına adımlayıp içeriye baktım.

Odanın tüm camlarına bizim evdekine benzer kilitler asılmıştı. Yılmaz, yatağının üzerinde, dizkapaklarını karnına çekmiş, kollarını da dizlerinin etrafına dolamış oturuyordu. Beni görünce irkildi. Gözlerime baktı. Az sonra kıkırdayarak güldü, sağ elini kaldırarak sallamaya başladı.

46. Bölüm

“Deniz, dün gece ne yaptığının farkındasın, değil mi?”

Sabah kalktıktan sonra Deniz hiçbir şey olmamış gibi hazırlandı. Bu rahatlığı sinirimi bozmuştu. Gömleğini giyene kadar dayanabilmişim.

Aynı soğukkanlılıkla yanıtladı: “Ne yapmışım?”

“Resmen adamın hanesine tecavüz ettin. Gece yarısı kapıya dayanmak da nedir!”

“Yılmaz da senden habersiz buraya girmişti. Ben en azından kapıyı çaldım!”

Oflayarak kapıya doğru yürüdüm. Tam çıkacağım esnada geri döndüm.

“Gidip bence Nusret Bey’den özür dilemelisin. Adamcağız gece gece nasıl korktu!”

“Nusret Abi yabancım değil. Gerekirse özür dilerim. Merak etme.”

Deniz dün gecedan beri her zaman olduğundan daha farklı davranıyordu. Sanki başka bir şeye sinirlenmişti ve bu olayı bahane ediyor gibiydi. Davranışlarında yerinde olmayan bir şeyler vardı. Sinirlendiğimi bilmesine rağmen hâlâ aynı tavrı sergilemesine dayanamadım. Sesimi yükselterek yanına yaklaştım.

“Gerekirse mi? Gerekıyor tabii ki! Yılmaz’ın durumu ortada. Onu böyle şeyler yaptığı için suçlayamazsın! Yargılayamazsın!”

Cümlelerimin sonuna doğru ses tonum bağırmaya dönüşmüştü. Farkında değildim. Deniz’in gözlerine bakarak bağırıyordum.

Deniz birden durdu. Gömleğinin son düğmelerini iliklemedi. Sağ elini sol elime uzatıp parmaklarıyla bileğimi ovaladı. Gayet kısık bir sesle, sakın bir tonda karşılık verdi.

“Mabel... Sakin olur musun?”

“Olamam Deniz! D n geceki o hırçın halini gördükten, Nusret Bey’e yaptığın terbiyesizliği gördükten sonra olamam! Bu insanlar senelerdir bize yardımcı oluyor, bu evde, benim üzerimde, teyzem üzerinde emekleri var.”

Deniz’in yüz ifadesi değişmişti. Umursamaz tavrı bir anda yok oldu.

“Pekâlâ... Gel seninle biraz konuşalım.”

Bileğimi sıkıca kavrayıp yatağın ucuna doğru yürüdü. Hatta gereğinden biraz daha fazla sıkımiştı.  nce kendi oturdu. Ardından beni de oturmam için çekiştirdi.

“Gel otur yanıma. Sana anlatacaklarım var.”

Üzerimdeki gerginlik devam ediyordu fakat daha sakindim. Ne diyeceğini merak etmiştim. İtiraz etmeden yanına oturdum. Bu kez elimi iki elinin arasına aldı. Beni yumuşatmayı çok iyi biliyordu.

“Mabel... Bu evde gerçekten anlam veremediğim şeyler oluyor.”

“Neyi kastediyorsun? D n geceki sesleri mi?”

“Hem evet hem hayır...”

Bir elini kaldırdı. Yavaşça yüzüme uzattı. Yanaklarımdan  eneme doğru narince okşadı.

“Sana anlatmaya  ekinmiştim. Kaç gündür etkisi altındayım.”

“Neler oluyor Deniz? Düzgünce anlatır mısın?”

“Burada kaldığım her gece uykularım bir garip. Gecenin bir yarısı aniden uyanıyorum. D nk ne benzer sesler duyuyorum. Kalkıp kontrol etmek istiyorum ama edemiyorum.”

Heyecanlanmıştım.

“Neden edemiyorsun?”

“      sanki bedenim yatağa zincirlenmiş gibi oluyor. Kıpırdayamıyorum. Hareket edemiyorum. Sanki bedenimdeki tüm

kan çekilmiş, sanki yaşamım son bulmuş gibi. Sadece bakabiliyor, etrafımı görebiliyorum. Sesleri de duyuyorum ama tepki veremiyorum. Elimi sana uzatmak istiyorum olmuyor. Sana seslenmek istiyorum olmuyor. Sanki göremediğim varlıklar üzerime çullanmış da kalkmama izin vermiyor gibi...”

Kulaklarıma inanamıyordum. Benim yaşadıklarımın aynısını anlatıyordu Deniz. Birebir aynısını...

“Üç dakika, beş dakika, on dakika... Çeşitli aralıklarda oldu bu. Hiçbirisinde de kımıldayamadım bile. Geri sızana kadar. Sonra uyandığımda ise her şey normal. Bedenimi kontrol altında tutma yetkisi yeniden bana bahşedilmiş gibi.”

“Neden bana hiç anlatmadın?”

“Korktum. Akıl sağlığımdan şüphe edersin diye korktum. Zaten ilk başta rüyadayım zannetmiştim. İlk yaşadığımda. Ama ikinci ve üçüncü kez olunca rüya olmadığını anladım. Her şey gerçektir. Hepsi de burada, bu evde kaldığımda oldu. Sana nasıl anlatacağımı bilemedim. Bu evde kalmak istemiyorum da diyemedim. Dün gece olanlar işte aslında onların bir patlamasıydı. Gece sen beni uyandırdıktan sonra sesleri duyunca, yine hareket edemeyeceğim sandım. Nefesim kesildi ilk başta ama doğrulunca öyle olmadığını fark ettim. Kaç günün gerginliği de dün gece çıktı. Aklıma o an sadece Yılmaz geldi. Onu sorumlu tuttum kendimce. Gecenin bir yarısı Yılmaz’ı görmeyi de bundan dolayı istedim.”

Deniz’e aynısını yaşadığımı söylemek istedim. Dilimin ucuna kadar geldi. Ama durdum. Onun yerine teselli verircesine, “Gerçek canavarlar yatağın altında değil, kafanın içindedir” diye fısıldadım, “belki de biraz rahatlaman lazım.” Sanki ben de yaşadıklarımı anlatırsam daha çok korkacak, belki de bir daha yanımda kalmayacak gibi hissettim. Gözlerimin içine tuhaf tuhaf baktı sonra devam etti.

“Evet, dün gece Nusret Abiye büyük ayıp ettim. Sen demesen bile buradan çıkınca ilk işim gidip özür dilemek olacaktı zaten...”

Şimdi olmuştu. Deniz'in dün geceki hırçın tavırlarının nedeni ortaya çıkmıştı. Artık kızamıyordum ona. Hatta yanımda kalmasını ben istediğim, yaşadıklarına ben sebep olduğum için kendimi suçlu bile hissetmeye başlamıştım.

"Deniz... İstersen bende kalmalarına ara verebiliriz. Buna güvenmem."

"Saçmalama Mabel. Bunun için demedim ben. Sadece aklımdan şüphe etme yeter. Daha önce yaşamadığım şeyler bunlar. Fırsat buldukça seninle kalmak istiyorum. Bana da iyi geliyor..."

Bir anda Deniz'e uzandım. Sıkıca sarıldım.

"Ne zaman istersin bilemiyorum ama birkaç gün uzaklaşsak iyi olur. İkimiz de. Yakınlarda bir yere tatile mi gitsek Mabel? Baş başa..."

Boynuna sarılırken sadece, "Olur," diye mırıldanabildim, "hatta çok iyi olur." İkimizin de buna ihtiyacımız olduğu kesindi.

Deniz bir süre yanımda bekledi. Ben de tamamen sakinleşmiştim.

"Korkuyorum," diye fısıldadım. Her zaman sert olan ben Deniz'in yanında süt dökmüş kedi gibi davranmayı seviyordum.

"İnsanoğlu anlamadığı şeyden korkar," diyerek alnıma yumuşacık bir öpücük kondurdu, "haklısın, ama ben yanımdayım." Bir şeyleri anlamadığım kesindi. Bir şeylerin yolunda gitmediği de...

"Gömleğimi ilikliyordum, yarım kaldı. Ayrıca benim ihtiyarlara geç kalıyorum," diye devam etti.

Kıkırdayarak karşılık verdim. Gözlerine baktım, yüzünün yarısına vuran sabah güneşi kusursuz tenini inci gibi parlatıyordu. Kendimi geri çekip gömleğine uzandım. İliklediği son düğmeyi iliğinden çıkarttım. Gülümsedi. Elimi tutup, "Geç kalıyorum!" diye ısrar etti. Ses tonu daha çok ikaz eder gibiydi.

"Kahvaltı yapıp öyle çık istersen."

"Pek canım istemiyor. Önce Nusret Abiye de uğramam lazım."

Deniz ile aynı anda ayağa kalktık. Geri kalan hazırlıklarını hızlıca halletti. Odadan çıkmadan önce dudaklarıma bir öpücük kondurup gitti.

Odayı toparlamaya giriştim. Yatağı düzelttim, pencereleri açıp odayı havalandırdım. Suzan Abla'nın yanına geçmeden önce telefonuma uzandım. Ekranda çeşitli bildirimler vardı. Üstünkorü göz attım onlara. İçlerinden biri dikkatimi çekmişti.

Abel'den gelen bir mesaj.

Heyecanla dokunup mesajı açtım.

“Merhaba Mabel! Bilgisayarı çalıştırdım. İşine yarar mı bilmem ama bazı ilginç şeyler de çıkardım. Ne zaman istersen görüşebiliriz.”

47. Bölüm

“Selam Abel!”

Anında Abel’i aramıştım. Bilgisayarı çalıştırabilmiş olması önemli bir gelişmeydi. Neler bulduğunu çok merak ediyordum.

“Bu bilgisayar NASA’nın aya ayak bastığında kullandığı ilk bilgisayarlardan olmalı!”

Abel böyleydi. Her işe bir şakayla başlardı.

“Buna rağmen çalıştırmayı başardın değil mi Abel! Sen bir dâhisin. NASA’dakilerden bile iyi bir dâhi!”

Abel kahkaha atmaktan geri duramadı.

“Beni artık tanıyorsun!”

“Tanımaz olur muyum?”

Şakalaşma faslımızın ardından Abel ciddileşti ve neler yaptığını anlattı.

“Bilgisayar biraz eskiydi. İşletim sistemi de çökmek için direniyordu. Bu nedenle biraz uğraştırdı.”

“Önemli bir şeyler çıktı mı Abel?”

“Önemli olup olmadıklarını ben bilemem. Buna sen karar vereceksin. Birçok veriyi geri getirdim ama. Silinmiş bazı fotoğraflar, internet tarayıcı geçmişi, kurulup kaldırılan programlar. İmaj dosyaları olarak alabildim bir kısmını, doğrudan açılmazlar ama masa üstüne kurduğum programla açabilirsin. Geri kalanlar da bilgisayarın kendi hafızasında zaten.”

“Şahanesin! Ne zaman kargoya verebilirsin?”

“Kargoya veremem; çünkü şu an açık kalp ameliyatı olan bir insan gibi her tarafı açık. Kendi cihazlarımla ayağa kaldırabildim bu bilgisayarı. Kendi kendine çalışmaz artık.”

“Ee, ben nasıl görebileceğim içindeki dosyaları?”

“Yanında başka bir bilgisayar var değil mi?”

“Evet.”

“Tamam o zaman problem yok. Uzaktan bağlantı kuracağım sana. Kendi bilgisayarından bu bilgisayara erişmeni sağlayacağım. Akşama kadar kurcalar durursun.”

İşte bu daha güzel bir haberdir. Kargoyu beklememe gerek kalmayacaktı.

“Bir de bu bilgisayarın sahibi ne iş yapıyordu?”

“Son zamanlarda bir iş yapmıyordu. Bilgisayarla da pek işi olmaz. Neden sordun?”

“Belli zaten. TOR tarayıcı yükleyip Dark Web’e bağlanmaya çalışmış bu külüstürle. Bilgisayarı da o zaman çökertmiş. Neyse sen hadi kendi bilgisayarını hazırla bir an önce. Seni bu bilgisayara bağlayayım.”

Abel kapattıktan sonra bilgisayarımı hazırlarken aklımı kurcalayan konu belliydi. Dark Web. Yasa dışı her türlü işin döndüğü, internet dünyasının karanlık derin suları... Uyuşturucu ticaretinden silah kaçakçılığına, sahte pasaportlardan kiralık katil bulmaya kadar her türlü suça erişilebilen bir yer. Beliz ne diye bu ağa bağlanmak istemişti ki?

Bilgisayarımı açtıktan sonra Abel’e haber verdim. Abel bir aracı program üzerinden önce benim bilgisayarına giriş yaptı. Bir program kurdu. Daha sonra da o program yardımıyla Beliz’in bilgisayarını benim ekranıma aktardı. Artık Beliz’in bilgisayarının içindeydim!

“Akşama kadar vaktin var Mabel. Eğer yetmezse yarın sabah-tan yeniden bağlanmanı sağlarım. Mesai saatleri dışında buradaki bilgisayarların açık olması yasak.”

“Sorun değil. İhtiyaç duyarsam haber veririm.”

“Tamam. Kolay gelsin. Bağlantı koparsa yaz bana.”

İlk olarak Beliz’in çeşitli klasörlerine girdim. Arşiv gibi kullandığı klasörler. Bazılarında üniversite yıllarından kalma ders notları ve sunumlar bulunuyordu. Zaten oluşturulma tarihleri de bir hayli eskiydi. Diğer klasörlerin çoğunda eski filmler, müzikler ve benzer dokümanlar vardı.

Fotoğraflarının bulunduğu klasöre girdim. Beliz eline geçen tüm fotoğrafları özensizce bir klasörde toplamıştı. Çeşitli zamanlarda rastgele çekilen fotoğraflar... Çoğunluğu cep telefonuyla çekilmişti ve buraya yedeklenmişti. Fotoğraflardan en güncel olanları bulmaya çalıştım. Tarih sekmesine filtreleme yaparak sıraladım. En güncel fotoğraflar bir yıl öncesine aitti. Bizim evin bahçesinde komşularla yedikleri yemeğe ait fotoğraflardı. Suzan Abıa ve Nusret Bey de fotoğraf karelerinde yer alıyorlardı.

Bilgisayarın kendi hafızasındaki doküman ve fotoğraflarda dişe dokunur bir şey yoktu. Masaüstüne geçtim. İnternet tarayıcısına girdim ve son girdiği sitelerin listesine baktım.

Genellikle sıradan sitelerdi. Çoğunluğu film ve dizi izleme platformları... Geçmişe doğru hızlı hızlı baktım. Hepsi sıradandı. Çok sıradan... Bu esnada bir şeyi fark ettim. Tarayıcı geçmişinin son iki ayı yoktu. Son iki ay silinmiş, iki aydan önceki neredeyse tüm geçmiş kaydı duruyordu.

Abel’in söylediği şey aklıma geldi. Silinmiş bazı verileri kurtardım ve imaj dosyası haline getirdim demişti. Masaüstüne baktığımda bahsettiği klasörü gördüm. İçine girdim. Karman çorman dosyalar vardı. Üzerlerine çift tıkladım ancak açılmadılar. Daha sonra Abel’in yüklediği imaj dosyalarını açacak programı buldum ve çalıştırdım. Dosyalardan birisini sürükleyerek programın üzerine bıraktım. Yeşil dolgu barı yavaş yavaş ilerledi. Yüzde kırk, yüzde altmış, yüzde doksan... Yüzde yüze geldiğinde program çalıştı, ekranda alt alta sıralanmış çeşitli veriler görüldü. Verilere baktığımda az önceki gibi tarayıcı geçmişini olduğunu fark ettim. Tarihleri ise son iki aya aitti.

Beliz'in sildiği tarayıcı geçmiş ve TOR tarayıcısı!

Merakla listede yukarıdan aşağıya inmeye başladım. Girdiği sitelerin URL şeklinde uzantıları vardı. Tıkladığımda ekrana tıpkı o anda bağlandığı gibi ekran görüntüleri çıkıyordu. Abel büyük iş başarmıştı.

Silinen geçmişte de benzer sitelere denk geldim. Film, dizi, müzik siteleri... Bunlar dışında dikkatimi çekense Beliz'in cep telefonundaki bir mesajlaşma uygulamasına bilgisayar üzerinden girdiği kısımdı. Bazı mesajlar duruyordu. Mesajlara girdiğimde birkaç rutin mesajlaşmayı gördüm. Ama bende merak uyandıran Deniz'le olan mesajlaşmalarıydı. Zaten çok da fazla yoktu. Gördüğüm kadarıyla, neredesin, geliyorum, evde misin gibi mesajlardı ve sonrasında bir anda tüm mesajlaşmalar bıçak gibi kesilmişti.

Mesajlardan sonra aşağı doğru inerken arama motorlarında yaptığı aramaların anahtar kelimeleri ve sonuçları görünüyordu. Son yaptığı aramalar daha çok dikkatimi çekti. Hangi anahtar kelimelerle aramalar yaptığına baktım. Bazıları ilaçlar üzerineydi. Hepsini İngilizce olarak aratmıştı. Uyku yapan ilaçlar nedir, uykuyu derinleştiren haplar, uykuyu ağırlaştıran ilaçlar, felç eden ilaçlar, kasları kullanılamaz hale getiren iğneler, sinir sistemini bozan ilaçlar gibi... Daha sonra çeşitli ilaç isimleri ve özelliklerini de aratmıştı. Hem de çok sayıda...

Arama kayıtlarında ilaçlarla ilgili kısım dışında garip bir kelime daha karşıma çıkmıştı. *Doppelgänger*. İlk başta bir çeşit ilaç ismi sanmıştım. Ancak sonuçlara baktığımda ilginç bir tanımlamayla karşılaştım:

Avrupa mitolojisinde, hayaletten farklı bir kavram olarak, canlı insanın kendisine tıpatıp benzeyen görüntüsüdür.

Ne demekti bu?

Hızlıca araştırmaya devam ettiğimde ise bir çeşit inanış, felsefe veya teori gibi kabul edilen bir olgu olduğunu anladım. İnsanların çift yaratıldıklarını ve dünyada yaşayan herkesin bir eş benzere sahip olduğunu iddia eden bir inanıştı. Hatta buna örnek olarak

bazı kişilerin yan yana fotoğrafları da gösterilmişti. Bazı kaynaklarda ise iki değil, herkesin toplamda yedi kişilik eş benzer olarak yaratıldığı da iddia ediliyordu.

Arama kayıtlarından sonraki TOR tarayıcı geçmişinde ise forum tarzında bir platform çıktı karşıma. Bir internet sitesi *Doppelgänger* hakkındaydı ve Beliz buraya üyelik girişi yapmıştı. Birkaç günlük rutin tarayıcı geçmişinin ardından bu siteye yeniden erişim sağlamıştı. Hatta girdiği sayfalarda 'foto upload' gibi sayfalar da vardı. Bu da Beliz'in bu platforma fotoğraflarını yüklediğini gösteriyordu. Platformun bir kısmı eğlence amaçlıydı. Diğer bölümü ise kimlik hırsızlığı, dolandırıcılık tarzında konulara ayrılmıştı. Bu forumlara erişim kısıtlanmıştı.

Ne yapmaya çalışmıştı bu kız?

Aynı platforma giriş çıkış yaptığı diğer tarihleri buldum. O günden sonra sık sık erişim sağlamıştı. Sonlara doğru ise birisi ile bu platform üzerinden mesajlaşmaya başlamıştı. Mesajlaşmanın içeriğine bir türlü erişemiyordum. Karşıma çıkan tüm URL uzantılarına tıklamama rağmen mesajlar hiçbir şekilde görünmüyordu. Fakat bir URL'ye tıkladığımda, mesajlaştığı kişinin profil sayfası bir anda karşıma çıktı. İsmi gördüğümdeyse başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

Hana Milanoviç.

48. Bölüm

Yatak odamda dört dönüyordum. Tırnaklarımı kemiriyor, ayaklarımı acımadan yere vuruyor, mideme giren sancılarla boğuşuyordum.

İçimde Beliz'e karşı engel olamadığım bir öfke birikmeye başlamıştı. Artık bir haltlar karıştırdığı kesindi. Ama ne yapmaya çalışmıştı? Belki de içimdeki öfkenin en büyük nedeni buydu. Beliz'in amacını çözmemek!

Hana ile mesajlaşmıştı. Kendisine benzeyen biriyle. Dünyadaki bir eş benzeriyle. Ne konuşmuşlardı? Sadece tanışmışlar mıydı? Yoksa bu yazışmaların bambaşka bir amacı var mıydı? Her şeyin ötesinde, Hana'nın ortadan kaybolması ve Beliz'in ölümü kocaman bir tesadüf müydü? Konuşmaları yarı Türkçe, yarı İngilizceydi. Hana da annesi gibi Türkçeyi çat pat konuşabiliyordu anlaşılan.

Ah Deniz! Neredesin?

Tam da işe gidecek zamanı buldun!

"Mabel, sesin soluğun çıkmıyor, iyi misin?"

Kapıda beliren Suzan Abla'ydı.

"Bilmiyorum abla, bilmiyorum."

Surat ifademden ne denli kötü olduğumu anlamıştı.

"Sabahtan beridir odandan çıkmadın. Biraz hava al. Biraz kendine gel."

Suzan Abla'nın ikazından sonra peşinden gittim. Salonda ve mutfakta ona eşlik ettim. Teyzem salondaydı. Bir sebzedен farksızdı. Hareketsiz bir durumda tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Bacaklarında yine aynı battaniye vardı. Oyalanmaya çalıştım fakat bir türlü zihnimden Beliz ile Hana'nın yazışmış olmalarını atamıyordum.

En çok merak ettiğimse sadece bir yazışma olarak kalıp kalmadığıydı. Belki de yüz yüze de görüşmüşlerdi. Eğer yüz yüze görüşmüşlerse, belki de her şeyin seyri değişecekti.

Sadettin'i düşündüm. Onunla bu bilgileri paylaşmalı mıyım bilmiyorum. Ondan yardım alırsam bazı karanlık noktalar aydınlanabilirdi. Ama riskliydi. Çok riskliydi. Beliz'in amacını çözemeden bu bilgileri ona verirsem ipleri elimden kaçırabilirdim. Hem yeniden benden şüphelenmesi olasılığı da vardı. Ayrıca Hana başka bir ülkedeydi ve o ülkenin kanunları da muhtemelen farklıydı. Saadettin o ülkeye müdahale edemezdi.

Benden kuşkulanasını düşündüğümde, Sezer Koparan'ın serbest kalmasından beri Sadettin'le hiç görüşmediğimi fark ettim. Kendi başıma işimi çözmüştüm ama Sadettin doğal akışta benim mutlaka onunla görüşmek isteyeceğimi tahmin ederdi. Bu durumu es geçemezdim.

Hazırlanıp evden çıktım. Hiçbir şey olmamış gibi. İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne devam ettim. Sadettin'le görüşecek, formaliteden Sezer Koparan'la ilgili gelişmeler hakkında bilgi isteyecektim. Evet, hiçbir şey olmamış gibi.

Araştırma Büroya vardığımda bambaşka bir sürprizle karşılaştım. Orada görmeyi aklımdan geçirmeyeceğim bir yüzle. Ozan'la.

Mithat Komiserin masasının önündeki misafir koltuklarında Sadettin'le karşılıklı oturuyorlardı. Yine simsiyah giyinmişti. Bir eli üzerindeki deri ceketin cebindeydi. Mithat ise yoktu.

“Merhaba.”

İkisi de beni görünce şaşkınlıklarını gizleyemediler. Özellikle de Ozan.

“Mabel Hanım buyurun gelin.”

Sadettin hemen toparlanıp sıcakkanlılığına büründü. İçeri davet etti. Yanlarına gittiğimde ikisi de ayakta karşıladılar.

“Nasılsın Ozan?”

Şaşkınlığı halen üzerindeydi. Konuşurken biraz kekeledi.

“İyi... İyiyim, sen nasılsın Mabel?”

“Ben de aynı,” diye yanıtladıktan sonra Sadettin’e hal hatır sordum.

“Yoğunluğunuz bitmiş sanırım.”

Yanlarına oturduğumda Sadettin neden geldiğimi çok iyi bildiği için hemen konuyu açtı.

“Evet. Sezer serbest kaldı. Haberiniz olmuştur sanırım.”

“Maalesef duydum. Zaten tutuklanmasını ben de beklemiyordum.”

“Siz sormadan ben söyleyeyim; elimizde henüz hiçbir şey yok. Sezer ve tüm adamları Beliz konusunda inkârda bulundular. Zorladık ama bir şey çıkaramadık.”

“Şaşırmadım.”

Gayet manalı bir şekilde söylemiştim bunu... Sadettin mesajımı almıştı.

“Yurtdışı yasağı konuldu. Ayrıca düzenli olarak imza da atacak. En azından gözümüzün önünde.”

Yurtdışı yasağını söylediği anda birden aklıma Beliz’in yakın zamanda yurtdışına çıkıp çıkmadığı sorusu geldi. Menan’ın getirdiği dosyadaki raporda böyle bir bilgiye rast gelmemiştim. Bunu öğrenmek içinse olabilecek en iyi yerdeydim.

“Siz yurtdışı deyince aklıma geldi şimdi. Beliz hiç yakın zamanda yurtdışına çıkmış mı acaba? Şimdiye kadar bunu hiç düşünmediğimi fark ettim bir anda...”

Sadettin dersine çok iyi çalışmış bir öğrenci gibiydi. Hiç tereddüt etmeden yanıtladı.

“Son iki yıl içinde hiçbir yurtdışı çıkış kaydı yok.”

Başımı sallayarak ve bir karşılık vermeyerek bu bilginin benim için pek de önemli olmadığı imajını verdim. Hemen ardından okları Ozan’a çevirdim.

“Seni burada görmeyi beklemiyordum Ozan.”

Bu soruyla Ozan tepkisel olarak Sadettin’e baktı. Sanki ne cevap vereceğini bilmiyor ve Sadettin’den bir onay bekliyordu. O soğukkanlı halindense eser yoktu.

“Şey... Sadettin Bey’le bir işim vardı da.”

“Özel bir iş anladığım kadarıyla.”

Yine manalı olarak ortaya attığım cümleye yanıt Sadettin’den geldi.

“Meraklanmayın, sizden saklayacağımız bir şey değil Mabel Hanım. Sezer Koparan’ın yargılama aşamasında ceza almasını kolaylaştırmak için daha çok müştekiye ihtiyacımız var. Sezer zamanında Ozan Bey’i de tehdit etmiş. Ozan Bey’den şikâyetçi olmasını ve müşteki sıfatıyla ifade vermesini talep ediyordum.”

Doğru muydu bilmiyorum ama çok mantıklı bir açıklamaydı. Benim gibi birisini tatmin etmek için yeterliydi. Sadettin de bunun farkındaydı. Fazlasıyla...

“O zaman size kolaylıklar dilerim,” diyerek ayaklandım, “işinizi bölmeyeyim.”

Sadettin, “Yardımcı olmamı isteyeceğiniz başka bir konu var mı?” diye sordu.

“Hayır, teşekkür ederim,” diye karşılık verdim. Ayrılacağım esnada Ozan arkamdan seslendi.

“Mabel, müsait olduğunda kahve içebilir miyiz?” Ozan’dan böyle bir soru beklemiyordum. Şaşırdığımı belli etmeden cevap verdim.

“Olabilir. Uğrarım yanına.”

Emniyet binasının daha merdivenindeyken Beliz için sorduğum soruyu Hana için de sormam gerektiğini düşündüm. Bana en iyi yardımcı olabilecek kişi zihnimde anında belirdi:

Bay North. Birçok ülkenin polis teşkilatlarında ve İngiltere'deki istihbarat kurumlarında hatırı sayılan, eli kolu uzun bir gazeteci-ydi. Beni de çok severdi. Daha önce önemli bir davada kendisine yardımcı olmuş-tum. Bana da yardım edeceğinden şüphem yoktu.

Binadan çıkar çıkmaz Bay North'u aradım. Aramama çok sevindi. Neler yaptığımdan, iş hayatımdan özet olarak bahsettikten sonra talebimi ilettim.

“Bay North, sizden bir ricam olacaktı. Bir isim versem, hangi ülkelere giriş çıkış yaptığını öğrenebilir misiniz?”

49. Bölüm

Eve dönerken Deniz aradı.

“İyi misin Mabel? Sabah çıktığımdan beri aklım sende.”

“İyiyim,” dedim, “sorun yok. Sadece çok açım.”

Bunun üzerine Deniz, “Neredesin?” diye sordu, “ben de açım. Seni alayım bir yerlere gidelim.”

“Çarşıdayım. Seni bekliyorum o halde.”

Kısa bir süre sonra Deniz arabasıyla geldi. Beni aldı. Biraz yorgun görünüyordu. Belki o da benim gibi geceleri uyuyamıyordu. Belki de işte keyifsiz bir gün geçirmişti. Nedense sormaya çekindim.

Birlikte beldenin biraz dışındaki güzel bir restorana geçtik. Siparişlerimizi vermemizin ardından Deniz hemen konuşmaya başladı.

“Sen sormadan söyleyeyim; Nusret Abi’nin yanına uğradım. Özrümü diledim ve gönlünü aldım.”

“Nasıl tepki verdi?”

“Çok sıradan karşıladı. Zaten hiç kızmamış da. Ben yine de özür diledim.”

“İyi yapmışsın.”

“Yalnız Nusret Abi de çok kederli haberin olsun. Sen de bir ara ziyaret et istersen.”

“Neden kederli?”

“Bu Yılmaz’ın abuk sabuk hareketleri başladı ya. Kontrollemini takip eden doktora götürmüş, adam bir yorum yapamamış.

İstanbul'da bir fakülteye, psikiyatri servisine sevk etmiş. Oradaki doktorlar da herhangi bir şey diyememişler. Yılmaz'a yatış verme ihtimalleri varmış. Tabii yatışı tahmin edersin."

"Yatış derken?"

"Akıl hastanesi işte. Bakırköy ya da Erenköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi..."

Üzülmüştüm. Fakat Yılmaz'ın o halleri ve son davranışları gözümün önüne geldiğinde de doğru olan buydu sanırım. En azından sürekli uzmanların tetkiki altında olacaktı.

"Kötü olmuş... Hoş, bu gidişle biz de yakında Yılmaz'ın koğuş arkadaşı oluruz."

Deniz ufak bir kahkaha ile karşılık verdi.

"Evdeki olaylar böyle devam ederse bence de çok sürmez."

Ben de güldüm. Gülüşmemizin ardından kısa bir sessizlik oldu aramızda. Deniz yemeklerin geleceği yöne bakınıyordu.

"Ben artık Beliz'in masum olmadığma inanıyorum Deniz. Sence bu normal mi?"

Tek kaşını kaldırarak gözlerini bana çevirdi.

"Bir şey mi oldu? Neden böyle düşünmeye başladın?"

"Araştırıyorum. Halen somut bir şey yok. Fakat hislerim yavaş yavaş bu yöne evrilmeye başladı. Sanki Beliz kendi ölümüne davetiye çıkardı. Belki de ölmesi yaşamasından daha iyiydi."

Durduk yere kurduğum bu cümlelere ben bile şaşırmıştım. Deniz de. Fakat hislerimin değişimine engel olamıyordum. Bu değişimi ise en yakınımıdaki kişiden saklayamazdım.

"Mabel... Beliz hakkında bilmediğim bir şey mi var?"

"Hayır."

"Neden bir anda kötü düşünmeye başladın peki?"

Deniz'in telefonu çalmaya başladı. Cebinden çıkartıp sessize aldı. İkimizin arasındaki bu konuşmanın devamı onun için daha önemliydi belli ki.

"Bilmiyorum Deniz... Sadece olayları eşeledikçe hep kötü şeyler çıkıyor karşıma. Baksana; en başta Beliz'in benim hakkımdaki

yorumları, sonra bir anda değişmesi, ardından mafya ile ilişkisi...
Ha bir de üzerine Dark Web çıktı.”

“Dark Web mi? O da ne?”

“İşte tüm suç dünyasının toplandığı internetin başka bir yüzü.”

“Hayır ne olduğunu biliyorum da Beliz’in ne işi varmış orayla?”

“Bilmiyorum. Sadece oraya girmeye çalıştığını biliyorum.”

Son anlattıklarım Deniz’in de dikkatini çekmişti. Ona Beliz’in bilgisayarından bahsetmemeyi tercih etmiştim, çünkü aralarındaki özel mesajlaşmaları da okumuştum ve bu pek hoş karşılayabileceği bir şey olmayabilirdi. Ayrıca Bosna’ya gittiğimden ve Hana’dan da haberi yoktu. Derin düşüncelere daldı. Az önceki gülümseyen yüz ifadesi gerginleşti. İşin içinden çıkamayınca bana teselli vermeyi tercih etti.

“Bakalım ne çıkacak... Ama sen yine de çok kafana takma. Kafana taktıkça kendini çok yıpratıyorsun.”

Yemeklerimiz gelmişti. Yemek yerken konuyu değiştirdik. Deniz hastalarından ve gün içinde yaptıklarından bahsetmeye başladı. O sırada tekrar telefonu çaldı. Ekrana baktı.

“Kardeşim arıyor, ısrarla. Bir saniye, bunu açmam lazım,” dedi ve telefonu yanıtladı.

Telefonla konuşurken bir anda suratı değişti. Endişeye büründü.

“Ne diyorsun? Sen iyi misin peki güzelim?”

Kulaklarımı kabartıp Deniz’e odaklandım.

“Of... Tamam. Tamam. Sen şimdi panik yapma, ben hemen yola çıkıyorum.”

Telefonu kapatır kapatmaz merakla sordum.

“Ne oldu Deniz?”

“Kardeşim... Arkadaşlarıyla bir yere giderken otobanda kaza yapmışlar.”

“Eyvah...” diye karşılık verdim, “durumları nasıl?”

“Kardeşimde pek sorun yok. Hava yastığı açılmış. Boynu ve emniyet kemerinden dolayı göğsü zedelenmiş. Ama bir arkadaşının durumu ağır.”

“Çok geçmiş olsun. Hadi kalkalım. Sen yola çıkacaksın sanırım.”

“Evet. Hemen İzmir’e gitmem lazım. Seni eve bırakayım oradan devam ederim.”

“Boş ver sen beni. Ben buradan atlar bir taksiye giderim. Dikkatli ol lütfen.”

Apar topar kalktık. Sonra vedalaştık, Deniz hemen yola çıktı.

Onca şeyin arasında bir de bu çıkmıştı. Yanında gitmeyi de düşünmüştüm. Yalnız bırakmak istemiyordum. Ama yük olurum diye çekinip teklif etmedim. Deniz zaten yeterince paniklemişti. Bir de oralarda benimle ilgilenme sorumluluğu altına girmesi doğru olmazdı.

Deniz’den ayrıldıktan sonra eve dönecektim. Fakat aklıma Ozan geldi. Beni kahveye davet etmişti. Belki bilmediğim bazı şeyler vardır merakıyla Ozan’ın yanına gitmeye karar verdim.

Sahildeki kafede yine hesap kitap işleriyle uğraşıyordu. Beni görünce yüzünde büyük bir tebessüm belirdi. Bahçedeki masalara geçtik.

“Gelmene çok sevindim Mabel...”

“Rica ederim.”

“Sana söylemek istediğim bir şey var...”

Heyecanlanmıştım. Emniyetten çıktıktan sonra böyle bir cümleyle başlaması merak duygularımı kabartmaya yetmişti.

“Tabii ki Ozan. Dinliyorum.”

“Ben... Biliyorum üzerinden yıllar geçti ama ben seni hiç aldatmadım!”

Ozan hiç ummadığım yerden girmişti. Benim aklım Beliz’deyken hem de...

“Dediğin gibi üzerinden çok zaman geçti Ozan. Gerek yok bence bu açıklamaya.”

“Var! Bunca yıldır böyle uzak kalmamızın tek nedeni bu!”

Evet... Ozan’ın amacı bambaşkaydı. Farklı bir zamanda olsak bu konu üzerine tartışmak isteyebilirdim belki ama o an hiç yeri ve zamanı değildi. Gözlerimi gözlerine diktim ve ses tonumu bilerek yumuşattım.

“Bunu konuşmak isterim Ozan. Ama şu sıralar inan zamanı değil. Yakın bir zamanda oturur konuşuruz istersen...”

Verdiğim karşılık Ozan’a yetmişti. Konuyu değiştirdik, yaklaşık yarım saat havadan sudan muhabbet ettik.

Ozan’ın yanından ayrıldıktan sonra eve döndüm. Bahçeye girerken telefonum çaldı. Arayan kişiyi görünce heyecanlandım.

“Bay North...”

Bay North lafı hiç uzatmadan konuya girdi.

“Dediğin ismi sordurdum birkaç yere Mabel. Az önce bir dönüş geldi. Bir ay önce senin memlekete giriş yapmış bu kız.”

Aldığım bu bilgiyle yutkundum. Zihnimdeki bir soru işaretini daha gidermeyi başarmıştım. Fakat mitoz bölünme gibi giderdiğim her soru yepyeni soruların sadece başlangıcı olacaktı. Tıpkı bu bilgi gibi...

Hana Milanoviç bir ay önce Türkiye’ye gelmişti.

50. Bölüm

Aradan kaç saat geçmişti bilmiyorum. Eve girmeden önce çardakta saatlerce oturmuştum. Üzerimdeki kaz tüyü montum ve başıma bir eşarp gibi sardığım kırmızı yün atkım bile fayda etmemişti beni soğuktan korumaya. Üşümeme, titrememe ve karnıma ağrılar girmesine rağmen oturmuştum... Yerimden kalkmadan, sabit bir şekilde... Sadece başımı çevirmiştim. Bahçedeki yaprakları dökülmüş çiçeklere, son canını vermek üzere olan dallara ve Beliz'le sık sık oyun oynadığımız çamaşır direklerinin altına...

Sanki Beliz'i yeniden görmek için çabalıyor, hemen karşımda durmasına rağmen göremiyordum.

Dönüp dolaşıp yine bir çıkmaza girmiştım. Ancak bu kez her şeyin kördüğüm olduğu bir çıkmaz... Hana Türkiye'ye gelmişse, kesinlikle Beliz'le görüşmüş olmalıydı. Böylesine bir tesadüf asla olamazdı. Sana oldukça benzeyen birini bulup, günlerce mesajlaştıktan sonra onun yaşadığı ülkeye gitmek fakat onunla görüşmeden dönmek... Milyonda, belki de milyarda bir ihtimal. Olmaz. Olamaz. Kesinlikle görüşmüşlerdi. İşin en can yakıcı noktası ise Hana bu görüşmeden sonra bir daha ortaya çıkmamış, Beliz ise ölmüştü. En kötü senaryoya hazır değildi bünyem. En kötü senaryo olamazdı. Olmamalıydı...

Peki ya olduysa?

İşte tam da kördüğümün başladığı yer. İşte gerçek bir çıkmaz. İnsanın çıkmaya cesaret edemeyeceği bir karanlık...

Bay North'un bana zamanında verdiği tavsiyeyi yeniden düşündüm.

Ne zamanki bir konuyu araştırdığında bir çıkmaza girersen, ilerleyebilmek için birkaç adım geri atmalısın...

Geri adım atmak istemiyorum. Buna ne gücüm ne de cesaretim kalmıştı.

"Mabel, sen burada mıydın? Hava çok soğuk, üşütürsün dikkat et!"

Suzan Abla'nın seslenişiyle bakışlarımı eve çevirdim. Yüzleşmenin zamanı gelmişti. Asıl karanlıkla yüzleşmenin...

Çardaktan kalkıp eve girdim. Bedenim bu kez soğuktan kası kesilmişti. Avuç içimle kollarımı ovaladım. Omuzlarımı da. Suzan Abla'ya hiçbir şey belli etmemek için normal davranmaya çalıştım.

Hava kararmış, Suzan Abla çıkmıştı. Kendimle baş başa kalınca, düşünce halkaları ardı ardına oluşmaya devam etti. Sonu belli olmayan bir zincir...

Böyle olmayacaktı. En iyisi yeniden başlamaktı. Sıfırdan. En baştan. Beliz'in ölümüyle.

Salondaki masaya bilgisayarımı kurdum ve başına geçtim. Menan'ın getirdiği dosyalara bir kez daha girdim. İlk ihbar tutanağından itibaren satır satır okumaya başladım. Gözden kaçırdığım bir detay, dikkatimden sıyrılmış bir bilgi arıyordum. Ormanda sadece koku almış vahşi bir hayvan gibi. Kokuyu alıyordum ama hangi yöne hızlanacağımı kestiremiyordum.

Tutanaklar, raporlar derken olay yeri inceleme fotoğraflarına kadar geldim. Beliz'in olay yerindeki halini, her bir detayına piksel piksel yaklaşarak inceledim. Bir eksiklik, bir tuhaflık; ne bileyim basit bir şüphe uyandıracak bir noktaya razıydım. Ama yoktu. Hiçbir eksiklik yoktu. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Olay yeri fotoğraflarından umudum kalmayınca hızlıca otopsi raporuna geçtim. Raporu satır satır okudum. Tıbbi terimleri teker teker arama motorunda arattım, ne olduklarına baktım.

Rapordan sonra otopsi fotoğraflarına geçtim. Bu kez cesurdum. Beliz'in göğsü yarılmış, iç organları açılmış fotoğraflarına da bakacaktım. İlk fotoğraflarda kötü hissetsem de sonrasında sıradanlaştı. Hiçbir kareyi es geçmeden inceledim. Hepsine baktım. Her açıdan...

Otopsi fotoğraflarından da umudumu kesmek üzereydim ki, gözümde bir anı canlandı. Beliz'le bahçede yaşadığımız bir an. Çocukken. Çok küçükken. Gözlerimi kapattım. Az önce çardaktaki halim gibi zamanda yolculuk yaparcasına o anı düşü...

Birden irkildim. Panikle gözlerimi açtım. Heyecanlanmıştım. Hem de çok. Kalbimin atışı parmaklarıma bile vururken yeniden otopsi fotoğraflarını açtım. Titreyen parmaklarımla en başa geldim. Hızla fotoğraflarda ilerlemeye başladım. Kolunun, sol kolunun görüldüğü fotoğraflara. Buldum. Birkaç kare daha ilerledim. İşte bu. Sol kolunun altı. Yakınlaştım. Daha çok yakınlaştım. Yoktu. Emin olamadım. Fotoğraf değiştirdim. Bir kez daha yakınlaştım. Bir kez daha. Yoktu. Yine yoktu. Son bir fotoğraf daha. Yok. Yine yok!

Çocukluk. Saklambaç oynuyorduk Beliz'le. Ön bahçede. Beliz çok iyi oynardı bu oyunu. Ben ebe olduğum zaman, "Ona kadar say," der ve saniyeler içinde gözden kaybolurdu. Asla bulamazdım. Çok hızlıydı, nereye nasıl saklanacağını çok iyi bilirdi. Bana, "Ona kadar say..." diye seslenmiş, ben başımı kollarımla birleştirip ağaca gömerken o koşmaya, ben de saymaya başlamıştım. On, dokuz, sekiz... Yediye gelmiş miydim anımsamıyorum, Beliz'den bir çığlık yükselmişti. Hemen arkasından da bağırış dolu bir ağlama...

Arkama döndüğümde, Beliz birkaç metre ileride yüzüstü yatıyordu. Ayağı takılmış, düşmüş, yerde bir süre sürüklenmişti. Sol kolunun altını ise yerdeki bir sivri dal parçası yarıp geçmişti. Sürüklenmenin etkisiyle yedi sekiz santimlik bir yarık oluşmuştu. Teyzem evde yoktu. Beliz, bir yandan kolunun acısıyla ağlar-ken öte yandan akşam teyzemden yiyeceği dayanın korkusuyla

da sızlanıyordu. O an garip bir şekilde soğukkanlı davranabilmiş, Beliz'i hemen sağlık ocağına götürmüştüm. Koluna tam on üç dikiş atılmıştı. Üzerini de sargı bezi ve plasterle kapatmışlardı.

Teyzem gelmeden eve dönmüştük. Beliz birkaç gün uzun kollu kıyafetler giyerek yarasını saklamıştı. Ancak daha sonra tişört giymesi gerekmiş, tişörtün altından plasterin ucu görünmesin diye de plaster ve sargı bezini çekip çıkarmıştı. Çıkarmıştı çıkarmasına ama, özensiz davranması sonucu dikişlerden bazılarının atmasına da engel olamamıştı. İyileşmeye başlayan yarasının bir kısmı yeniden açılmış, günlerce o haliyle yaşamak zorunda kalmıştı. Her şeyin sonundaysa kolunun altında birkaç santim uzunluğunda derin bir iz oluşmuştu. O izi de ömrü boyunca taşımıştı.

Şimdi ise karşımdaki otopsi fotoğraflarının hiçbirisinde o iz yoktu!

Arkama yaslandım. Başımı geriye sarkıttım.

Beliz!

Hızla Beliz'in odasına koştum. Masadaki kutunun kapağını kaldırdım. Beliz'in en yakın tarihli fotoğraflarından bazılarını seçtim. Ayıklama yaparken gözüm yine çizimlerine kaydı. Çizimlerdeki bir nota.

Hayatımı bir hapishaneye çeviren kadın. Bunun bedelini ödeyeceksin. Müebbetle idam arasında bir yerde...

Beliz yine teyzeme öfkeler kusuyordu!

Notla vakit harcamadan yeniden salona döndüm. Otopsi fotoğraflarından Beliz'in yüzünün en net görüldüğü fotoğrafı seçtim. Yakınlaştırdım. Yerime oturmadan hemen ekranın yanına sırasıyla Beliz'in güncel fotoğraflarını tuttum. Birinci fotoğraf, ikinci fotoğraf, üçüncü fotoğraf...

Farkına vardığım anda dizlerimin bağı çözüldü. Sandalyenin üzerine tüm ağırlığımla yıkıldım.

Otopsi masasındaki kişi Beliz değildi!

51. Bölüm

İnanmıyorum sana Beliz!

İnanamıyorum!

Otopsi masasındaki kişi Beliz değilse kim olabilir diye düşündüğümde ise yanıt belliydi.

Tabii ki Hana!

Hana Milanoviç!

Hana öldüyse onun ölümünden...

Aklım yerinden çıkacak gibiyken telefonum çaldı. Ekranı baktım. Arayan Deniz'di. Boğulmak üzereyken gelen yardım eli. Anında telefona uzandım, Deniz hiçbir şey demeden ağlayarak yüzleştığım o korkunç gerçeği ona söyledim.

"Beliz... Beliz bir katil!"

"Ne! Ne diyorsun Mabel!"

Yanıt veremedim. Bir anda ağlamaya başladım.

"Mabel! Mabel iyi misin? Beliz nasıl katil olabilir?"

"Çok... Çok karışık Deniz... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum..."

Deniz de bir anda paniklemişti. Sesi titriyordu.

"Nereden çıktı bu? Kimi öldürmüş? Nasıl katil olmuş?"

Deniz'e haksızlık yaptığımı düşündüm. Kardeşinin durumunu sormadan konuya girmiştım.

"Kardeşin... Kardeşin nasıl?"

"İyi... Gayet iyi. Arkadaşları da iyi, hayati bir durum yok. Sen şunu bana düzgünce anlatsana bir!"

Bilgisayar ekranımda Hana'nın cansız bedeni, telefonda Deniz...
"Çok karmaşık inan. Sen döndüğünde anlatırım."

"Normalde bu gece İzmir'de kalmayı planlıyordum ama bu dediğinden sonra çıkıp gelmek istiyorum."

Bencil olamazdım. Bulduğum şey her ne kadar hayati bir mevzu olsa da acelesi yoktu. Deniz'den kız kardeşini yalnız bırakmasını bekleyemezdim.

"Hayır Deniz. Kardeşinin yanında olmalısın. Sakın bu gece çıkıp gelme. Hatta sen şimdi kardeşinle ilgilen. Döndüğünde her şeyi anlatırım."

Deniz ısrarcıydı. Benden daha fazla panik olmuş gibiydi.

"Beliz'in katil olduğunu iddia ediyorsun. Nasıl durayım burada?"

"Durmalısın... Bu gece kardeşinle ilgilen. Yarın ya da diğer gün geldiğinde anlatırım hepsini. Söz."

Deniz ne kadar ısrarcı olmak istese de kabul etmedim. Hatta ısrarlarına dayanamam diye konuşmayı uzatmadım ve telefonu kapattım.

Yeniden ekranda duran Hana'nın cansız bedenine baktım.

"Ah Beliz! Ne ara bu kadar canileştin? Neden..."

Aklım bir türlü almıyordu. Nasıl bir olayın içerisine girmişti Beliz?

Of!

Yerimden kalkıp salonun ortasında birkaç tur attım. Vücudum istemsizce titriyordu. Nefesim sanki katılaşmıştı, soluk borumdan zor geçiyordu. Birazdan tıkayacaktı. Kalbim inatla hızlı çarpmaya devam ediyordu. Midemde ise adeta bedenimi ikiye yarabilecek bir acı baş göstermişti.

Belki de Beliz yapmamıştır diye içimden geçirdim. Belki de otopsi fotoğraflarında gördüğüm kişi Beliz'dir. Son bir umutla yeniden kontrol ettim. Fakat hayır. Beliz'in kolundaki izi çok iyi biliyordum. Otopsi masasında uzanan bedende bu iz yoktu. Yüzü hırpalanmış olsa da ufacık detaylarda farklılıklar vardı. Hızlıca rapora göz gezdirdim. Rapordaki bilgilerde göz renginin açık kah-verengi olduğu yazılıydı fakat Beliz'in gözleri elaydı!

Ona bu kadar benzeyen tek kişi Hana'ydı. Üstelik yakın zamanda Türkiye'ye gelmişti ve o günden beri haber alınamamıştı. Ölen kişi Hana'dan başkası değildi. Hana öldüyse, onun ölümünden ancak Beliz sorumlu olmalıydı. Ya da Beliz'e zarar vermek isteyenler böyle bir oyun tezgâhlamıştı.

Birden aklıma notları geldi. Notlarındaki teyzeme olan öfkesi... Annesi hakkında bile böyle şeyler düşünen birisinin bir başkasına bunu yapması gayet normaldi. Hızla notları alıp salona döndüm. Okumadığım ne kadar sayfa varsa hepsini teker teker kontrol ettim. Hana hakkında hiçbir şey yoktu. Teyzeme olan öfkesi ve Deniz'e olan takıntısı sık sık tekrarlanıyordu.

Beliz!

Bir diğer soru ise anında ortaya çıktı:

Peki Beliz neredeydi?

Beliz'in bu denli değişeceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Uçarıydı, kaçarıydı, bazı huyları kötü, bazı davranışları asla kabul edilemezdi belki ama bu kadar değişebileceği...

Değişmişti. Hem de çok...

Bir süre sonra sakinleşmiştim. Titremem düzelmiş, nefesim dengelenmişti. Sadece midemdeki sızılar kalmıştı. Yeniden ayağa kalkıp salonun ortasında birkaç adım yürüdüm. Bilgisayarıma giden baktım. Mabel olmalıydım. Gazeteci Mabel. Onlarca olayı soğukkanlılıkla çözmüş Mabel...

Son gelişmeyi zihnimde senarize etmeye başlamı. Beliz'in penceresinden...

Mantıklıydı. Hem de çok.

Bu evden, annesinden bıkmıştı. O derece bıkmıştı ki teyzemin bir an önce ölmesini isteyecek kadar... Evet, sağlıklı bir psikoloji değildi ve böyle birisinden her şey beklenebilirdi.

Güzel bir plan yapmıştı. Kendisinin eş benzerini bir platform aracılığıyla bulmuş, onunla temasa geçmiş ve Türkiye'ye davet etmişti. Hana bu iş için biçilmiş kaftandı. Ailesinden, dayak atan üvey babasından, kokuşmuş evinden, hayatından bıkmış, farklı

yollara girişebilecek birisiydi. Hana'nın Türkiye'ye gelmesinden hemen sonra ise Beliz'in cesedi bulunmuştu. Yani Hana'nın... Hana'yı kendi yerine koymuş, uçurumdan aşağıya itmiş, bir kaza süsü vermişti. Böylelikle Beliz olarak herkes onun öldüğünü düşünecekti ve kendisi de evi rahatça terk edecekti.

Tüm bunların olması için de paraya ihtiyacı vardı. Belki sahte kimlik, belki sahte pasaport yaptıracaktı. Dark Web'i ya da Sezer'in adamlarını da bu yüzden kullanacaktı. Hatta belki de ötesinde, Dark Web'de kiralık katil bakacaktı. Hana'yı öldürmek için. Belki de teyzemi!

Ortadan kaybolduğu andan itibaren kaçacak, belki de yurtdışına gidecekti. Hatta Hana'nın Türkiye'ye geliş masraflarını da üstlenmek zorundaydı. İşte tüm bunların hepsi de para demekti. İlk olarak Ozan'dan parça parça borçlar almış, daha sonra da toplu halde ödemişti. Toplu halde ödeyecek parayı da Sezer'den yüksek faizle almıştı. Belki de daha fazlasını... Nasıl olsa yakında ölmüş gibi görünecek; Sezer ise bu parayı bir daha asla tahsil edemeyecekti.

Şahane bir plandı!

Ama bir eksik var... Bana göre büyük bir eksik.

Ortadan kaybolup yurtdışına kaçmayı, kendine yeni bir hayat kurmayı ve bu evden kurtulmayı daha basit bir yolla da yapabiliirdi. Ölüm süsü vermesine, Hana'yı öldürmesine hiç gerek yoktu. Sezer'den aldığı parayla sıradan bir ortadan kayboluşla yine yurtdışına kaçabilir ve kendisine yeni bir hayat kurabiliirdi. Üstelik saklanma ustasıydı. Asla arkasında bir iz bırakmazdı.

İşte bu eksiği gördüğüm anda zihnimde kocaman bir sorunun yanıtı daha ortaya çıkmıştı. Canımı en çok yakan...

Benim hakkımda söyledikleri. *Gitti kendini kurtardı, yakın zamanda anlar neyin ne olduğunu...* Beliz, içten içe bana karşı da büyük bir nefret beslemişti. Ölüm süsü vermesiyle benden de intikam almıştı. Acı veren, kendimi suçlatan bir intikam...

Başarmıştı da!

“Ah Beliz!” diye mırıldandım yeniden. Bu kaçınıcı sızlanışımı bilmiyorum. Şimdi de canımı yakıyordu. Gerçeklerin ortaya çıkmasıyla da...

Belki de bunu da hesaba katmıştı. Belki de onun ölmediğini çözeceğimi de...

Daha büyük bir plan ve daha büyük bir başarı!

Tam Beliz’e yakışırcaasına.

Kusursuzca!

En acımasız gerçekler suratıma buz gibi vuruyordu. Bünyem bunu kaldıracabilecek miydi emin değildim. Normalleştirmenin imkânsız olduğu bir durumun ezici ağırlığı omuzlarımdaydı. Ezip geçecek bir ağırlık...

Beliz’in planını deşifre etmeye devam ettiğim sırada birden bir patırtı koptu. Bu kez diğer tıkırtılar, fısıltılar gibi değildi. Devasa bir gürültüydü. Salonun ortasından kapıya koştum. Koridora baktım. Yatak odalarına uzanan koridorda hareketlenme vardı. Sızlanma, sayıklama gibi bir ses geliyordu. Hızla çıkıp koridorun ışığını yaktım. Birkaç adım ilerledim ki...

Teyzem...

Teyzem koridordaydı. Dizkapakları ve ellerini yere koymuş, sürünmeye çalışıyordu. Yatağından kalkamayan, hareket dahi edemeyen kadın buraya kadar nasıl gelmişti?

Heyecanla koşarak yanına gittim. Beni fark etti. Beni fark eder etmez yüzünde belirgin bir korku ifadesi yer aldı. Gözleri kocaman açılmıştı. Geldiğimden beri beni ilk defa fark etmişti ve bu da korkuyla sonuçlanmıştı.

“Teyze, teyze iyi misin?”

Teyzem ürkünç bir bakışla bana baktı. Bir şeyler mırıldanır gibi oldu. Bir şeyler sayıklar gibi. Bakışlarını benim üzerimden arkama doğru çevirdi. Arkamdaki merdivene. Ağzından çıkan kelimeleri anlamaya çalışırken son çıkan iki kelimeyi fark edebildim. Belki de beynim öyle tamamlamıştı.

“Be... Be... Beliz... ka... kaç!”

52. Bölüm

O gece belki de bu evdeki en berbat gecemi yaşamıştım. Çocukluğumdan beri...

Teyzemi sürünmeye çalıştığı yerden güç bela kaldırmış, yatağına zar zor ulaştırmıştım. Beni gördüğü andan itibaren bir daha hiç konuşma çabasına girişmemişti. Her zamanki tavrına bürünmüş, bakışlarını sabit bir noktaya dikmişti.

Bilgisayarı kapatıp kendi odama geçmiştim. Sabaha kadar yatakta dönüp durdum. Yer yer içim geçiyor fakat birkaç dakika sonra aniden sıçrayarak uyanıyordum. Uykuya her daldığım anda Beliz'in hayali karşımda bir zombi gibi duruyordu. Gözlerinde nefret, ellerinde ise kan vardı... Beliz'in katil olabilme ihtimali tüm psikolojimi altüst etmişti.

Sabah Deniz'in telefonuyla uyandım. Merak etmişti. Uykulu sesimle iyi olduğumu söyleyince rahatladı. Bir daha da uyumadım. Yatakta bir süre yarı baygın gibi uzandım.

İçimdeki sancı bir türlü gitmiyordu. Midemdeki ağrı bitmişti ama yerini daha derinlerde büyük bir sızı kaplamıştı. Ve sanki artık beni hiç terk etmeyecekti bu sızı...

Suzan Abla'nın içeriden gelen sesiyle doğruldum. Banyoya gittim. Duşa girmek için hazırlık yaparken aynada kendime baktım.

Gözlerimin altı şişmişti. Gözbebeklerimse sönmüş... Tıpkı teyzem gibi bakıyordum kendime. İçi boş, yaşamdan emare olmadan... Ne yapacaktım ben? Hep böyle mi olacaktım?

Ilık su tepemden aşağıya boşalırken kendime yapabileceğim en büyük iyiliği düşündüm. Gitmekti. Bir an önce buradan gitmek. Ya İngiltere'ye ya da başka uzak bir yere... Burada kaldıkça bataklıkta can çekişmeye ve diri diri ölmeye devam edecektim.

Beliz'in son gelişmesiyle ilgili ne yapacağımı düşündüm. Etik olan polise haber vermek ve ortada bir cinayet olma ihtimalini onlarla paylaşmaktı. Peki ya ispatlandığında ne olacaktı? Günlerce, aylarca Beliz'i mi arayacaklardı?

Hayır...

Bunu yapamazdım. Vicdanımdaki bir ses yapmamam gerektiğini söylüyordu. Gerçeklerle yüzleşip bu durumu sindirip sessizce dönmekten başka çare kalmamıştı. Teyzemi gerçekten tedavi görebileceği bir kliniğe yatırmak, bu evi kapatmak, bu diyardan usulca uzaklaşmak...

Duştan çıktığımda kararım artık kesinleşmişti. Gitmek. Belki de bu sefer bir daha hiç dönmek üzere bu evi ve bu ülkeyi terk etmek...

Deniz geldikten sonra onunla da konuşup dönüş planımı yapacaktım. Bir süre Deniz'den ayrı da kalmalıyım. Yaşadığımız duyguların gerçekliğini de ancak böylelikle anlayabilirdim. Deniz de...

Akşamüzeri Deniz gelmişti. Gelir gelmez eve, yanıma koştu. Sıkıca sarıldım ona. Sanki Beliz yeni ölmüştü ve acısını sadece onunla paylaşabiliyordum...

Deniz, "Artık anlatmayacak mısın?" diye sordu.

"Dışarı çıkalım mı?" diye yanıt verdim, "evde boğulmuş gibi hissediyorum. Dışarıda anlatırım."

Sahile götürdü beni. Buz gibi havada yürümeye başladık. Suratıma vuran soğuk, gerçeklerle yüzleşmeme yardımcı oluyordu. Bir çırpıda Deniz'e olan biteni anlattım. Son olarak da otopsi fotoğraflarında fark ettiğim detayı...

Deniz dinlerken şaşkındı. Ama son anlattıklarımın ardından sonra eli ayağı titremeye başladı. Biliyordum, bu titreme soğuktan değildi.

Beliz'in böyle bir şey yapabilme ihtimalini onun da bünyesi kaldırmamıştı. Sorgulamanın, sorgulama sonrası ihtimalin büyüklüğünden titriyordu. Beliz'in katil olabilmesinden...

"Ben... Ben inanmıyorum Mabel. İnanamıyorum. Bunların hepsi. Yani..."

Konuşmaya çalıştı ancak beceremedi. Bir yandan bana teselli vermesi gerektiğinin farkındaydı fakat sanırım buna takati kalmamıştı.

"Offf..."

En az benim çektiklerim kadar derin bir oflama...

"Yani şimdi gerçekten Beliz o kızı öldürdü mü?"

"Her şey buna işaret ediyor Deniz."

"Peki polise haber verecek miyiz? Benden başka kim biliyor?"

"Hiç kimse bilmiyor. Sadece sen ve ben... Ve ben polise hiçbir şey söylemeyeceğim."

Deniz sustu. Son cümlemden gereken mesajı almıştı.

"Benim söyleyeceğimi beklemiyorsun değil mi?"

Ben de sustum. Hiçbir karşılık vermedim.

"Sadece düşünceni öğrenmek için sordum Mabel. Meraklanma; sır tutmayı beceririm."

Ben yine sustum.

Deniz hafifçe gülümsedi. Neden güldüğüne anlam verememiştim. Yüzüne merakla baktım.

"Seninle artık ortak bir sırrımız var Mabel... Nedense bu hoşuma gitti."

Böyle bir bakış açısını hiç beklemiyordum. Yalan değil; üzerimdeki baskın gerilime rağmen Deniz'in bu cümlesi benim de hoşuma gitmişti... Kadın ruhundan cidden anlıyordu.

"Ama bana yalan söyledin. İngiltere'ye gidiyorum dedin ve başka bir yere gittin!" Kızgındı. Hatta azarlar gibiydi. "Yalandan hiç hoşlanmam Mabel!" diye uyardıktan sonra devam etti.

"O değil de ben senin yırtık bir gazeteci olduğunu biliyordum ama emniyetten dosya çalacak kadar gözü kara olabileceğin asla

aklıma gelmezdi. Bak şimdiden söyleyeyim; ileride belgeselin çekildiği zaman, belgeselde seni anlatan kişilerden birisi de ben olmak istiyorum. Bu dosya çalma olayını o zaman anlatacağım haberin olsun!”

Bu çocuk gerçekten başkaydı. Bambaşka... Birden tavırları değişmiş, o kızgın hali gidivermişti. Biraz dengesizdi, aynı benim gibi. Ne yaptı etti, beni de güldürmeyi başardı. Suratındaki muzip ifadeye daha fazla dayanamadım.

“Tamam tamam; bir yirmi yılı daha var belgeselin. O zaman anlatırsın!”

Deniz her şeye rağmen halinden memnundu. Beni güldürebilmesi, teselli verebilmişçesine tatmin etmişti onu. Belgesel muhabbetini bilerek biraz daha uzattı ve çeşitli şakalar yaptı. Ama yine de nedenini anlamadığım bir şekilde tedirgindi. Bakışları her zamankinden farklıydı. Gazeteciliğin getirdiği insan sarraflığı tam olarak bu olmalıydı.

Beliz konusundaki gerçeklerle yüzleşmeyi becermiş gibi duruyordu. Ama asıl diğer gerçeği nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Alışmıştı bana... Hem de çok. Ben de ona alışmıştım fakat gitmekten başka çarem kalmamıştı.

Gidiş konusunu hemen açıp açmamak konusunda ikilemde kaldım. Yürümeye devam ediyorduk. Sahilde bayağı ilerlemiştik farkında olmadan. Bir baktım ki Ozan’ın kafesinin önünden geçiyoruz. Deniz’e belli etmemeye çalışarak kafeye doğru baktım. Ozan dışarıda ayakta duruyordu. Kapının hemen sağında sigara içiyordu. Bizi görmüştü. Sigarasını içine çekerken gözleri bizim üzerimizdeydi.

Bakışlarımı önüme çevirip devam ettim. Ozan’ı görmezlikten geldim. Biraz daha ilerledik. Başımı çevirip arkamda kalan kafeye baktım. Ozan bulunduğu yerden ayrılıp kafenin girişine kadar gelmişti, bizi izlemeye devam ediyordu.

Deniz arkama baktığımı hissetti. “Bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. Artık uzatmanın gereği yoktu. Koluna girdim ve Deniz’i üzecek diğer haberi verdim.

“Deniz. Ben dönmeye karar verdim. İngiltere’ye...”

53. Bölüm

Üzülmüştü. Belli etmemeye çalıştı ama yüzündeki renk bir anda kaybolmuştu. Onu daha fazla üzmemek için gerekçelerimi sıraladım. Dönmekten başka çarem kalmadığını, oradaki işimi, babamın evini, hayatımı anlattım.

Soğukkanlı durmaya çalışıyordu ama içten içe bir yıkım yaşadığını biliyordum. Bedenindeki titreme sesine geçmişti. Ses tonu masumlaşmıştı.

“Biz...” diye mırıldandı, “biz ne olacağız peki Mabel?”

Sorunun arkasında yatan şey ilişkimizin geleceğiydi. Biliyordum. Ama bu konuda henüz yorum yapmaya hazır değildim. İstemiyordum. Sorusunu farklı bir pencereden yanıtladım.

“Bir süre telefonla, görüntülü aramalarla idare edeceğiz. Hem ben sık sık gelip gideceğim teyzem için zaten...”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Ben de gelirim yanına,” dedi, “tabii sen de istersen.”

Bunu derken masumluğunun zirvesine çıkmıştı adeta...

“Saçmalama... Tabii ki isterim.”

Birlikte eve döndük. Çok üşümüştük. Yol boyunca ne zaman yola çıkacağımı sorup durdu. Henüz bir plan yapmadığımı fakat yakın zamanda gideceğimi söyledim.

Gece bende kalmasını istedim. Hiç itiraz etmedi. Hızlıca eve geçtik. İçerisi de dışarısı kadar soğuktu. Haberlerde sabahtan beri

kar beklendiğinden bahsediliyordu. Dışarıdaki ayaz benim içime olduğu kadar evin içine de işlemiştir.

Deniz’le evde biraz daha vakit geçirdik, yatağa serilip laptopu açtık. Sıcak çikolata yaptım, hiç sevmememe rağmen, afiyetle içtik. Ardından Netflix’te saçma bir komedi filmi izlemeye başladık. Gerçekleri kahkahalarımızın arkasına park edip sabaha kadar görmezden gelecektik belli ki. Biraz önce hiçbir şey konuşmamışız, hayatlarımızın belki de en önemli kararlarından birini vermemişiz gibi davrandık. Film bittikten sonra Deniz duşa girdi. Duştan çıktığında ise ben yatağa geçmiş uzanıyordum. Hazırlıklarını tamamladı ve yanıma yattı.

Deniz’in varlığı beni fazlasıyla teskin etmişti. Sırtımı ona dönüp gözlerimi kapattım. Bir kolunu yastığımın altına, diğer kolunu da belime doğru uzattı. Ardından tek bir hareketle beni kalçamdan çekerek kendi bedenine yanaştırdı. Hatta yapıştırdı. Elini pijamamın içine sokarken omzuma da ufak bir öpücük kondurmayı ihmal etmedi. Deniz’in bu geceki konuşmaları unutmak için başka planları vardı anlaşılan...

Gece saat kaçtı bilmiyorum. Deniz’in fısıltıları ve dürtüklemeleriyle uyandım.

“Mabel... Mabel uyan...”

Gözlerimi açıp başımı ona çevirdim.

“Ne oldu?”

“Sesler... Sesler geliyor. Duymuyor musun?”

Deniz’in bu cümlesinden sonra dikkat kesildim. Evet, içerden sesler geliyordu. Tıkırtılar... Ama bu kez çok daha yüksek, çok daha belirgin ve çok daha ritmikti.

“Bu... Bu çok fazla...” diye karşılık verdim.

“Evet,” dedi, “ben kalkıp bakacağım. Sen burada kal.”

Deniz hemen yataktan fırladı, üzerine gömleğini geçirdi.

“Dur bekle,” diye fısıldadım, “ben de geliyorum.”

Deniz yine çok paniklemişti ve gergindi. Bir önceki olayda olduğu gibi...

“Deniz... Bu sefer sakın olmanı istiyorum. Anlıyor musun?”

Tam kapıyı açacağı sırada durdu. Bana baktı. “Tamam, sakınim,” dedi.

“Kapıyı hemen açma, bekle,” dedim. Arkasından kalktım. Üzerime bir şeyler geçirip cep telefonumu buldum. Telefonun el feneri özelliğini ve video kamera kısmını açtım.

“Şimdi çıkabiliriz.”

Deniz sessiz ve yavaş hareketlerle kapıyı araladı. Kapı aralanır aralanmaz gelen ses bir anda yükseldi. Çok netti. Tıkırtıdan ziyade bir vuruş sesi...

Tak...

Tak...

Tak...

Aynı aralıklarla, aynı frekanslarla ses geliyordu.

Deniz hemen koridora çıktı. Arkasından da ben devam ettim. Işığı sağa sola tutarak koridorun sonuna kadar ilerledik.

Tak...

Tak...

Tak...

Sesler yine üst kattan geliyordu. Deniz, eliyle sus işaret yaparak basamakları gösterdi. Ayağını hafifçe basarak ilk basamağa çıktı, yukarıya doğru devam etti.

Tak...

Tak...

Tak...

Üst katta seslerin şiddeti yine artmıştı. Değişmeyen tek şeyse sesin ritmiydi. Sanki birisi bir yere aralıksız vuruyor gibi.

Deniz ardıyenin oynayan kapısını işaret etti. Birlikte kapının önüne kadar geldik. Parmaklarıyla saymaya başladı.

Bir...

İki...

Üç...

Bir anda kapıyı aralayıp içeri girdi. Hemen arkasından ben telefonun ışığını doğrultarak damladım. Elimi hızla sağa sola doğru savurdum.

Tak...

Tak...

Tak...

Sesi son kez duyduk. Bir daha gelmedi. Geldiği yer ise yine aynıydı. Çatının eğiminin bittiği köşe. Yılmaz'ın içinden çıktığı oyuk...

Deniz, ortaya kadar yürüyüp lambayı yaktı. Aynı yeri gösterdi.

"Buradan geldi."

Köşeye baktım. Nusret Bey'in tamir ettiği şekilde duruyordu. Çeşitli kalaslarla oyuk kapatılmıştı.

"Orası kapalı."

"Başka yerden gelmiş olamaz Mabel..."

Bir tur etrafımda döndüm. Ben de aynı şeyi hissetmiştim. Sesin kaynağı kapatılan oyuktu. Etrafımı turlarken eski bir keser gördüm. Kesere uzandım.

"Ne yapıyorsun?"

"Oyuğu açacağım..."

Deniz keseri elimden aldı.

"Ben hallederim."

Birlikte köşeye kadar sessizce yürüdük. Deniz, keserin ucunu sonradan monte edilen kalaslardan birisinin birleşim yerine soktu. Keserin sapını kendine doğru çekti. Biraz zorlanmıştı fakat ilk kalas yerinden çıktı. Seri hareketlerle diğerlerine geçti. Diğerlerinde ilki kadar zorlanmadan sonradan eklenmiş tüm kalaları kaldırdı.

"Telefonunu bana ver."

Deniz'e telefonu uzattım. Aldığı gibi beline kadar sarkarak oyuğun içine ışığı tuttu. Bu esnada hemen yanında ben de diz çöktüm, eğilerek bakındım.

Deniz birkaç kez ışığı dolaştırdıktan sonra, “Bir şey yok,” dedi, “uzunca bir boşluk.”

Tam ışığı çekeceği esnada oyuğun içinde bir şey fark ettim. “Dur... Şu açıya tut.”

Oyuğun içinde zeminin üzerinde küçük bir kutu ve minik bolarlara benzer şeyler vardı. Işık tersten vurduğu için gölgemsi görünüyordular.

“Bak şurada bir şeyler var.”

Deniz telefonu yeniden bana uzattı. “Sen şuraya doğru tut. Ben gireceğim.” Hemen ardından da ayaklarını oyuga sarkıtıp içine girdi. Ben de anında Deniz’in eski yerine geçtim ve eğilerek ışığı gittiği yönde tuttum. Bir metre kadar sürünerek ilerledikten sonra karanlıkta fark ettiğim şeylere uzandım. Eliyle kendine doğru çekti. Daha sonra sürünerek geri geri geldi ve bulduğu şeyleri oyuğun dışına tam benim önüme bıraktı.

Işıktaki dikkatle baktığımda gördüğüm şeylere şaşırdım. Karton kutuların içinde kırıklı ilaç şişeleri vardı. Hemen yanında da şırıngalar...

“Bunlar ne?” diye sordum.

Deniz, gövdesinin yarısı oyuğun içinde, ilaçlara baktı. Bakarken birden irkildi.

“Bu... Bu eczanelerde satışı olmayan bir ilaç.”

“Ne işe yarıyor peki?”

Kısa bir süre düşündükten sonra verdiği yanıt ise aklımın alamayacağı cinstendi.

“Tehlikeli... Çok tehlikeli... Kısmi felç yapabilen, sinir sistemini devre dışı bırakıp kasların çalışmasını engelleyen bir ilaç...”

54. Bölüm

“Nöromusküler bloke edici ilaçlar diye geçer bunlar. Çeşitli türleri ve kullanım amaçları var. Mesela bazı ameliyatlarda anestezi esnasında falan kullanılırlar. Kasları adeta iptal eder ama bilincin ve duyuların açık kalır. Ama tehlikelidir. Dozu iyi ayarlanmazsa solunum problemlerine hatta ölüme bile yol açabilir.”

Odaya geçtiğimizde Deniz benim anlayabileceğim seviyede bulduğumuz ilacın özelliklerini anlatıyordu.

“Benzer türevlerini biliyorum fakat bu bulduğumuzu hep efsane olarak duymuştum. Kaç yıllık meslek hayatımda ilk defa elime alıyorum.”

“Kim neden kullansın ki bunu?”

“Bilmiyorum...”

Çatı katının gizli bir bölmesinde böylesine değişik ilaçlara denk gelmek... Olaya nereden ve nasıl yaklaşabileceğimi kestiremiyordum. Bir anda aklıma bir şey geldi.

“Son kullanma tarihi... Öyle bir bilgi var mı?”

Deniz ilaçların üzerindeki bazı ibarelere baktı.

“Bir kısmının son kullanma tarihi geçmiş, bir kısmının da çok az kalmış,” dedi, “neden sordun?”

“Ne zaman bu eve geldiğini merak ettim...”

Bunun üzerine biraz düşündü.

“Kafadan bir yıla yakın bence,” dedi, “baksana kutunun şu kısımları kendiliğinden aşınmış ve kabarmış. Büyük ihtimalle üst katın rutubetinden.”

Deniz’in bu açıklamasından sonra aklıma ilk gelen şeyse tabii ki belliydi: Beliz...

“Bunu araştırabilir miyiz Deniz? Yani nasıl alınıyor, nereden alınıyor, ne amaçla kullanılıyor?”

“Yarın hastaneye uğrar, aramın iyi olduğu birkaç hekime ve anestezişte sorarım. Belki onlardan bir şey çıkar...”

Bana bu evde huzurla uyumak kesinlikle haramdı sanırım. Tam Deniz’in yanında biraz da olsa sakinleşmişim, karşılaştığım şey tüm gecemi altüst etmişti.

Deniz, “Hadi uyuyalım,” dedi, “ben yarın ne gerekiyorsa hallederim...”

Yeniden yatağa girdik ama bu kez çok zorlandım. Kafamdaki yeni soru işaretleri uzay boşluğunda sürüklenir gibi beynimde bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Deniz ertesi gün erkenden çıktı. İki gündür ihmal ettiği hastalarına gidecek, ardından da hastaneye uğrayarak ilaçları araştıracaktı.

Ben de dönüş için hazırlıklara başlamıştım. Uçak biletlerine bakındım. Doğrudan İngiltere’ye dönmekti niyetim. Bazı ülkelerde ise çeşitli adli vakalar gerçekleşmişti. Onlardan birisine gidip direkt araştırmalarımı başlayabilir ve işime hızlıca adapte olabilirdim. Ama öncesinde teyzemin bakımlarıyla ilgili Suzan Abla ile netleştirmem gereken bazı konular vardı.

Mutfağa geçip Suzan Abla’ya ve kendime iki kahve yaptım. Suzan Abla diğer odalardan birisinde temizlik yapıyordu. Seslenip mutfağa çağırdım. Kahveyi görünce yüzünde güller açtı.

“Ah tam da canım kahve çekmişti ama mutfağa gelip yapmaya üşenmişim.”

“Gel abla. Seninle konuşmam gereken bir konu var.”

Suzan Abla ile karşılıklı oturduk, gitmem gerektiğini ona da söyledim.

“Tabii ya o kadar işin gücün var kızım. Ben nedense artık hep burada kalacaksın gibi alıştırmıştım kendimi. Beliz’den sonra sen gelince...”

“Abla diyorum ki ya teyzemi iyi bir bakımevine veya kliniğe yatalım, devamlı bakımı yapılabilecek bir yere, ya da birisini bulalım. Evde hasta bakımı yapanlardan... Benim odamı o kişiye tahsis ederiz. Özellikle geceleri teyzemin başını o bekler. Gündüzleri de sen yine gidip gelirsin. Tabii eskiye göre daha çok geliyor-sun artık, maaşını da ona göre ayarlamamız gerekir senin.”

“Maaş dert değil de kızım teyzene bakmak büyük sorumluluk. Çok iyi düşünmüşsün. Benim tek başıma altından kalkabileceğim bir şey değil. Bundan sekiz dokuz ay önce olsaydı iyi kötü kendi ihtiyaçlarını görüyordu teyzen. Ben yeterdim. Ama şimdi imkânsız.”

Suzan Abla böyle deyince dediği şeye takıldım. Sekiz dokuz ay öncesine...

“Sekiz dokuz ay önce durumu nasıldı ki?”

“Hareket edebiliyordu. Yürüyebiliyordu. Tamam yine sürekli hasta ve bitkindi ama işte tuvaletini banyosunu kendi başına halledabiliyordu. Ne olduysa b birden elden ayaktan düşüverdi kadıncağız. O günden beri de işte böyle yatalak hale geldi.”

Suzan Abla’nın anlattıklarıyla çatıda bulduğumuz ilaçlar arasında bir bağlantı kurdu zihnim... İlaçların tahmini kullanılma zamanı ile teyzemin hareket kabiliyetini yitirmesi neredeyse örtüşüyordu.

O an birden Beliz’in notlarında okuduğum, teyzem hakkındaki saçma sapan yorumları gözümün önüne geldi. Beliz adeta teyzemin ölmesini istemişti. Üstelik notlardaki tarihler de ilaçlar ve teyzemin kötüleşmesiyle paralel zamanlıydı. Özellikle de okuduğum son notla her şey örtüşüyordu: *Müebbet ile idam arasında bir ceza...*

Yoksa...

Yoksa Beliz hakkındaki aylar önce verilen ihbar doğru muydu?
Beliz!

“Tamam abla. Ben bu civarlarda bir bakımevi araştırayım, sen de teyzem için birisini araştır, kafana uyacak ve senin anlaşılabileceğin birisini bul. Maaşını falan bana bırak. Ayrıca gitmeden biraz toplu para bırakacağım. Bunun bir kısmı senin, bir kısmı da acil durumlar için evde hazır bulunsun.”

“Teşekkür ederim Mabelcim. Tamam, ama bence bakımevi, huzurevi, hastane hiç karıştırmayalım, kadın evinde olsun. Meraklanma sen, düzgün birisini bulurum.”

Suzan Abla ile kahveleri bitirdikten sonra bahçeye indim. Biraz temiz hava alarak yürüdüm ve düşündüm. Beliz gerçekten annesine de bunu yapabilir miydi? Bu kadar gaddar, bu kadar vicdansız olabilir miydi?

Neden olmasındı ki... Sonuçta bir kişinin canına da kıymıştı. Of Beliz...

Her şeyi planlamış, her şeyi adım adım uygulamış...

Duramadım. Deniz'i aradım. İlk çalışta yanıtladı telefonu.

“Ben de tam seni arayacaktım Mabel.”

“Ne oldu? Bir gelişme var mı?”

“Gelişme sayılır mı bilmiyorum ama bir şeyler öğrendim gibi.”

“Ne öğrendin?”

“Evde misin? Eve yakınım. Yüz yüze konuşuruz.”

“Olur. Evdeyim.”

Yaklaşık yirmi dakika sonra Deniz geldi. Bahçede onu karşıladım. Evin içine girmeden çardağa geçtik.

“Neler buldun Deniz?”

“Hastanedekilerle görüştüm. Evet, bildiğim gibiymiş, piyasada satışı olmayan bir ilaçmış. Sadece hastanelerde, hekimlerin ve diğer görevlilerin gözetimlerinde uzman kişilerce kullanılabiliyormuş. Etkileri de tıpkı sana bahsettiğim gibi; adeta insanın bütün kas sistemini felce uğratabilecek kadar güçlü...”

“Ee piyasada yoksa nereden bulunabilir ki?”

“İşte orası da ayrı bir macera. Son zamanlarda bu ilaç biraz moda olmuş. Uyuşturucu gibi el altından satılmaya başlanmış.

Gayrimeşru dünyada ve internette isteyen rahatlıkla ulaşabiliyor-
muş.”

Yeni bir şimşek daha çaktı beynimde...

Beliz'in yasa dışı tiplerle ve Dark Web'le ilişkisi... Rahatlıkla
bu ilaçları temin edebilirdi.

“Deniz... Bence bu da Beliz'in işi.”

“Nasıl yani Beliz'in işi? Beliz ne yapacak ki bunlarla?”

“Teyzem... Teyzeme enjekte etti bu ilaçları. Geçen sene ken-
di ihtiyaçlarını görebiliyormuş. Ama bir süre sonra birden yata-
ğa mahkûm hale dönmüş. Beliz'in teyzeme karşı öfke nöbetleri
geçirdiği dönemlere denk geliyor. İlaçların tahmini kullanıldığı
zaman da bu...”

Deniz itiraz etti.

“Ama Beliz hiç öyle görünmüyordu. Annesiyle ilgilenmeye ça-
lışıyordu. Hastaneye bile getirip götürüyordu.”

“Herkes bu yönünü belli edecek hali yok ya. Ne yapacaktı?
Deniz ben annemi öldürmek istiyorum mu diyecekti!”

Deniz, başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi sancılandı.
“Yani Beliz o kızıdan önce annesini öldürmeye çalıştı...” diye mır-
ıldandı. Sonra birden başını kaldırdı.

“Hastane... Hastanedeki doktorlar birden yatağa düşmesine
anlam verememişlerdi. Demek ki bundan dolayı...”

Evet, taşlar yerli yerine oturuyordu.

“Sanırım öyle Deniz... Beliz'in içine resmen şeytan kaçmış.
Her yanından kötülük fişkırıyor!”

Deniz elini öfkeyle çardaktaki masaya vurdu.

“Bu kadarına da pes doğrusu... Pes... Nasıl bir manyakmış bu
kız!”

“Benden bu kadar Deniz. Daha fazla Beliz'in pislikleriyle bo-
ğulmak istemiyorum. Planlarımı yaptım. Birkaç güne dönüşe ge-
çiyorum.”

Deniz ilkin bir yanıt veremedi. Beliz'e olan öfkeli yüz ifadesi
yerini bir gün önceki gibi masum bir ifadeye bıraktı. Gözlerime

baktı. Mavi gözleri gitmemem için adeta yalvarıyordu. Dayanamadım, gözlerimi kaçırdım. Etkisinde kalırsam bir daha asla dönemezdim. Biliyorum.

“Mabel...”

Elini uzatıp bileğimi kavradı. Sesini yumuşatıp devam etti.

“Gitmeden şu konuştuğumuz birkaç günlük tatile ne dersin?”

55. Bölüm

Arabaya eşyalarımı yerleştirip yola koyulduğumuzda, böylesine bir final yapacağımı hiç düşünmemiştim. Kaotik günlerden sonra bir ödül gibiydi. Yüzleşebilmenin, vazgeçebilmenin ve kopabilmenin ödülü... Beliz'le yüzleşmiş, Beliz'den vazgeçmiş ve Beliz'den kopabilmiştim.

Deniz, Gölcük'te ormanın içinde bir yer ayarlamıştı. Bungalov tarzı, ahşap, göl manzaralı bir ev. Bu kısa tatili kendimi sıfırlamak için bir fırsat olarak görmüştüm. Yola koyulduğumuz andan itibaren geçmişte kalan hiçbir şeyi düşünmüyordum. Sadece o andan sonrasına ve geleceğime odaklanmışım.

Yolculuğumuz müzik dinleyerek, şarkılara eşlik ederek, canımızın istediği yerde durarak ve anı biriktirmek için bol bol fotoğraf çekerek devam etti. Deniz'in de keyfi yerindeydi. Belli ki o da anın tadını çıkarmak istiyordu. Ne Beliz'i ne de benim gidişimi düşünüyordu. Anılarını anlatıyor, yol üzerinde gördüğümüz yerler hakkında bilgiler veriyor ve sıradaki parçayı seçiyordu.

İstanbul'dan çıkmamızla neşemiz yerine gelmişti. Sanki atmosfer bir anda değişmişti. Kafam tam bir tatil havasındaydı ve o halimden fazlasıyla memnundum. İçimde sadece Deniz'den ayrılacak olmanın hüznü vardı. Fakat ona da çözüm bulmuştum. Gideceğim bazı ülkelere kısa süreliğine de olsa onu davet edecektim. Arayı asla soğutmayacaktım. Henüz bu düşüncelerimi bilmiyordu.

Göl kenarına geldiğimizde, “Hemen otele geçelim mi yoksa biraz gezelim mi?” diye sordu.

“Otelde oyalanınız şimdi,” dedim, “güneş varken biraz dolaşalım.”

Arabayı park ettikten sonra yürümeye başladık. Deniz daha önce buralara geldiği için birçok yeri biliyordu. Bana rehberlik ediyordu. Göl kenarında biraz yürüdükten sonra ağaçların arasına soktu. Ormanın içine... Ormanın derinliklerine doğru yürüdük. Rotasız, plansız ve amaçsız... Sadece yürüdük.

Ormanın içine girdikçe hava daha çok soğuyordu. Üşümüş-tüm. Ellerimi birbirine sürtüp ısıtmaya çalışırken Deniz ellerime atıldı. Bileklerime dokunup avuç içime doğru parmaklarını kaydır-dı. Daha sonra avuçlarımı dudaklarına götürdü, nefesiyle ısıttı.

“Gitmeye mecbur musun Mabel?”

Avuç içimi öperken kurmuştu bu cümleyi. Gözleri gözlerime bakarken.

Ne diyecektim ben şimdi? Nasıl bir yanıt verecektim?

Aynı soruyu o an kendime sordum. Gerçekten gitmeye mecbur muydum?

Deniz yanıt beklerken ara vermeksizin avuçlarımı ve bilekleri-mi öpmeye devam ediyordu. Sadece bedenimi değil, ruhumu da ısıtmayı başarmıştı. Karşı koyamadığım çekimi sanki bu kez katlanmıştı. Daha çok bağlanıyor, daha çok çekiliyor ve daha çok Deniz olmak istiyordum. Boynumdaki kırmızı atkının uçlarını paltomun içinden çıkartıp ufak bir düğüm attı. Ardından kendi boynuna geçirdi. Bizi birbirimize bağlamıştı sanki. Onu bırakma-mayım diye. Gitmeyeyim diye...

Masmavi gözleriyle gözlerimin içine, ruhumun derinliklerine bakarken ellerini kalçama doğru indirdi. Ani bir hareketle beni baldırlarımdan tutarak havaya kaldırdı. Bacaklarımı beline do-larken iri avuçlarının üzerindeki bedenim minicik kalmıştı. En azından boylarımız eşitlenmişti. Biz tek beden olmuşken birkaç adım ilerleyip vücudumu arkamdaki kaba ağaca yasladı. Bu ağaç denizinin arasında sadece ikimizdik. Bir de yüzümüzü yalayan

rūzgâr ve dün geceki kar yağışından kalan tatlı bir beyaz örtü eşlik ediyordu savunmasız ruhlarımıza...

Gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı. Fısıldayarak sorusunu yineledi.

“Gitmeye mecbur musun Mabel?”

Yanıt veremedem göğsüne sokuldum ve dudaklarına uzandım. Titreyen bedenimi saniyeler içinde kendi bedenine yapıştırdı. Dudaklarını ustalıkla dudaklarıma değdirdi ve adeta nefesimi içine çekercesine öpmeye başladı...

Nefesini ve kokusunu aynı anda hissettiğim an bütün kontrolümü kaybediyordum. Yine aynısı olmuştu. Gözlerim kendiliğinden kapandı, kendimi Deniz’e bıraktım. Artık onundum. Ona ait, ona sığınmış ve sonsuza kadar orada kalmaya hazır.

Dudakları dudaklarımda kaç dakika kaldı bilmiyorum. Uzun, çok uzundu. Sanki bir daha öpüşemeyecekmiş gibi bir kıtlık bilinciyle. Sanki nefesini ruhuma stoklamak istercesine. Masumca, huzurluca ve çocukça...

“Mecburum Deniz. Bir süre Türkiye’den uzaklaşmak zorundayım. Yaşadıklarımı en iyi sen biliyorsun.”

Yanıt verdikten sonra gözlerine baktım. Karşılık olarak ne diyeceğini merak ediyordum. Konuşmadı. Yeniden dudaklarıma uzandı. Aradığım cevabı nefesiyle verdi bana. Öpüşmenin en tahrik edici anında kulağıma fısıldadı.

“Dünyanın neresinde olursan ol seni görmeye geleceğim. En kuytu köşede, karanlıkta olsan bile...”

Yine yapmıştı yapacağını... Yine ruhumu okşamış, ruhumun ardındaki kız çocuğunu şımartmayı başarmıştı.

Fısıltısına fısıltıyla karşılık verdim.

“Hadi artık otele gidelim.”

Arabaya uğrayıp çantalarımızı aldık. Ardından otel alanına girdik. Geniş bir alana dağılmış bungalov evler vardı. Ortada yer alan büyük bungalov ise idari bina olarak kullanılıyordu. Kayıt yaptırmak için o binaya girdik.

Resepsiyondaki görevli bilgisayar ekranından rezervasyonu-muzu kontrol etti. Sonra ilk olarak bana döndü. “Mabel Sayman değil mi?” diye sordu. Başım la onaylamamın ardından bir form ve bir kalem uzattı.

“Buraya isim soy isim ve diğer kişisel bilgilerinizi yazdıktan sonra imza atabilir misiniz?”

“Tabii ki,” diyerek formu ve kalemi aldım. Tam doldurmaya başlıyordum ki mideme bir sancı girdi. Midemden karnıma yayılan bir ağrı...

Kalemi Deniz’e uzatıp, “Sen doldurur musun?” dedim ve karnımı tuttum.

Deniz panikleyip “İyi misin Mabel?” diye sordu.

“İyiyim iyiyim,” dedim, “sanırım soğuk midemi etkiledi.”

Deniz kalemi alıp önce isimlerimizi yazdı. Formu doğru dolduruyor mu diye onu izlerken bu kez çok daha büyük bir sancı mideme oturdu. Öyle bir sancıydı ki, bütün vücudumu titretti. Gözlerim forma sabitlenmiş bir halde, “Lavabo,” diye mırıldandım, “lavabo nerede?”

Görevli sol taraftaki kapıları işaret etti.

Bir hışımla kendimi lavaboya atarken elimle ağzımı zor kapatabildim. Tuvalet e girer girmez başımı klozete uzattım. Öğürmemle kusmam bir oldu. Kendimde miydim değil miydim fark edemedim. Soğuk soğuk ter damlaları alnımdan yüzüme doğru kaydı.

Birkaç dakika sonra kendime biraz gelmiş tim. Fakat şimşekler beynimde halen çalıyordu. Elimi karnıma götürdüm ve sessizce mırıldandım.

“Yoksa...”

56. Bölüm

İki gecelik tatil kaçamağının ardından eve döndük. Vakit kaybetmeden son hazırlıklarına giriştim.

Uçak biletimi almıştım. Üç günüm kalmıştı. Son üç gün...

Suzan Abla konuştuğumuz gibi birisini ayarlamıştı. Benimle de tanıştırdı. Orta yaşlarda, kendi halinde bir kadındı. İçime sinmişti. Ben gittikten sonra akşamları evde kalacak ve teyzemin bakımını üstlenecekti.

Deniz tatilden geldiğimizden beri yanımdan ayrılmıyordu. İşlerini pek umursamıyor, kalan son günlerde her anını benimle geçirmek istiyordu.

Teyzemin durumu ise aynıydı. Sessiz, sönük, bitkin...

Son gece gelip çatmıştı. Ertesi sabah erken saatlerde uçağım vardı. Deniz beni havaalanına bırakacaktı. Sabaha bırakmadan geceye doğru çantamı hazırladım. Sadece uyurken giyeceğim takımla ertesi gün giyeceğim kıyafetlerim dışarıdaydı. Artık yola koyulmak için her anlamda hazırdım.

Buradaki son akşamımda çay demlemeye karar verdim. İngiltere'ye döndüğümde uzun bir süre buradaki gibi demleme çay bulamayacaktım.

Deniz'le birkaç bardak çay içtikten sonra yatma hazırlıklarına başladım.

Gece yatak odasına geçtiğimde Deniz hemen arkamdan geldi. "Mabel..." diye her zamanki şefkatli ses tonuyla seslendi.

Çantamı kapının eşiğine taşıyordum, “Efendim,” dedim.

“İyi misin?”

“İyiyim, bir sorunum yok.”

Deniz kıvranıyordu. Giderayak huzursuzlanmıştı.

“Tatilden beri aşırı sessizleştin. Farkındasın değil mi?”

İçindeki döktü.

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdim, “yola çıkma stresi sanırım.”

“Bu yanıtı verirken bile yüzüme bakmıyorsun Mabel. Bir sorunumuz varsa lütfen söyle!”

Derin bir nefes aldım. Deniz’e döndüm. Suratıma zoraki bir gülümseme yerleştirdim.

“Deniz... Benim kadar sen de streslisin. Farkındasın değil mi?”

Bunun üzerine Deniz bana doğru geldi. Yürürken kollarını açmıştı. Ben bir karşılık vermeden sarıldım. Sımsıkı...

“Son gecemiz... Onun huzursuzluğunu yaşıyoruz sanırım.”

Sarılmasına sarılmayla karşılık verdim. Bir süre öylece kaldım.

“Hadi artık yatalım, sabaha karşı uyanmamız gerek. Anca yetişiriz.”

Son birkaç işimi daha hallettikten sonra yatağa girdim. Deniz benden önce girmiş, yatağı ısıtmıştı. Yanına sokulmamı bekliyordu. Ben yatağa girer girmez battaniyeyi üzerime attı, kollarıyla beni sardı.

“Seni çok seviyorum Mabel. Bunu asla unutma...”

Bu ana dayanmam çok güçlü. Mecburdum. Dayanmalıyım. Ellerimi karnıma doğru götürdüm ve kaç gündür beni terk etmeyen sancıyı dindirebilmek için karnıma bastırdım.

Aradan ne kadar geçmişti bilmiyorum. Uykuya dalıp dalmadığıma da emin değildim. Yine bir sesle gözlerim birden açıldı. Donup kaldım, sese kulak kabarttım. Ses devam ediyordu. Bir ayak sesi gibi tıkr tıkr yaklaşan bir ses...

Anında toparlandım, abajurun düşmesine bastım. Oda aydınlandı. Odanın aydınlanmasıyla ayak sesi hızlandı. Birkaç saniye sonra kapının kulpu yavaşça ve gıcırdayarak dönmeye başladı.

Gözlerimi dört açmış bir halde Deniz’i uyandırmaya çalıştım. Deniz mırıldanmaya başlamıştı ki kapı birden açıldı. Karşımda birden o belirdi.

Beliz!

Kalbim öyle çarpıyordu ki, kâbus mu görüyordum yoksa gerçek mi ayırt edemedim. Kesik kesik çıkan nefesimle “Beliz!” diye bağırabildim.

Beliz’in üzerinde siyah bir mont ve siyah bir kot pantolon vardı. Bir eli arkasıındaydı. Elini öne getirince tuttuğu kocaman bıçak abajurun ışığıyla parıldadı.

“Beliz! Ne yapmaya çalışıyorsun!”

Beliz’den alabildiğim tek yanıt bir sayıklama gibiydi.

“Sonun geldi!”

O an kontrolsüzce çılgılığı bastım. Beliz üzerime çullanıp ağzımı kapatmak istedi. İstemsizce kollarımla gard almaya çalıştım ve Beliz’i itekledim. O sırada bıçağı sağ kolumu sıyırdı. Geri savrulduğu anda da sağ kolumdan, dirseğimin birkaç santim yukarısından kan sızmaya başladı.

“Sonun geldi!”

Beliz’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, nefretle bakıyordu. Bana doğru bir hamle daha yapacaktı ki Deniz birden battaniyeyi Beliz’in üzerine doğru savurdu. Beliz bir o yana bir öbür yana delirmişçesine yalpaladı. Sayıklaması ise aynıydı.

“Sonun geldi!”

Panikle ne yapacağımı düşündüğüm sırada Deniz yataktan fırladı. Diğer taraftan Beliz’in üzerine doğru yürüdü.

“Beliz sakın ol ve bırak o bıçağı!”

Beliz hiçbir şekilde sakinlik emaresi göstermiyordu. Bir sağa bir sola yaylanır gibi hareketler çizerek bıçağı havada savuruyordu. Delirmiş gibiydi, gözlerinden nefret fışkırıyordu.

“Beliz sakın ol!” diye bağırdım. Sesim odada yankılandı. Umursamadı. Bakışlarını Deniz’e dikerek birkaç adım attı. Hemen ardından da çılgılık atarak saldırdı ona.

Deniz ani bir hareketle yana kaçıp bıçağın kendisine isabet etmesini engelledi. Beliz’i omuzlarından yatağa doğru itti. Beliz dengesini yitirdi, yatağa doğru savruldu. Deniz de hemen bir hamle daha yaparak Beliz’in üzerine atıldı.

Her şey gözümün önünde oluyor ancak hiçbir tepki veremiyordum.

Beliz ile Deniz boğuşuyorlar, birbirlerini sağa sola savuruyorlardı. Deniz tüm gücüyle Beliz'e arkadan sarıldı, onu yatağa bastırmaya, Beliz ise bıçağını geriye doğru savurarak Deniz'e saplamaya çalıştı.

Deniz, bütün gücünü toplayıp Beliz'in başını yatağa bastırmayı başardı. Dengesini yitiren Beliz, elindeki bıçağın kontrolünü kaybetti. Bıçak önce yatağın üzerine fırladı, oradan sıçrayıp yere, kapı yönünde düştü.

"Mabel!" diye haykırdı Beliz. Deniz tek eliyle Beliz'in iki kolunu birbirine kenetleyip onu hareketsiz hale getirdi. Diğer eliyle de ağzını kapattı. Beliz benim kadar olmasa da minyondu, Deniz'in onu zapt etmesi hiç zor olmamıştı. Ancak Beliz birden Deniz'in elini ısırды ve bağırmaya devam etti, "Mabel yardım et!"

Saniyeler içinde gözümün önünde gerçekleşen arbedede adeta hipnotize olmuşçasına donup kalmıştım. Birkaç saniye birkaç yıl gibi gelmişti. Önümde bir film oynuyordu ve ben sessizce izliyordum. Beliz'in yardım bağıışıyla kendime gelebildim. Yataktan fırlayıp kapıya doğru gittim. Yere düşmüş olan bıçağı elime aldım.

Deniz ve Beliz halen boğuşuyorlardı. Beliz, kendini sağa sola atarak Deniz'den kurtulmaya çalışıyordu. Deniz ise bütün gücüyle bastırıyor ve Beliz'i zapt etmeye çabalıyordu.

"Mabel! Mabel yardım et! Dayanamıyorum!"

Bıçağı sıkıca kavradım. Çırpınmaya devam eden Deniz ile Beliz'e doğru birkaç adım attım.

Dengemi sağladıktan sonra kolumu hızla kaldırıp elimdeki bıçağı Deniz'in koltuk altından göğüs kafesine doğru sapladım.

Çığlık...

Mavi gözleriyle gözlerime baktı. Nefesi kesilirken yavaşça geriye doğru devrildi.

O güzel gözleriyle gördüğü şey, gözlerinin içine bakarak gülümseyen yüzümdü.

2. PERDE

BELİZ

57. Bölüm

Bir kitapta okumuştum. Bazen vazgeçebilmek; en büyük özgürlüktür diyordu. Alışkanlıklarından, hırslarından, takıntılarından... En zoru ise sevdiklerinden vazgeçmekti. Aynı zamanda en acısı...

Belki de özgürlüğün gerçek bedeli.

Mecburdum. Başka bir seçeneğim kalmamıştı. Hem sevdiklerimi korumak hem de kendimi kurtarmak için en acı veren özgürlüğe doğru yelken açmak zorundaydım.

Her şey planladığım gibi gidiyordu. Kusursuzca...

Ta ki, Mabel gelene kadar...

BEYAZ ATLI PRENS MİYDİ YOKSA EN GÜZEL MÜJDE Mİ?

Mabel hayatıma girdiğinde henüz çok küçüktüm. Teyzem onu terk edip gitmişti. Annem evimizi ona açmıştı. Hayatıma girmesi belki de en büyük şansımdı. Kardeşim olsaydı eğer; öyle olamazdık sanırım. Her anımda yanımda, her duygunmda arkamdaydı. Sorgusuz, sualsiz hep destekçimdi.

Birlikte güzel bir çocukluk geçirmiştik. Üzerimdeki baskıları saymazsak... Sert kadındı annem. Beni severdi ama çok belli etmezdi. Belki de bu onun kendisine zulmeden hayata karşı duruşu,

ayakta kalma uğraşıydı. Ne zaman bir yaramazlığımız, ne zaman bir tersliğimiz olsa asla karşılıksız bırakmazdı. Ama Mabel'e kıyamazdı. Emanet görürdü onu ve ondan çıkaramadığı hıncını da benden çıkarırdı.

Kabullenmiştim bu durumu. Ne Mabel'e ne de anneme kızabiliyordum. Çünkü Mabel'in benimle üzüldüğünden çok emindim.

Yıllarımız birlikte geçti. Büyüdük. Mabel artık kendi yolunu çizmenin kararını almıştı. Aldığı kararı da uyguladı ve yurtdışına gitti. Bir daha dönmek üzere... Mabel özgürlüğünü benden vazgeçerek seçmişti. Belki de mecburdu. Bilmiyorum. Ben ise bir başıma kalmıştım ondan sonra. Vazgeçmeden üstelik. Vazgeçmeye zorlanarak...

Defalarca annemden ayrılmayı düşündüm. Kendime ait bir evin, kendime ait bir yaşamın hayalini kurdum. Üniversiteyi bitirdikten sonra pekâlâ gerçekleştirebilecektim bu hayalimi. Ben de annemden vazgeçecek ve tıpkı Mabel gibi kendi ayaklarımın üzerinde durduktan sonra kanatlanacaktım.

Fakat talih Mabel'e güldüğü gibi bana gülmemişti. Okulu bitirip kendime ait bir düzen kurmaya çabaladığım dönemde annemin hastalıkları baş gösterdi. Önce pek umursamadım ve geçici hastalıklardır diye düşündüm. Ama hayat bana her şeyin umduğum gibi gitmeyeceğini o zaman göstermeye başladı. Annemin bir hastalığı düzelirken bir başkası nüksetti ve zincirleme bir hale dönüşerek benim ondan kopmamı engelledi.

İlk başlarda kendime biraz vakit ayırabiliyordum. Hatta hayatıma birileri girebiliyordu, dostlar, arkadaşlar, kalp kırıklıkları... Ancak gün geçtikçe annemin durumu kötüleşti ve her geçen gün ben kendimden vazgeçmek zorunda kaldım. Ona iyi bir bakıcı bulmak, tedavilerini takip ettirmek ve böylelikle kendi hayatımı dilediğim gibi yaşamak ihtimallerimden birisiydi. Maddi yetersizlikleri saymazsak tabii... Babamdan kalan düşük bir maaş ve kira geliriyle gücümüz ancak Suzan Abla'ya yetiyordu. O da haftada birkaç gün...

Özgürlüğün hayalini kurmak bile bana yasaklanmıştı sanırım. Annem bu kez bilerek değil; bilmeyerek kısıtlamıştı beni. Eve hapsolmuştum; günün büyük bir kısmını onunla ilgilenmek ve bakımını takip etmekle geçiriyordum. Demans başladıktan sonra işler daha da kötüleşmişti. Kendime ait zaman, kendime ait bir yaşam yine annem tarafından elimden alınmıştı.

Annemin durumu gittikçe kötüleşince hastanenin yolunu da ezberler olmuştum. Bazen her gün, bazen de birkaç günde bir hastaneye gidiyor; annemin ilaçlarını almasını ve iğnelerinin vurulmasını sağlıyordum. Yıpratıcı bir süreçti benim için. Suzan Abla dışında hiçbir destekçim yoktu. Arkadaşlarım da yavaş yavaş çıkıp gitmişlerdi hayatımdan. Kimisiyle yollarımız ayrıldı, kimisi evlendi, kimisi Mabel gibi kendi yolunu çizdi. Tek arkadaşım bahçıvanımız Nusret Bey'in oğlu Yılmaz kalmıştı, bir de Suzan Abla. Yoruluyordum ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilemiyordum. Üstelik hayatımdan hiçbir şekilde zevk almıyordum.

Günler böyle geçip giderken, hayatımın seyrini kökten değiştirecek olayı yaşadım.

Evet...

Deniz'le tanıştım.

Yine annemi hastaneye götürdüğüm bir gün, iğnesi için sırada beklerken yanıma geldi. Mavi gözleri, sevecen ve şefkatli bakışlarıyla anında kendisini fark ettirebiliyordu. Yüzünde tebessümle, "Size yardımcı olmamı ister misiniz?" diye sordu.

Annemle yan yana koridordaki bankta oturuyorduk. Ağrılarından, sızılarından dem vurup duruyordu. Sırada uzun süre beklememize de sürekli söyleniyordu. Deniz'in bu içten sorusuna, "Bizi öne alabilirseniz gerçekten yardımcı olursunuz, annemin ağrıları arttı da," diyerek karşılık verdim.

Deniz, sırada beklediğimiz oda yerine başka bir odayı işaret etti.

"Öne alamamama işinizi hızlıca halledebilirim."

Dediğini de yapmıştı. Annemin vurulması gereken iğnelerini Deniz hemen oracıkta halletmiş; annemi beklemekten beni de annemin mızımlanmalarını çekmekten kurtarmıştı.

“Sizi hep buralarda görüyorum. Ne zaman isterseniz yardımcı olurum.”

Bu cümleyi kurarken gözlerimin içine bakıyor ve gülümsüyordu. O gülümsemenin altında çok şey hissetmiştim. Beğenilmek, fark edilmek, etkileyebilmek... Birçok duyguyu bana aynı anda yaşatmıştı. Uzun zamandır tatmadığım, yaşamadığım dürtüleri harekete geçirmişti.

Teşekkür ettikten sonra ayrıldık. İki gün sonrasıydı. Yine hastanenin aynı koridorunda annemin homurdanmalarıyla bekliyordum. Ama bu kez farklıydı. Bu kez gözlerim Deniz’i arıyordu.

Birkaç dakika sonra koridorun ucunda Deniz’i gördüm. Yanma gidip yardım istesem mi diye düşünürken o çıkageldi. Yine aynı sevecen yüz ifadesiyle... Annemle aramızda biraz mesafe vardı. Ona duyurmadan, “İki hafta önce giydiğiniz tişörtü giymişsiniz. Size çok yakışıyor,” dedi ve muzipçe gülümsedi...

Bu cümlesinden o kadar çıkarım yapmıştım ki... Demek ki sürekli beni görüyordu, demek ki sürekli beni izliyordu, demek ki sürekli bana dikkat kesiliyordu. Dahası kadın ruhundan çok iyi anlıyordu. Yalnızlığın doruk noktasında olduğum için mi yüzüme ilk gülen kişiye karşı bir şeyler hissetmiştim, yoksa ondan gerçekten hoşlanmış mıydım bir türlü hislerime tercüman olamıyordum.

Yine bize yardımcı oldu ve annemi özel olarak ayrı bir odaya aldı. Bu kez daha detaylı izledim ben de. Yüz hatlarını, vücut yapısını, enerjisini... Çekiciydi. Hem de çok.

İşlemleri tamamladıktan sonra annemi odadan çıkardım. Aynı odaya teşekkür etmek için geri döndüm. Etkileyici yüz ifadesiyle, “Sakıncası yoksa numaranızı alabilir miyim?” diye sordu, “hem gelmeden haber ederseniz hiç sıraya girmeden hallederiz iğne işlerini.”

Hiç itiraz etmedim. Edemedim. Her türlü işime geliyordu.

“Tabii ki,” diye karşılık verdim, “bu arada ben Beliz.”

**“Memnun oldum Beliz. Ben de Deniz,” diye karşılık verdi,
“isimlerimiz de yakın çıktı. Tuhaf değil mi?”**

**Nereden bilebilirdim ki tuhaf sayılan sadece isimlerimizin ya-
kın olmasıdır?**

O günden sonra hayatım değişmeye başlamıştı işte...

**Deniz hayatıma bir müjde gibi girivermişti. Hapsoldüğüm,
kaybolduğum ve yok olduğum günlerde...**

58. Bölüm

Deniz’le birlikte her şey güzelleşmişti. İlk olarak anneme evde sağlık hizmeti sunabileceğini söyledi. Beni neredeyse her gün hastaneye gitme eziyetinden kurtarmıştı. Artık bizim eve geliyor ve annemin iğnelerini evde yapıyordu.

Böylelikle Deniz’le daha sık görüşüyorduk. İğneleri rutine bindirmişti. Annemin kan pıhtılaşma sorunu yüzünden iki günde bir kan sulandırıcı iğne olması gerekiyordu. Hastanedeki hemşireler iğneleri benim de yapabileceğimi söyledi ama ben iğneden ölesiyeye korkardım. Bırak birine saplamayı bir iğne görmek bile baygınlık geçirmeme sebep olabilirdi. Bu yüzden Deniz de iki günde bir bize gelmeye başladı. Ben de bu bahaneyle iki günde bir onu görüyordum. Her geldiğinde kahvesi, çayı derken dostluğumuzu ilerletmiştik. İkimiz de halimizden memnunduk.

Her geçen gün Deniz daha çok heyecan veriyordu bana... Bazı zamanlar yaptığı minik sürprizlerle heyecanımı çoğaltıyordu. Gün geçtikçe ona olan zaafım artıyordu. Gelmediği zamanlar bir bahaneyle ya mesajlaşıyor ya da telefonla görüşüyorduk. Zaman içinde annemin hastalığıyla ilgili bahaneler yerine günlük hayattan konulara döndü sohbetlerimiz ve bir anda rutine bindi.

Hissediyordum. O da benden hoşlanıyordu ve bunu her hareketi ile belli ediyordu. Gel zaman git zaman derken daha sık görüşmeye başladık. İlişkimizin ismini koymamıştık, her şeyi doğal

akışına bırakmıştık. Ama ben her seferinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum.

Hayatımı birkaç hafta içinde değiştirmeyi başarmıştı. Artık evimiz eskisi kadar itici gelmiyordu. Hatta Deniz varken daha da güzelleşiyordu. Hayat rutinim sıkıcılıktan uzaklaşmış, aynı koşullara rağmen inanılmaz heyecanlı bir yaşama dönüşmüştü. Uzun zaman sonra ilk kez bu denli huzurlu ve mutluydum. Hayatımdaki boşlukları bir anda doldurmuş ve birçok şeye karşı bakış açımı tamamen değiştirmişti. Hatta tekrardan çizim yapmaya, sabah olunca perdeleri açmaya, bahçeye çıkıp güneşi selamlamaya bile başlamıştım. Yeni yıla girmek üzereydik, bu yılın benim yılım olacağını hissediyordum. Ancak fark edemediğim korkunç gerçekle yüzleşmeme ramak kalmıştı. Sadece henüz bilmiyordum...

SEVGİ NE KADAR BÜYÜK OLURSA ŞÜPHE DE O KADAR BÜYÜK...

Deniz bazı geceler bende kalmaya başlamıştı. Onunla birlikte geçirdiğim anları tarif edebilmem imkânsızdı. Sanki daha önce hayatıma hiç erkek girmemiş gibiydi. Karanlığımın ortasında bir deniz feneri olmuş; her yanıma aydınlatıyordu. Kalbime de bedene de ruhuma da aynı heyecanla hükmedebiliyordu.

Her şey güzel giderken annem yine oyunbozanlığını göstermişti. Durumu daha da kötüye gitti. Önce Alzheimer gibi birçok şeyi unutmaya başladı. Ardından hareket yetilerini kaybetmeye... Deniz'le birlikte birkaç kez hastaneye götürüp çeşitli doktorlara gösterdik. Fakat hiçbirisi net bir yanıt veremedi. Neredeyse hepsi de yaşlılığa bağladı ve zaman içinde umutlu olmamamız için bizi uyardı.

Annem kötüleştikçe Deniz daha çok ilgilendi. Fakat bir çözüm olmadı. En sonunda adeta yatalak hale geldi. Konuşmuyor, hareket etmiyor ve hiçbir yaşam belirtisi göstermiyordu. Deniz'le yaşadığım güzel günlerin acısını bir anda çıkarıyordu. Deniz ise beni hep en kötüsüne hazırlıyordu.

O günlerde de yine en büyük destekçim Deniz olmuştu. Annemin zorlaştırdığı oranda Deniz hayatımı kolaylaştırıyordu. Fazla iyiydi. Gereğinden fazla... Şaşırtıcı derecede bir iyilik. Alışık değildim böyle hissettirilmeye. Böyle sahip çıkılmaya. Hele bir erkek tarafından. Babamdan sonra asla yaşamadığım bir duyguydu bu. Aştan ve sevgiden ötede; bambaşka bir şeydi. Belki de şefkatti bana gösterdiği...

Annemin gözlerimin önünde erircesine kötüye gitmesi beni derinden etkiliyordu. Her şey çok hızlı olmuştu. Kısa süre içinde kötüleşti. Deniz'le paylaşamıyordum ama onun çabalarına rağmen ruhum kısıpaca alınmışçasına acı çekiyordu. Hele de geceleri... Geceler bir anda zehir olmuştu bana.

İlk başlarda kâbuslar vardı sadece. Garip, anlamsız ama korku dolu rüyalar... Her seferinde sıçrayarak uyanıyordum. Gecede bir olan kâbuslarım gün geçtikçe her uykuya daldığım anda karşıma çıkmaya başladı.

Kâbuslarımla mücadele ederken daha kötüsünün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Fakat oldu.

Bir gece, Deniz'le akşam güzel vakit geçirdikten sonra birlikte uyumuştuk. Gecenin bir yarısı yine bir kâbusla uyandım. Ancak bu kez sıçrayamadım yerimden. Her tarafım tutulmuştu sanki. Kalkmaya çabalamama rağmen gücüm yetmemişti. Yanımda uyuyan Deniz'e bile seslenememişim. Gördüğüm kâbus sanki bedenimin kontrolünü de ele geçirmişti.

Başka bir gece yine benzer bir kâbusla uyandım. Yine kıpırdayamadım. Sırtüstü öylece kalakalmışım. Sanki bir ameliyat masasındaydım ve her yerim uyuşturulmuştu. Sadece gözlerim açılıyordu ve etrafımı görebiliyordum. Parmağımı bile hareket ettiremiyordum. Bir çeşit karabasandı. Çocukluğumdan beri ilk defa böyle bir şey yaşıyordum. Çok korkmuştum.

Benzer durum diğer gecelerde de devam etti. Her seferinde yanımda Deniz olmasına rağmen yatağa çelik bir zırhla zincirlenmiş gibi hareketsizdim. Gözlerimi zar zor açıyor sonrasında

parmağımı bile kıpırdatamıyordum. Yaşadıklarımın, anneme olanların bana fazla geldiğini, bedenimin bu sıkıntıları daha fazla kaldıramadığını düşündüm.

Üst üste yaşadıklarımın sonra bunları Deniz'e anlatmaya karar verdim. Dikkatle dinledi neler hissettiğimi ve aynı noktaya değindi: annemin durumunun kötüleşmesinin bende etkilerine...

Deniz o günden sonra sık sık yanımda kalmaya başladı. Hem annemin durumunun daha da kötüleşmesi hem de benim yaşadıklarımın dolayısıyla... Garip olansa her geçen gün kötüye gidişlerimizdi. Anlam veremediğim devamlı uyku halim ve bedenimin kontrolünü kaybetmelerim sürekli devam etti. İşin tuhaf kısmı ise; her şeye özen gösteren Deniz'in bir sağlıkçı olarak yaşadıklarımı normal karşılaması, bunu 'tıp dilindeki tabiriyle' sıradan bir uyku terörü olarak görmesiydi. Ama bu işte normal olmayan bir şeyler vardı ve ben bunu iliklerime kadar hissediyordum.

CEHENNEMİN İÇİNDEKİ SAHTE CENNET

İşte hayat böyleydi. Cehennemin içinden çıkan cennet bazen sahte olabiliyordu. Benimki de öyle olmuştu. İçimden bir ses, nedense yaşadıklarımın Deniz'le alakalı olabileceğini söyledi. Böyle bir şüpheyi içimde barındırdığım için kendimi ne kadar suçlasam da bunu test etmekten başka çarem yoktu. Sanırım annemin kızı olmamdan kaynaklı 'şüphencilik' ruhumun derinliklerine işlemişti.

Deniz'in bende kaldığı gecelerdeki rutinlerimizi gözlemlemeye başladım. Fark ettiğim ilk durumsa Deniz'in bir şekilde bana kendi hazırladığı içecekleri içirdiğiydi. Ya çay ya kahve ya da bira... Neredeyse her gece bana bir içecek ikram ediyordu. Bunu fark ettikten sonra bir gece getirdiği birayı içmiş gibi yaptım. Fakat içmedim. Her zamanki rutinde yatağa geçtik. O an ilk tuhafılığı sezinlemiştim. Çünkü ne zaman Deniz'le yatağa geçsek kısa bir süre sonra hemen uykuya dalıyordum. Onun verdiği huzur ve mutluluktan sandığım uykular... Fakat o gece öyle olmadı.

Uykum hemen gelmedi. Ancak ben, aynı rutinde uyumuş olmak için uykuya dalmış numarası yaptım.

Ve korkunç anı işte o gece yaşadım.

Deniz, kısa bir süre sonra bana seslendi. Yanıt vermedim. Başını uzatıp uyuyup uyumadığımı kontrol etti. Uyuma numarasına devam ettim. Bunun üzerine doğruldu ve odanın içindeki çantasıyla bir süre uğraştı.

Hemen arkasından koluma bir şırınganın ucu saplandı...

59. Bölüm

İğneden ölesiye korkan ben, uyanık olduğumu fark ettirmemek için tüm gücümle direnmiştim. Bana neden iğne vurduğunu düşündüm. Aklıma kötü şeyler getirmek istemiyordum. Yaşadığım zorlu günlerden dolayı bir çeşit sakinleştirici de yapabilirdi. Bunu bana söylemeden kendimi iyi hissetmemi sağlayabilirdi. Fakat öyle olmadı. İğneyi vurmasından bir süre sonra aynı şeyleri yaşamaya başladım. Bedenimin kontrolü benden çıktı. Her tarafım uyuştı. Kollarımı, bacaklarımı, hatta parmaklarımı bile hareket ettiremedim. Az sonra yanıma uzandı. Ellerini saçlarımda gezdirdi. Önce onları hayranlıkla koklamaya başladı. Sonra hızla saçımı çekti. Sanki beni uyandırmaya çalışıyordu. Gözlerimi açmamak için direndim. Sonunda açtım. Bu sefer uyuyormuş taklidi yapma sırası Deniz'deydi.

İnanmıyordum.

İnanmak istemiyordum.

Ertesi gün Deniz'i gözlemlemeye çalıştım. Her şeyi normaldi. Her zamanki gibi içten ve samimi davranışlarını arka arkaya sıralıyordu.

İşkillendim. Bu kadar olmamalıydı. Bu kadar iyi davranmamalıydı.

Saatlerce düşündüm. Deniz'in bana yaptığı ilacı... Ne yapmıştı bana? Neden yapmıştı? Neden bütün vücudum kaskatı kesilmişti? Sonrasında neden hiçbir şey olmamış gibi yatakta yanımda uzanıp beni izlemişti?

Deniz'in hayatını düşündüm sonra... Babasını yıllar önce kaybettiğini söylemişti. Daha sonra da annesi ölmüştü. İzmir'de bir kız kardeşi vardı. Ya da herkese söylediği sıradan yalanlardı bunlar. Hayatı namına başka hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Ne bir arkadaşi ne bir dostu... Aşktan gözüm kararmıştı ve nedense bunları merak etmemiştim. Aynı evde kaldığım insanı çok az tanıyordum.

O an tek yapabileceğim şey Deniz'i araştırmak olacaktı. Ama nasıl?

GERÇEKLERLE YÜZLEşMEK ACI VERİR...

Aklıma gelen tek çözüm güvendiğim bir insandan yardım istemektir. Sır saklayacak, sırrımı saklayabilecek birisi... Bu kişi Ozan'dı. Mabel'in eski sevgilisi Ozan. Beni severdi. Sır saklamayı da bilirdi. Mabel ile çok büyük bir sırrımızı yıllardır saklıyordu.

Aynı gün Ozan'a ulaştım. Müsaitliğini sorup yanına gittim. Sıcak karşladı beni. İçten. Hal hatır derken, annemin sağlık hizmetleri için bir yardımcıyla anlaştığımızı ama adamı tanımadığımı söyledim. Sonuçta bizim eve girip çıkacaktı, kim olduğunu öğrenmem gerektiğinin altını çizdim. Birlikte olduğumuzdan hiç bahsetmedim.

Ozan'ın çevresi hep genişti. Yardımcı olabileceğini biliyordum. Deniz'in bilgilerini alıp emniyetteki arkadaşlarına sorduracağını söyledi. Ertesi gün aradı. Herhangi bir suç kaydının olmadığını, GBT'sinin temiz olduğunu, anne ve babasını yıllar önce bir kazada aynı anda kaybettiğini ve tek başına kaldığını aktardı.

Ozan'ın verdiği bilgilerle nevrime dönmüştü. Deniz'in bana anlattıklarıyla ters düşüyordu. Babasını çocukken, annesini ise daha sonra kaybettiğini söylemişti. Ama resmi kayıtlara göre aynı anda ölmüşlerdi. Dahası, bir kız kardeşinin varlığı söz konusuydu ancak resmi kayıtlarda böyle bir kardeş görünmüyordu...

Deniz'e karşı şüphelerim bir anda artmıştı. Kesinlikle bir haltlar karıştırıyordu. Bunu öğrenmeninse tek bir yolu kalmıştı. Hiçbir şey bilmiyor gibi hayatıma devam etmek ve gizli gizli Deniz'i çözmek...

Aynı döngüde hayatımızı bir süre devam ettirdim. Bahar gelmek üzereydi ancak ben içten içe buz tutuyordum. Çeşitli bahanelerle Deniz'in bana olabildiğince az gelmesini sağlamaya çalıştım. Onun geldiği saatlerde dışarı çıkıyor, akşamları gelmek istediğindeyse iyi hissetmediğimi ya da işimin olduğunu söylüyordum. Deniz geldiği gecelerde yine bana gizli gizli uyku ilacı vermeye, bazı gecelerde ise beni uykuda sandığı anlarda iğne yapmaya devam etti.

Bir gece, Deniz banyodayken çantasını karıştırdım. Çantasında onlarca farklı iğne ve ilaç vardı. Telefonumla ilaçların ve iğnelerin hızlıca fotoğraflarını çektim. Ertesi gün internette yaptığım araştırmalarda, çoğu sıradan şeyler gibi gözüküyordu. Kas gevşeticiler, kan sulandırıcı ilaçlar, kortizonlar... Ancak içlerinden bir tanesi hakkında internette fazla bilgi yoktu. Konuyu biraz daha deşmeye başladım. Sıradan bir ilaç değildi, herkesin ulaşamadığı özel bir tür olduğunu öğrendim. *Benzer türdeki ilaçlardan bazıları ameliyatlar esnasında da kullanılıyordu. Etkileri ise belliydi. Bilinç ve duyular açık bir şekilde kasları kısmi felç etmesi... Ancak ilaçların dozları çok iyi ayarlanmalıydı. Çünkü bazen solunum kaslarını da felç edebiliyor ve solunumun durmasına neden olabiliyordu. Yaptığım araştırmalarda deneyimli kişiler tarafından kullanılması gerektiğine dair bilgiler de vardı. Deniz hayati fonksiyonlarıma zarar vermeyecek şekilde bana enjekte edebilmeyi başardıysa bayağı deneyimli olmalıydı...*

Aklımı yitirmek üzereydim. Kapana kısılmış; ne yapacağımı bilmez bir halde...

Bir süre daha Deniz'i araştırmaya devam ettim. Emin olmalıydım. Her şeyden emin... Gerekirse polise gidecek ve tüm olan biteni anlatacaktım.

Eski komşularımız aracılığıyla çalıştığı hastaneden birilerine ulaştım. Kimseye çaktırmamak için bahanem Ozan'a

uydurduğumun aynısıydı. Deniz'in nasıl birisi olduğunu, kimlerle oturup kalktığını sordum.

Genellikle tek başına olan, başka insanlarla kolay kolay samimiyet kurmayan birisiydi. Halbuki benimle nasıl da hemen sıcak bir ilişki kuruvermişti! Birkaç yıldır aynı hastanede çalışıyordu ve genel olarak herkesle uyumluydu.

Araştırmalarımın devam ederken, bir önce çalıştığı yeri öğrendim. Oradan da birilerine ulaşıp Deniz'i sordum. Benzer yanıtlar almıştım. Çok benzer... Herkes Deniz'den övgüyle bahsediyordu. Fakat bir farkla... Deniz'in yıllar önce çalıştığı o hastanede bir ilişkisi varmış. Deniz işten ayrıldıktan sonra kız da bir daha ortalıkta görünmemiş. İstifa dilekçesi bile sunmadan işe gitmemiş. Bir daha ne gören olmuş ne de bir duyan...

Öğrendiğim bu bilgiyle şaşkına dönmüştüm. Kızı araştırdım. Sosyal medya hesaplarını buldum. Hatta mesajlar attım. Ancak kızıdan bir belirti yoktu. Herhangi bir yaşam belirtisi... Sanki yer yarılıp içine girmişti.

Bunu fark ettiğim gece Mabel'e anlatmaya karar verdim. Hatta sadece anlatmayacak; bizzat gelmesini ve bana yardımcı olmasını isteyecektim. *Aynı yıllar önce yaptığı gibi...* Mabel yıllarca böyle konuları araştırmıştı. Tecrübeli ve başarılıydı. Aynı gece Mabel'e acilen gelmesini istediğim mesajı attım. Fakat Mabel'den bir yanıt alamadım. Bu bende büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Artık eskisi gibi samimi olmadığımızı biliyordum ancak her çağırdığımda yardımına gelecek diye ummuştum hep. Yanılmışım.

Zordu. Gizli gizli Deniz'i araştırırken ona belli etmemeye çalışmak; her şey yolundaymış gibi bir hava yaratmak... Ama mecburdum. Bir süre daha devam etmeliydim. Deniz'in aleyhinde bir delil bulmalı ve polise eli güçlü gitmeliydim. Aksi takdirde kimseyi inandıramazdım. Bu yüzden bana güçlü bir kanıt lazımdı.

Bu esnada Deniz'in çok daha eskilerde çalıştığı başka bir yeri öğrendim. Orada da bir sevgilisi daha olmuştu ve ne hikmetse o da bir anda ortadan kaybolmuştu. Bu kadar büyük bir tesadüf

imkânsızdı. Kesinlikle Deniz'in karanlık, kapkaranlık bir yüzü vardı.

Şanslıydım. Ya da ben kendimi şanslı görüyordum. İkinci kız hakkında daha detaylı bilgilere sahip olmuştum. Ev adresini bile öğrenmiştim. Bir gün Deniz hastalarına çıktıktan sonra apar topar evden ayrıldım. Kızın İstanbul'daki adresine doğru yol aldım. Eski bir gecekondu mahallesinde tek başına bir müstakil evde yaşıyordu. Evi buldum. Bahçesini dışından bir süre izledim. Evde pek bir yaşam emaresi yoktu. Perdeler sonuna kadar kapalıydı. Camlarsa uzun süredir temizlenmediği için kir bağlamıştı.

En iyisi kapıyı çalmaktı. Evde kimsenin olmadığından emin olmak...

Heyecandan kalbim hızla atarken bahçeden içeri girdim. Kapıya kadar etrafımı kolaçan ederek yürüdüm. Kapıya ulaştım. Zil yoktu. Elimle kapıya birkaç kez vurdum. Açılmadı. Biliyordum, açılmayacaktı da...

Son kez emin olmak adına vurduktan sonra içeriden bir ses duydum. Sanki birisi vardı. Sanki birisi kapıya yaklaşıyordu. Kalbimin atış hızı adeta katlanmıştı. Nefesimi tuttum.

Kapı açıldı.

Karşımdaki yüzü görünce korkudan ne yapacağımı şaşırdım.

Kapıyı açan Deniz'di...

60. Bölüm

BİR KÂBUSA GİRİŞ 101

Anlamıştı Deniz her şeyi... Gizli gizli onu araştırdığımı. Bura-ya, bu eve geleceğimi biliyordu. Bu eve geleceğimi bildiğine göre; iki eski sevgilisinin de ortadan kaybolması kesinlikle Deniz yüzündendi.

Geriye dönüp kaçacağım esnada üzerime atıldı, bileğimden yakaladı.

“Hoş geldin Beliz! Bu ne güzel sürpriz böyle!”

Aylardır şefkatli gördüğüm o yüzün, o bakışların altından ür-kütücü bir ifade çıkmıştı. Sinsi bir gülüş, acımasız bir bakış.

“Deniz! Deniz dur ne yapıyorsun!”

Beni içeri çekmesiyle kapıyı kilitlemesi bir olmuştu. Rutubetli, küf ve acı kokan bir evdi. Her tarafı dökülüyordu. Salona kadar ite kaka götürdü beni. Süngerleri fişkırmış bir ikili koltuğun üzerine fırlattı.

Mavi gözleri bu kez nefretle bakıyordu. Gerçek yüzünü ortaya çıkarmıştı.

“Demek benim geçmişimi araştırıyorsun ha! Bravo Beliz Hanım!”

Konuşurken titreyerek gülmesi, psikopatça alkış ritmi tutması... Her şey; her şey çok korkunçtu!

“Deniz dur, yanlış anladın. Ben... Ben hiçbir...”

“Kes sesini! Ne yapmaya çalıştığını anlamadığımı mı sanıyorsun?”

“Deniz neler oluyor? Neden böyle davranıyorsun?” Hâlâ durumu kurtarmaya çalışıyordum, ancak belli ki boşa kürek çekiyordum.

“Öğrendin mi Buket ile Gizem’e neler olduğunu? Öğrenmediysen ben anlatabilirim sana! Hatta daha öncekileri de...”

Artık rol yapmamın bir manası kalmamıştı. Aleni bir şekilde itiraf ediyordu.

“Pislik herif! Ne yaptın onlara söyle? Neredeler?”

“Kurallara uymadılar ve cezalarını çektiler!”

“Ne kuralı ne cezasından bahsediyorsun? Kızlara bir zarar verdin mi çabuk söyle?”

Bu cümlemden sonra yerimden kalkıp Deniz’e saldırmaya yeltendim. Daha ilk hamlede engelledi beni.

“Anlaşıldı. Sen de cezayı arıyorsun!”

“Ne yaptın kızlara söyle!” diye bağırdım. Bağırmanın ardından gözyaşlarımı tutamadım.

Deniz boş boş gözlerimin içine bakıyordu. Şu anda bir korku filminin içinde gibiydim ve kurban bendim.

“Asla tahmin edemezsin!”

“Neredeler? Neden arkalarında hiçbir iz yok?”

Korktuğum ve duymak istemediğim yanıtı Deniz büyük bir zevk alarak verdi.

“Hak ettikleri yerdeler ama zorlarsan belki bulabilirsin Beliz Hanım!” Bunu söylerken işaret parmağını *kafanı çalıştır* der gibi başına değdirmişti.

Karşılaştığım gerçeğe şoka girmiştim. Deniz sadist bir psikopattan başka bir şey değildi. Avına sinsice yaklaşan, profesyonel bir hasta!

“Onlar benim tutsaklarımdı. Sen de öylesin! Tutsaklığın kurallarına uymadıkları için cezalandırıldılar. Eğer sen de uymazsan aynı cezayı çekeceksin. Ama kurallara uyarsan hiçbir şey olmayacak. Hatta bununla yaşamayı öğrenirsen emin ol daha mutlu olacaksın.”

Bunları anlatırken gözleri parıldıyordu. Anlattığına gerçekten inanıyor ve bu şekilde yaşamamızı istiyordu. Hem sevgilisi hem de tutsağı olarak...

“Öldür beni de hadi! Madem öyle... Uymayacağım; hiçbir kuralına uymayacağım. Tutsağın değilim. Hadi, öldür beni!”

“Sen kendini çok akıllı zannediyorsun değil mi? Öyle kolay ölebileceğini mi sandın! Senin cezan bu kadar basit olamaz. Önce annen, sonra Suzan... Hatta Nusret ve kaçık oğlu... Hepsini gizli gizli öldürebilirim ve kimse farkına bile varmaz. Senin cezan bu olur!”

Bunları duyduğum an bir kâbusta olmayı o kadar çok istemiştim ki... Fakat değildim. Karşımda bir psikopat vardı ve hiçbir şekilde şakası yoktu. Ölümünden korkmamıştım hiçbir zaman; korkmuyordum da. Ama masum insanlar...

“Onların kılına zarar verirsen seni boğarım! Kendi ellerimle; hiç acımadan!”

“Bu senin elinde... Benim olmaya devam ettiğin sürece hiçbir şey olmayacak. Ama ufacık bir yanlışında Suzan ve annenden başlarım! Ve bunu kimseye fark ettirmeden yaparım. Bütün suç senin üstüne kalacak şekilde.”

Alenen beni sevdiklerimle tehdit ediyordu.

“Benim olmak derken?” diye tısladım en çirkin surat ifademi takınarak.

“Tahmin ettiğim kadar aptal değilsin Beliz, hiçbir zaman da olmadın. Bence ne demek istediğimi gayet net anlıyorsun. Laf ebeliğine lüzum yok,” dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. Ardından devam etti.

“Peki annene gizli gizli verdiğin ve onu yavaş yavaş ölüme götüren ilaçlar... Senin hakkında böyle bir rapor yazdığımdan haberin var mı? Hastanedeki laboratuvara sunulmak için anne-ne ait onlarca kan örneği hazır bekliyor. Unutma! Benim sözüme karşılık senin sözün! Kaçamazsın Beliz... Ayrıca işyerinden bir

arkadaşıma senin bana olan takıntından ve tehditlerinden de bahsettım, başıma bir şey gelirse ilk bakacakları yer 'sen' olacaksın!"

"Ne ilacı ne kanı! Ne saçmalıyorsun?" diye haykırdım. Ancak Deniz çoktan oyununu hazırlamıştı. Aylar öncesinden planını yapmış ve uygulamaya koymuştu.

Zaman kazanmak en iyisiydi. Suyuna gitmek ve bir süre de olsa onun oynadığı bu aptal oyun neyse onu kabul etmek o an tercih edebileceğim tek seçenektir. Daha çok korkmuş ve sırf onlara bir zarar gelmesin diye her şeyi kabul eden bir profil çizmeye karar vermiştim.

"Tamam... Tamam kabul... Sakın onlara bir zarar verme. İlla birisini öldürecekse beni öldürürsün. Ama asla onlara dokunma!"

Verdiğim karşılıkla tatmin olmuştu. Otoritesini kurduğuna inanıyordu. İnanmak zorundaydı. İnandırmak zorundaydım. Kollarını birbirine doladı ve en tatlı yüz ifadesini takınarak konuşmaya başladı.

"Kurallarım açık: Asla kimseye çıtın çıkmayacak ve benimle birlikte olmaya devam edeceksin. Benden habersiz hiçbir şey yapmayacaksın. Günlük yaşamına kaldığın yerden devam edecek ve asla şüphe çekmeyeceksin! Aksi halde neler olacağını ikinci kez hatırlatmama gerek olmayacak!"

61. Bölüm

Onun için muhteşem bir avdım.

Hasta annemden başka bir aile üyesine sahip değildim.

Arkadaşım yoktu, akrabam yoktu, tanıdıklarım çok uzaktaydı. Bu izbe evde bir başımaydım...

Gerçekten öldürür müydü sevdiğim bir avuç insanı? Öldürüp kaza süsü verebilir miydi? Annemi daha çok zehirler miydi? Ona fiziksel zarar verip beni suçlu gösterebilir miydi?

TUTSAKLIĞIN BAŞLANGICI, BELKİ DE SONUN...

Hemen polise gitmeyi ve şikâyetçi olmayı düşündüm. Eve döndükten sonra ilk fırsatta gidecektim. Fakat yine de çözüm olabileceğine dair şüphelerim vardı. Ülkemizde kadının beyanı esastı biliyordum ancak adalet ne zaman yerini tam olarak bulmuştu ki? Buna rağmen polislere gitmekten başka çarem yoktu.

Yetkili birimlere bu olanları nasıl anlatacağımı planlıyordum. Ama ben bu planları yaparken kapımda bir polis memuru bitti. Hakkımda bir ihbar olduğunu, karakola gelmem gerektiğini söyledi.

Şakası yoktu Deniz'in. Hamlemi tahmin etmişti ve benden önce davranmıştı. Karakola gittiğimde hastaneden karakola bildirimde bulunulduğunu öğrendim. Güya anneme yetkim olmadan sakinleştiriciler ve vermemem gereken bazı ilaçlar

vermiştim ve bu da kan tahlillerinde tespit edilmişti. İfade işle- mine geçmeden önce Deniz'den bir mesaj geldi. Mesajda sadece "Dikkatli ol" yazmış ve arkasından gülücük emoji si eklemişti.

Deniz, blöf yapmadığını ayan beyan gösteriyordu bana. Eli- mi kolumu en baştan bağlamıştı. Karakoldaki polisler e Deniz'in yaptıklarını anlatmaya cesaret edemedim. İnanmayacaklardı bana. Elimde hiçbir kanıt yoktu. Gerçekten annemi zehirle- diğimi ve suçu başkasına atmaya çalıştığımı düşüneceklerdi. Mecburen ifademde ilaçları hatırlamadığımı, yanlışlıkla vermiş olabileceğimi söyledim. tesinde hiçbir şey yapamadım. Ta- kipsizlik kararı verildi ve psikiyatriye sevk edildim. Birkaç kez gidip geldim ve üzerimdeki şüpheyi azaltmaktan başka mesafe kat edemedim. Sonrasında yapacağım beyanların ise artık bir hükmü kalmamıştı.

O günden sonra artık Deniz'in tutsağıydım. Her anlamda... Deniz, ilk olarak psikolojik üstünlük kurmak adına evin her ta- rafına kilitler taktı. nce pencerelere, birkaç hafta sonra kapı- lara. Daha sonra da st kata. şüphe çekmemek için bu kilitleri benim taktığımı ve annemin evden kaçma girişiminden dolayı yaptırdığımı söyledim herkese.

Deniz aynı rutinde eve gelip gitmeye devam etti. Aynı rutinde yanımda kalmaya da. Bazen eve geliyor ve tek kelime etmeden beni yatak odama kilitleyip gidiyordu. Ertesi gün işten geldiğin- de kilitleri açıyor ve dışarı çıkmama izin veriyordu. A ve susuz kaldığım günler oluyordu. Genelde davranışlarının ve beni nasıl cezalandıracağının o günkü tavırlarımla bağlantılı olduğunu fark etmem fazla zaman almadı. Surat astığım zaman beni odama ki- litliyordu. Ona kötü davrandığım, bağırdığım, kfrettiğim ya da sinir krizi geçirdiğim zaman cezam geceleri uyku ilaçları ve bazen de iğneler oluyordu.

Bazı geceler bilincim açıktı ancak gözlerimi bile hareket et- tirmekte zorlanır hale geliyordum. O gecelerde Deniz yanımda uzanıyor; sadece saçlarıma dokunup onları kokluyordu. Bazı

zamanlarda ise incitmeden okşuyordu. Dışarıdan bakan biri tüm bunların bir şefkat gösterisi olduğunu sanabilirdi. Bana asla dokunmuyor, şiddet uygulamıyordu. İlaçların etkisi ise gün içinde de varlığını göstermeye başlamıştı. Bağımlılar gibi çoğunlukla kendimden geçmiş, zor hareket edebilen bir yaratığa dönüşmeme ramak kalmıştı.

Bir süre daha dayanmaya mecburdum. Deniz'in onun tutsağı olduğuma tamamen inanması ve bu düzene alıştığımı kabul etmesi şarttı. Kendi evimde hapsolmama rağmen...

Yaz gelmişti ve ben bu eziyete aylardır katlanıyordum. Deniz bu ev içinde normal bir hayatımız olmasını istediğini birkaç kez ima etmişti. Ona istediklerini verince daha ılımlı bir tavır sergilemeye başladı. Geldiği akşamlar ona yemek yapmaya başladım. Gününün nasıl geçtiğini sordum. Hastalarını anlatmasını istedim. Onunla olmaktan zevk alıyormuş gibi rol yaptım. O da zaman içinde kademeli olarak evden çıkmama, günlük işlerimi halletme-me izin vermeye başladı. Hatta akşamüzeri yürüyüşlerime bile... Artık Deniz'in en uslu, en sözüne uyan ve en sadık tutsağıydım. Buna sonuna kadar inanmıştı. Ancak yine de bazı günler sudan bir sebep bulup beni bir şekilde cezalandırmaya çalışıyordu.

Bir gece yatakta beraber film izlerken fark ettirmeden başımı ona doğru çevirdim. Filmdeki saçma bir espriye gülüyor, gülerken adeta gözlerinin içi parlıyordu. 'Ya normal bir ilişkimiz olsaydı' diye geçirdim içimden. Ben de onunla bu filme gülebilseydim mesela. Birbirimize günümüzü anlatsaydık, acılarımızı ve sevinçlerimizi paylaşıyorduk, geceleri sarılıp uyusaydık...

Acaba neden böyle olmuştu Deniz? Bir çocuk anne karnına düştüğü andan itibaren masumdu. İnsanı kötülükle yoğuran yaşadıklarıydı. Peki Deniz ne yaşamıştı, başına neler gelmişti? Normal bir aile hayatı istediği kesindi ancak bunu içgüdülerini yenmeden başaramıyor; o melek yüzünün altında gerçek bir şeytan gizleniyordu.

UYANIŞ

Artık hayatım bana ait değildi. Bir şekilde bu oyuna son vermek için planlar yapmaya başlamanın zamanı gelmişti. Adeta altında ateşler yanan, jiletten yapılma bir köprüde adım atıyor gibiydim. Hata yapma ihtimalim yoktu. Kuş gibi hafif olmalıyım. Hem benim hem de diğerlerinin hayatı buna bağlıydı.

Hakkımda zaten bir kere suçlama yapılmıştı. Polise gitsem hiçbir şey ispatlayamayacaktım. Kaçsam tutsaklık kurallarını ihlal etmiş olacaktım. Muhtemelen arkamdan da olsa cezamı kesecek ve herkese zarar verecekti. Zarar vermese bile bunun ihtimalini düşünmek beni korkunç bir vicdan azabının altına sokacak, günden güne yok edecekti. Deniz'i öldürmek de ihtimallerden biriydi. O zaman da bunun cezasını bana Deniz değil yasalar verecekti ve geri kalan herkes beni günden güne unutup gidecekti. Yani Beliz'in hiçbir aksiyonu cezasız kalmayacaktı.

Ancak ölürsem Deniz benim ve sevdiklerimin yakasını bırakabilirdi.

Peki gerçekten ölmeli miydim?

Yoksa ölmeden ölebilmek mümkün müydü?

KURTULUŞ

Haftalar geçiyor, ben hâlâ çaresizlik içinde ne yapacağımı düşünüyordum. Bir gün internette gezinirken bir habere denk geldim. Haberde, insanların kendi benzerlerini buldukları bir siteden, eş ruhlardan ve şeytani ikizlerden söz ediliyordu. Dünyada bize tıpatıp benzeyen üç kişinin varlığından ve onlardan biriyle karşılaşma ihtimalimizin %0,5 olduğundan bahsediliyordu. Bu insanların hiçbir şekilde bir akrabalıkları ya da kan bağları yoktu. Ayrıca kendinize benzer biriyle yani bir *Doppelgänger* ile karşılaşmanın kötü şans anlamına geldiğini ve ölüm getirdiğini de eklemişlerdi. Hatta dünya tarihinde bugüne kadar I. Elizabeth'ten Kraliçe Katerina'ya, Abraham Lincoln'den Goethe'ye kadar pek

çok kişinin kendi benzerleriyle karşılaştığı ve sonrasında başlarına korkunç şeyler geldiği anlatılıyordu. Bunlardan en bilineni ise Émilie Sagée isimli Fransız bir öğretmendi. Bu zavallı kadının hayalet ikizi çalıştığı okulda yüzlerce kişi tarafından görülmüş, başına türlü türlü işler gelmiş ve sonunda da kadın kayıplara karışarak yok olmuştu. Haber eğlence içerikliydi tabii ki. Haberin sonuna bir de site eklemişlerdi 'twinstranger'. Sitedeki yapay zekâ uygulaması dünya üzerindeki benzerinizi bulmanıza yardımcı oluyordu.

Ben yaptığım çizimlerden ötürü mitolojiye, destanlara ve şehir efsanelerine aşındım. *Doppelgänger* terimini de biliyordum ancak daha önce bu kadar ilgimi çekmemişti. Merak ettim ve siteye erişim sağladım. Fotoğraflarımı yükledim. Hiçbir eşleşme çıkmadı. Sonradan da bir eşleşme olduğuna dair bir haber gelmedi.

İlk sitedeki denememde başarısız olmuştum. Daha sonra Dark Web ağında bulunan sitelerde şansımı denemeye karar verdim. Çünkü Dark Web'in bu tarz siteler için daha özgür bir yer olduğunu ve normal internet kullanıcılarına oranla çok daha fazla sayıda insanın buradaki siteleri ziyaret ettiğini biliyordum. Girdiğim bir siteye fotoğraf yükledim. Yüklememin ardından çok geçmeden eşleşme ekranı karşıma çıktı. Ben yaşlarda bir kadınla eşleşmiştim. Merakla fotoğraflarına bakınca, aramızda inanılmaz bir benzerlik olduğunu keşfettim.

Eşleştiğim kişi Hana isminde, Bosna-Hersek'te yaşayan birisiydi. Tanışmak için ona mesaj attım. Anında yanıt verdi ve aramızdaki benzerliğe o da şaşırdı. Ufak tefek farklılıklarımız vardı tabii ki. Saçlarımız, burnumuzun yapısı, gözlerimizin şekli... Ama bizi yakından tanımayan biri bu farkları algılayamazdı. En kötü, kardeş ya da kuzen olduğumuzu düşünürdü. Benzerliğimiz yüzünden başlayan sohbet çok sıcak ilerledi. Bir süre sonra dertleşmeye başladık. Eski bir Türk mahallesinde yaşadığı için biraz Türkçe de biliyordu. Günlerce muhabbet ettik. Hana yaşamından memnun değildi. Umursamaz bir annesi vardı ve üvey babası

tarafından çocukluğundan beri sürekli olarak tacize uğruyordu. Evden herhangi bir maddi destek almadığı için devamlı iş değiştiyor ancak hiçbir yerde tutunamıyordu.

Son zamanlarda geçimini uyuşturucu satarak sağlıyordu. Haftalar içinde sohbetimiz derinleştikçe bana yaptığı pislikleri, zehirlediği gençleri anlatmaktan çekinmediğini fark ettim. Sattığı mallar nedeniyle geçtiğimiz ay bir kişinin hayatını kaybetmesine neden olmuş ve bunu ballandıra ballandıra anlatmıştı. Bu ne ilk ne de son olacaktı. Önce hoşuma gitmedi, birkaç gün yazmamaya karar verdim.

Sonrasında ise iyice düşünüp taşınıp bu durumu avantaja çevirmek istedim. Aklıma bir plan geldi. Planın detaylarını düşündüm. Kötü bir plandı ama mecburdum. Hayatta kalmak ve ailemi kurtarmak için mecbur...

Bir süreliğine yer değiştirmeyi, birbirimizin hayatlarına geçmeyi teklif ettim. Evde yatalak annemden başka kimse olmadığından, arada bir gelen Türkçe bilmeyen Moldovyalı bir bakıcısı olduğundan ve bu dağ başında kimseyle muhatap olması gerekmediğinden bahsettim. Birkaç fotoğrafla da bu yalanlara inanmasını sağladım. İlk başlarda çekindi. Fakat daha sonra kabul etti ama maddi sorunları vardı. Bunu da ben üstleneceğimi belirttim ve onu bir şekilde ikna ettim. Hana'nın kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Acilen para bulmam gerekiyordu. Hem Hana'nın yol masrafları hem de Hana'dan sonraki yaşamım için... Sahte bir kimlik ya da pasaport yaptırmam şarttı. Para konusunda güvenle isteyebileceğim tek kişiye başvurdum. Ozan'a. Birkaç kez ondan borç para aldım. Hana'nın uçak biletleri ve arkamda iz bırakmamak için yeni bir tablet ve sonraki tahmini harcamalarım derken Ozan'a yüklü bir miktarda borçlanmışım. Ozan'ın şüphelenmesini istemiyordum. Ondan aldığım borcu kredi çekerek vermeyi düşündüm. Bu esnada aklıma başka bir fikir geldi. Tefecilik işiyle meşhur Sezer... Toplu halde ondan borç alacak ve Ozan'a

olan borcumu kapatacaktım. Sezer'e ödeme vaktim geldiğindeyse bilerek bir süre aksatacaktım. Böylelikle planım dahilinde herkes Sezer'den şüphelenecek ve onun bana bir zarar verdiğini düşünecekti. Deniz de...

Sonbaharın sonlarındaydık. Bana hep uğur getiren en sevdiğim mevsim. Bu kadar işi halletmem elbette aylar almıştı. Bu esnada Deniz'e her zamankinden daha sıcak davranmaya başlamıştım. Aynı ilk zamanlardaki gibi. Onunla ilgileniyor, geldiği günler ona yemek hazırlıyor, anlattığı saçma şeylere sahte kahkahalarla yanıt veriyordum. Benden şüphelenmemiş, bilgisayarımı ya da kişisel eşyalarımı kurcalamamıştı. Yaptığı tehditler nedeniyle zaten kaçabileceğime de ihtimal vermiyordu.

Bu kez şansım yeniden dönmüştü. Birçok aşamayı hiç şüphe çekmeden halletmiştim. Hana'nın yola çıkma zamanı yaklaşmıştı. Planımsa belliydi. Spor yaparken kaza süsü verecek ve uçurumdan Hana'yı aşağıya itecektim. Mecburdum buna. Birçok kişinin hayatına karşılık hiç tanımadığım bir kızın, Hana'nın hayatı... Ortalık sakinleşinceye kadar saklanacak ve daha sonra annemi o evden çıkarıp arkamda iz bırakmadan iyi bir bakım evine yerleştirecektim.

İlk olarak mesire alanındaki kameraları ortadan kaldırdım. Zaten kışa giriyorduk ve buralara pek kimseler uğramıyordu. Planım için en uygun yerdi. Başkasının üzerine kayıtlı bir hat ve eski bir telefon tedarik ettim. O andan itibaren Hana ile o telefon üzerinden görüşmeler yaptım ve kimseye o telefonu göstermedim. Bilgisayarına da internetten bulduğum, ana karta zarar verebilecek tehlikeli bir virüs yükleyip kapattım. Kimsenin yaptıklarından haberdar olmaması için...

Her şey tamamdı. Hana yola çıkmış ve havaalanına gelmişti. Bu dünyadaki cehennemine doğru ilerliyordu. Telefondan ona nereye gelmesi gerektiğini tarif ettim ve mümkün mertebe kimseye görünmemesini istedim. Sonuçta benim yerime geçerek bir süreliğine başka bir hayat yaşayacağına inanıyordu ve kimsenin bunu bilmemesi gerekiyordu.

Hana bizim beldeye doğru yola çıkmıştı. Deniz ve Suzan Abla evdelerdi. Mutfakta çay içiyorlardı. Artık tam zamanıydı. Spor kıyafetimi giyindim ve bilerek onların yanına uğradım. Amacım kıyafetimi net bir şekilde görmelerini sağlamaktı. Her zamanki gibi yürüyüşe çıkacağımı söyleyip evden ayrıldım. Deniz herhangi bir tuhafılık hissetmedi. Çünkü o ana kadar koyduğu tüm kurallara eksiksiz itaat etmiştim.

En sonunda vakit geldi, mesire alanında Hana ile buluştuk. Çok heyecanlanmıştım. Yüz yüze geldiğim ilk anda şaşkınlığımı gizleyemedim. Gerçekten bana benziyordu. Saçlarını da son güncel attığım fotoğrafımdaki aynı modelde kestirmişti. Daha önce fotoğraflarda da dikkat ettiğim gibi aramızda bazı farklılıklar vardı. Göz rengimiz aynı değildi. Boyu da benden biraz uzundu. Ama bunların artık pek bir önemi yoktu. Oluşacak morluklardan ve tuzlu suyun içinde kalacağından dolayı fark edilmeyeceğini umuyordum.

Annem resmen bitkisel hayattaydı. Ölümünden sonra beni teşhis edebilecek birinci derecede akrabam yoktu. Sadece Suzan Abla. Senelerdir kendim için hiç hastaneye gitmemiştim. Herhangi bir kaydım bulunmuyordu. Bu hayatta adeta yaşayan bir hayaletten farksızdım. Aradaki farkı anlayamazlardı ve umarım anlamayacaklardı...

AFFET BENİ HANA!

Aynı heyecan Hana'da vardı. Sık sık gülümsüyor ve garip hareketler sergiliyordu. Bir süre heyecanımızı dindirip sohbet ettikten sonra, mesire alanının kuytu bir yerinde kıyafetlerimizi değiştirdik. Hana benim üzerimdekileri, ben de onun üzerindikileri giyindim. Yeniden Hana'ya baktığımda her şey tamamı. Karşımda yeni bir Beliz duruyordu.

Bu esnada hava kararmış, bardaktan boşalırcasına yağmur başlamıştı. Her şey tam istediğim gibiydi. Etrafta pek kimse yoktu,

olanlar da çil yavrusu gibi dağılmışlardı. Vedalaşma bahanesiyle Hana'yı kayalıklara götürdüm. Deniz manzarasını göstermek ve orada vedalaşmak için... Ama bilmediği, tahmin etmediği bir şey vardı. Usulca arkasına geçtim. Etrafımı kolaçan ettim. Kimsecikler yoktu. "Affet beni Hana, mecburum..." diye mırıldandıktan sonra manzarayı izleyen Hana'yı var gücümle ittim. Saniyeler içinde çığlık atarak aşağıya düştü, bir süre sonra sesi kesildi. Kayalıklar çok yüksekti, kurtulmasının imkânı yoktu. Kalbimde kocaman bir acıyla son kez etrafıma bakıp kaçmaya başladım.

Kötü biriydim... Kendimden nefret ediyordum... Çaresizliğimin arasından akan gözyaşlarım yağmura karışmıştı... Mecburdum... Kendimi asla affetmeyecektim...

İyi tarafından bakmaya çalıştım. Dünya kötü bir insan kaybetmiş, bense özgürlük kazanmıştım. Artık her şey tamamdı. Oyunun startını vermiştim. Geriye sadece bir süre beklemek ve saklanmak kalmıştı. Saklanmaksa benim işimdi.

Baskıcı ailelerde büyüyen çocukların kaderidir saklanmak. Hisslerini, korkularını, kendilerini saklamak...

Fakat her şey yolunda giderken; hiç hesaba katmadığım bazı şeyler yaşanmak üzereydi. Birincisi o hengâme içinde cüzdanımı düşürdüğümü fark etmiştim. İçinde Hana'nın adres detayları yazılıydı. Polisin ya da Deniz'in eline geçerse bütün oyun bozulabilirdi.

Ve ikincisi Mabel cenazeme gelmişti ve oyunu bozmak için cüzdana ihtiyacı olmayacaktı!

62. Bölüm

KENDİ ÖLÜMÜNÜ İZLEMEK

Cenazem kaldırılmıştı, o ana kadar planım pürüzsüz işlemişti. Deniz ve Suzan Abla ölen kişinin ben olduğuma inanmışlardı. Hatta İngiltere'den çıkıp gelen kuzenim Mabel de...

Deniz'den haber almam gerekiyordu. Neler yaptığını bilmem. Özellikle de anneme ve diğerlerine bir zarar vermediğinden emin olmalıydım. Hana'yla buluştuğumuz günün akşamında eve geri döndüm. Fakat gizlice... Bizim evde saklanabileceğim çok yer vardı. Hatta saklanmakla kalmayıp uzun bir süre yaşayabileceğim. Üst kat hiç kullanılmıyordu, kapılar kilitliydi. Ev ahşaptı ve çok eskiydi. Tek problem bazı yerlerdeki ahşap parkelerin yürürken gıcırdamasıydı. İhtiyaçlarımı çoğunlukla geceleri halledecek ve sessiz olmaya çalışacaktım. Duvarların arasında hareket edilebilecek boşluklar vardı, aynı şekilde ikinci katta döşeme altı boşluğu da bulunuyordu.

Akşam hava karardıktan sonra evin arkasındaki yağmur suyu borularından tırmanarak çatı katına girdim. Çatı katındaki pencerelerden birisinin kilidini daha önceden kırmıştım. Ölüm haberim geldiğinde evdeydim. Sonrasında da... Bilerek hiçbir yere çıkmadım. Kimseye görünmemem şarttı.

Bu süreçte en büyük hedefim Deniz'di. Öldüğüme inanmışa benziyordu. Şaşkındı. Ne yapacağını bilemiyordu. Tutsağmı bir ölümle elinden kaçırmıştı. Ölüm haberini aldıktan sonra gizlice odama girmişti. Suzan Abla'nın artık evde daha fazla duracağını

biliyordu. Kendi eşyalarından bazılarını çaktırmadan çıkarmıştı. Odamda birçok yeri kurcaladı.

Korkuyordum. Çok korkuyordum. Anneme, Suzan Abla'ya ya da Nusret Beylere bir zarar verme ihtimali halen içimi kemiriyordu. Fakat gözlemlediğim kadarıyla sıradan hayat görüntüsünü vermeye devam etmişti. Anneme gelip gidiyor, cenazem sonrası gelen gidenlere eşlik ediyor ve diğer kişilerle sıradan ilişkilerini sürdürüyordu.

Rahatlamıştım. İçimdeki koca bir yük ortadan kalmıştı. Bazen tavan arasında, bazen diğer odalarda gizlice sık sık neler konuşulduğunu dinliyordum.

İşte tam planlarım yolunda giderken iki olay her şeyi rayından çıkardı. Birincisi, ustalıkla gizlenmeme rağmen bir kişiye kendimi açık etmemdi. Nusret Bey'in oğlu Yılmaz'a... Daha cenaze ziyaretleri devam ederken çatının penceresinde görmüştü beni. Hatta el sallamıştı. Akli dengesinin pek yerinde olmadığını biliyordum. Mecburen ben de ona el salladım ve her şey normalmiş gibi davrandım. O sırada Yılmaz'ın hareketlerini fark eden Mabel yukarı baktı. Fakat anında geri çekildim, beni göremedi.

Diğer rayından çıkan durumsa Mabel'di... Cenazem için gelmiş, ölümünden kendisini de sorumlu hissetmişti. Yalan değildi; uzun zamandır görüşmediğim için Mabel'e kızgındım. Hatta artık bizimle bağını koparmaya çalıştığını düşünerek arayıp sormuyordum. Ama ölümüne en çok o üzülmüştü. Konuşmalarından, ses tonundan, evin içindeki çaresizlikle attığı adımlardan bunu görmüştüm. Arkamdan bu denli üzüldüğünü görmek tüm kırgınlığımı bitirivermişti.

EVDE SAKIN KUZENİNLE KARŞILAŞMA!

Mabel ile istemeyerek de olsa birçok kez temasım olmuştu.

Bunlardan ilki Mabel'i yakından görmeyi çok istediğim andı. Evde kaldığım ilk gece, geç saatlerde alt kata indim. Çocukluğumuzda kaldığım odadaydı. Sessiz adımlarla odanın kapısına yaklaştım,

usulca eğilerek içeri baktım. Mabel'in gözleri kapanmak üzereydi. Uykuyla uyanıklık arasındaki o ince çizgideydi. Tam uykuya dala-
cakken kapının girişinde beni fark etti. Kapının yanından başımı
uzatmış ona bakarken göz göze geldik. Neyse ki yorgunluğun ver-
diği rehavetle bunun sadece bir hayal olduğunu düşündü.

Başka bir akşam, Mabel'in uykuda olduğunu sanıyordum. Ben
de uyuyordum. Tuvalete gitmek için kalkmışım. Duvarların ara-
sındaki boşluklardan tuvalete gitmiş ve geri dönmüştüm. Mabel
ayak seslerimi duymuş olmalıydı ki, tam merdivenin son basa-
mağında bir gıcırtı duydum. Bu gıcırtının sahibi Mabel olmalıydı.
Ama ardiye ve diğer odalardaki kilitlerden dolayı içeri giremedi.

Birkaç gün sonra akşam saatlerinde Yılmaz bizim bahçede bitti.
Çatı katına el sallayıp bana seslendi. Resmen başıma bela olmuştu.
O an Yılmaz'a kendimi gösterip sus işareti yaptım. Yılmaz susma-
sına rağmen el sallamaya devam etti. Paniklemiştim. Tam da o sı-
rada Mabel bir anda bahçeye girdi. Yılmaz'dan dolayı çatı katına
bakacakken kendimi çektim. Hemen ertesi gün Mabel üst kattaki
odaların kilitlerini kırdı. Ancak ardiyenin kilidi büyük olduğu için
kıramadı fakat kilidin kapıya monte edildiği kısım parçalanmıştı.
Çatı katında daha önceden açtığım oyuğa girerek hemen duvarla-
rın arasındaki boşluklara saklandım ve yakalanmaktan kurtuldum.

Yılmaz ise sadece bahçeye gelmekle yetinmedi. Bir keresinde
de pat diye evin içine, bizzat çatı katına kadar sızdı... Az daha
Yılmaz'ın yüzünden yakayı ele verecektim. Neyse ki saklambaç
oynar gibi onu da peşimde bir süre sürükleyebildim. Evin için-
de gizlenmesine yardım ettim. Kimseye bir şey söylememesi için
sürekli ona eşlik ediyordum. Buna rağmen bir kez yakalandık.
Yılmaz'ı, çatı katında saklanmak ve alt kattaki odaları gözetlemek
için açtığım ardiyedeki oyuğa sokuvermişim. Mabel sesleri duy-
du. Önce oyuğu sonra da Yılmaz'ı buldu. Bense son anda paçayı
sıyırdım.

Başka bir gece ise Deniz bizim eve gelmişti. Mabel ile salon-
daldı. Merakıma yenik düştüm ve alt kata indim. Salondaki

koltukta uzanmışlardı. Mabel bir anda gözlerini açınca anında kaçtım. Sanırım arkamdan gölgemi fark etmişti. Neyse ki bunu Deniz'e söylemeyip sırrını kendisine saklamaya karar verdi.

Beni fark etmeleri mi yoksa başka bir nedenden dolayı mı bilmiyorum ama Mabel normal bir şekilde öldüğüme inanmamıştı. Ölümümün perde arkasını araştırmaya başladı. Mabel ailemizin zeki olanıydı. İnandığı bir şeyin peşini asla bırakmazdı. Ortada çözülmesi gereken bir konu varsa üstesinden gelirdi. Mabel'in ölümümü araştırdığını bilen tek kişi ise ben değildim. Deniz de bunun farkındaydı. Bu durumu o da kendi avantajına çevirmiş ve Mabel ile yakınlaşmaya çalışmıştı. Böylelikle Mabel'in elde edeceği tüm bilgilere anında ulaşabilecek ve ölümümün arkasındaki esrarı hiç şüphe çekmeden öğrenebilecekti.

Deniz'in bu sinsi planını çözmemle birlikte annemi kurtarma konusunu bir süre ertelemeye karar verdim. Çünkü Deniz'in hedefi değişmişti, hızla Mabel'e yaklaşıyordu. Kısa bir süre içinde, Deniz tahmin ettiğimden çok daha ileriye gitmiş ve Mabel ile bir ilişkiye başlamıştı. Hatta sadece, görünürde sevgilisi olmamış ona âşık da olmuştu. Mabel ile benimle hiç konuşmadığı gibi konuşuyor, ona bana hiç dokunmadığı gibi dokunuyordu. Deniz benimle birlikte olmamıştı, olmak istememiş, buna hiç yeltenmemişti ve ben de bu durumu *ne kadar saygılı bir çocuk* olarak yorumlamıştım kendimce. Oysaki ne kadar aptalmışım! Mabel'in onu çağırdığı gece ise koşarak gelmiş ve üzerine atlamıştı.

Ancak Mabel benim gibi kolay lokma değildi. Hâlâ yaşayan ve akli başında bir annesi, üvey babası ve üvey kardeşleri vardı. Ayrıca kendi alanında başarılı ve tanınmış bir gazeteciydi. Başına bir şey gelse bu küçük kasabaya onu araştırmaya gelecek onlarca kişi olabilirdi. Ayrıca Mabel annemle ve Suzan Abla'yla benim kadar yakın değildi. Deniz onları bahane ederek Mabel'i tehdit edemezdi. Tehdit etse bile Mabel benim verdiğim tepkileri vermeyebilirdi. Deniz'in kafasını karıştırmıştı belli ki. Her ne kadar farklı biri

gibi gözükse de onun ruhunu, içindeki şeytanları bilen tek kişi bendim ve Mabel'i onunla yalnız bırakmayacaktım.

Mabel araştırma konusunda gerçekten başarılıydı. Altından girdi üstünden çıktı ve ölümümün normal bir ölüm olmadığını sezdi. Sezer Koparan'a kadar da işi çözmüştü. Deniz'in, ölümümle ilgili olarak Sezer Koparan'ı sorumlu görmesi işime gelebilecekti. Fakat işler umduğum gibi yolunda gitmedi.

Mabel'in Deniz'in tuzağına düşebilmesine ise inanamamıştım. Yıllarca edindiği tecrübeleri sanki bir anda yok olmuştu. Gün geçtikçe kendini Deniz'e kaptırıyordu. Deniz'in eve gelmeleri ve Mabel ile vakit geçirmeleri sıklaşmıştı. Onun hareket edemediğini gördüğüm ve göz göze geldiğimiz o an, Deniz'in gerçek amacını anladım. Yeni kurban olarak kendine Mabel'i seçmişti. Mabel'e âşık da olsa, ona duygusal olarak bağlansa da yine içgüdülerine, o içindeki şeytana karşı koyamamıştı.

Mabel artık bir tutsaktı...

63. Bölüm

Planlarımı değiştirmek zorundaydım. Mabel'i Deniz'in elinden kurtarmam şarttı. Şarttı fakat bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. Uzun uzadıya düşündüm ve sonunda bir karara varabildim. Çözüm tekti: Öyle ya da böyle Deniz'in hakkından gelecektim. Bunu öyle yapmalıydım ki, kimsenin haberi olmamalıydı. Dışarı çıkıp Deniz'i takip ederek bir tenhada arkadan saldırabilirdim. Ancak Deniz'in çevik bir yapısı vardı ve refleksleri çok kuvvetliydi. İlk hamlemde başaramazsam sonuç tam tersine dönebilirdi. Evde ise imkânsızdı, mutlaka birine yakalanır, Mabel'in başını da derde sokabilirdim.

Mabel İngiltere'ye dönerse bile irtibatta kalacaklardı ve işler belki de Mabel için çok daha kötüye gidecekti. Eğer böyle olursa, Deniz'e ulaşmam da Mabel'i kurtarmam da mümkün olmayacaktı.

Deniz'i öldürmek için pusuda beklerken yine hiç ummadığım bir olay gerçekleşti. Mabel salonda çalışırken Deniz'le telefonla konuştu, konuşma sırasında benim bir katil olduğumu söyledi. Bunu duyduktan sonra gizlice alt kata indim. Mabel'i gözetledim. Mabel, fotoğraflarımla bilgisayar ekranındaki bir görüntüyü karşılaştırıyor, yerinden kalkıp kendi kendine bana söylenerek yürüyordu.

Çözmüştü. Hana'yı bulmuş ve gerçekte benim ölmediğimi ortaya çıkarmıştı. Şaşkındım. Mabel'den bu kadarını asla beklemiyordum.

Gizlice onu gözetlediğim gece başka bir aksilik daha baş gösterdi. Nasıl olduysa annem beni fark etti ve kendini yataktan atarak koridora gelmeye çalıştı. Mabel, annemin gürültüsüyle koridora koştu. O esnada paniklemiş ve hemen kendimi merdivene atmıştım. Mabel'e görünmeden çatı katına çıkıp saklandım.

İşler gittikçe çığırından çıkıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tahmin ediyordum. Artık Deniz de yaşadığımı öğrenmişti.

SON ÇIRPINIŞLAR...

Kapana kısılmış gibiydim. Deniz yokken Mabel'in karşısına çıkmayı düşündüm. Olanları anlatmak... Ama biliyordum; Mabel Deniz'den kurtulmama asla izin vermeyecekti. İkinci kez cinayet işlememe göz yummayacaktı. Polisle ya da başka yöntemlerle işi çözmeye çalışacaktı. Ancak başvuracağı yöntem ne olursa olsun bir katil olduğum ortaya çıkacak ve polis bir şekilde peşime düşecekti.

Aynı akşam Deniz'le birlikte eve döndüler. Deniz'in hareketlerine bakılırsa gece yine evde kalacaktı. Bu fırsatı değerlendirebilirdim. Hızlıca yeni bir plan yaptım. Bir şekilde Deniz'i tuzağa düşürecek bir plan. Biraz gürültü yapacak ve Deniz'in çatı katına gelmesini sağlayacaktım. Oraya geldiğindeyse işini bitirecektim. Planı bozabilecek tek şey Mabel'di. Deniz'in Mabel'i uyku ilaçlarıyla uyuşturacağını düşünüyordum. Böyle olursa Mabel istese de yukarıya gelemeyecekti, o zaman Deniz'i rahatlıkla haklayabilecektim. Ama yine de Mabel'in ayık ve onun yanında olma ihtimaline karşı bir B planı yapmak zorundaydım. Aklıma gelen en iyi B planı ise tuzağın işe yaramaması halinde Mabel'e üstü örtük bir mesaj verebilmektir. Mabel'e bir işaret vermek. Nasıl bir işaret olabilir diye fikir yürütürken çözümü buldum.

Mabel ve Deniz odalarına geçtikten sonra gizlice annemin odasına indim. Orada Deniz'in sakladığı ilaçlar vardı. O ilaçlardan bir kısmını alıp yeniden çatı katına çıktım. Bir süre bekledim.

Daha sonra ardiyedeki bir demir parçasını alıp ritmik olarak duvara vurmaya başladım.

Tak...

Tak...

Tak...

Bu Deniz'e bir çağrıydı. Yaşadığımı biliyordu ve o an evde olduğumu düşünerek çıkıp gelecekti.

Tak...

Tak...

Tak...

Aşağıdan gelen ayak seslerini duydum. Dikkatle dinledim. Fısıltılı konuşmalar...

Planım tutmamıştı. Deniz'le birlikte Mabel de ayaktaydı ve arkasından geliyordu. Anında ardiyede açtığım başka bir gizli oyuğa yerleştim. Beni görmeleri imkânsızdı. Birlikte çatı katına çıktılar. Deniz benim oralarda bir yerde olduğuma emindi. Mabel ise neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu. Biraz sonra tuzak içindeki B planım işe yaradı, ilk oyuğa sakladığım ilaçları buldular.

Mabel'in bu ilaçlar sayesinde her şeye ayılacağını sanmıştım. Ama garip bir şekilde öyle olmadı. Kendi aralarında konuşmalarını bir süre dinledim. Deniz inanılmaz derecede soğukkanlı davrandı ve Mabel'i manipüle etmeyi başardı. Sanki bu duruma hazırlıklı gibiydi. Sanki tuzağı tahmin ediyordu...

Ertesi gün Deniz evden çıktı. Öğleden sonra yeniden geldi. Bahçede Mabel ile konuştular. Ne konuştuklarını tamamen duyamamıştım. Anladığım kadarıyla sanki Deniz ilaçlar hakkında araştırma yapmıştı ve Mabel'e bir şeyler anlatıyordu. Mabel dinlemiş ve ardından kendi yorumunu eklemişti. Yorumunu duyabildim ve büyük bir hayal kırıklığına uğradım.

Mabel ilaçları gizlice benim aldığımı ve annemi zehirlediğimi düşünüyordu.

64. Bölüm

Ah Mabel...

Buna nasıl inanabilirsin!

Nasıl annemi zehirleyebileceğimi düşünebilirsin!

Mabel'in içinde bulunduğu akıl tutulmasını çözememiştim. Anlaması için koyduğum işareti yanlış yorumlamıştı. Çok yanlış. Üstelik Deniz'in ekmeğine de yağ sürmüştü. Deniz artık hayatta olduğumdan emindi. Dahası uzaklara gitmediğimi ve evin etrafında bir yerlerde gezindiğimi de çözmüştü. Son planım tutmamış; tam tersine kendi aleyhime işlemişti.

Bir gün sonra ise bambaşka felaketle karşılaştım. Deniz ve Mabel, Deniz'in arabasıyla yola çıkmışlardı. Nereye gittiklerini bilmiyordum. Deniz'in Mabel'e bir zarar verme ihtimalindense inanılmaz derecede korkuyordum. Çılgına dönmüş gibiydim, nereye gittiklerini çok merak ediyordum. Mabel İngiltere'ye temelli dönüş yapacak olsa, odasındaki diğer eşyaları da alırdı. Almamıştı.

İkisi de yoktular...

Son yaptığım hamlemin pişmanlığıyla kendimi suçluyordum. Acele etmişim belki de. Gereksizdi. Çok gereksizdi hem de!

İki gün böyle kıvranarak geçti. Aklım sadece Mabel'deydi. Ona bir şey olup olmadığına... Sık sık Suzan Abla'yı kontrolde tutuyor ve ona gelebilecek bir haberi bekliyordum.

İki gün sonra Mabel ve Deniz geri döndüler. Mabel'i sağ salım gördüğüme çok sevinmiştim. Üzerimden büyük bir yük kalktı.

Normal görünüyordu. Kötü hiçbir şey yaşanmamış gibi... Deniz de aynı şekilde devam ediyordu. Masum bir adam rolüyle...

Bu kez sakince plan yapmak istiyordum. Fakat yine farklı bir gelişme oldu ve Mabel İngiltere'ye dönüş hazırlıklarına başladı. Suzan Abla ile birlikte bir yardımcı buldular. Uçak biletini aldı. Çantalarını hazırladı.

Evdeki son akşamdı. Sabah onu havaalanına Deniz götürecekti.

Mabel gitse bile Deniz onun peşini bırakmayacaktı. Belki de yarın onu havaalanına götürmeyecek, eski tutsaklarının evlerinden birine hapsedecek ve Mabel sonsuza dek kaybolacaktı. Her şey kontrolümden çıkacaktı. Korktuğum başıma gelmek üzereydi.

Olamazdı!

Buna asla izin veremezdim. Vermemeliydim!

Kara kara ne yapacağımı düşündüm. Bir şekilde Deniz'i etkisiz hale getirmeli ve engellemeliydim

SONUN BAŞLANGICI

Akşam bir süre daha gözetledim. Yatmadan önce çay demlemişlerdi. Çay demini alırken bunu fırsata çevirmeliyim diye düşündüm. Deniz'i kendi silahıyla vurmali... Zamanında benim uykumu ağırlaştırmak için kullandığı ilaçlardan yanımda vardı. Sessizce mutfağa indim ve demliğin içine o ilaçlardan attım. Böylece hem Mabel hem de Deniz derin bir uykuya dalacak ve bu esnada Mabel'e bile fark ettirmeden Deniz'in işini bitirebilecektim.

Fakat Deniz kusursuz bir psikopattı. Benzer planı kendi de yapmıştı. Mutfağa birkaç kez girip çıkmış ve demliğe kendi ilaçlarından koymuştu. Nasıl bir ilaç koyduğunu çözemedim.

Kahretsin!

Risk alamazdım.

Yeniden mutfağa girdim, Deniz'in ve benim ilaç kattığımız çayı döktüm. Saniyeler içinde kaynayan suyla yeni bir çay demledim ve uzaklaştım.

Tahmin ettiğim gibi de olmuştu. Mabel çaydan içerken Deniz hiç içmemişti. Bir şekilde bardağı elinde gezdirmiş, lavaboya gitme ve anemi kontrol etme bahaneleriyle sık sık yerinden kalkmış, Mabel'in görüş açısına girmediği anlarda da bardağındaki çayı dökmüştü.

Yatak odasına geçmişler ve ışığı söndürmüşlerdi. İkisi de yaktaydı. Artık yolun sonuna gelmiştim. Dakikalarla savaşıyordum. Başka bir plan yapma ihtimalim kalmamıştı.

Her şey normalmiş gibi hissetmesi için bir süre daha bekledim. Daha sonra saklandığım yerden çıkıp sessizce mutfığa indim. Büyük bir bıçak aldım. Sıkıca kavradım. Heyecanlanmıştım. Kalbimin atışları bir anda hızlanmıştı. Derin derin soluyarak kalp atışlarımı dengelemeye çalıştım. Olmuyordu. Heyecandan elim titriyor, kalp atışlarım bedenimi sarsıyordu.

Derin bir nefes daha...

Çocukluğumu hatırladım. Mabel ile saklambaç oynadığım zamanları... Belli etmezdim ama her oyunda mutlaka çok heyecanlanırdım. Kalbim böylesine atardı. Çocukça... O zamanlar yaptığım şeyse, ona kadar saymaktı. Ona kadar sayarken heyecanım diner, oyunu en güzel şekilde oynardım. İster ebe olayım ister sobe yapacak kişi; fark etmezdi.

Ona kadar saydım.

Bir, iki, üç...

Sekiz, dokuz, on...

Üzerime anında bir dinginlik, bir serinkanlılık gelmişti. Sanki hipnotize olmuş ya da transa geçmişim gibi...

Hazırdım. Hayatımın en büyük saklambaç oyununda, en mızıkçı ebeyi sobelemek için hazırdım!

Mutfaktan çıkıp Mabel'in odasına doğru hızla yürüdüm. Kapıyı araladım. İlk olarak Deniz ile karşılaşacağımı umarken Mabel ile karşılaştım. Beni görünce şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırdı. Ben de onunla göz göze gelince...

Duramazdım. Durmamalıydım. Mabel'in çılgınlıklarını umursamadan Deniz'e bir hamle yapmaya çalıştım.

“Sonun geldi!”

Fakat ilk hamleme Mabel karşı koydu. Beni itekledi. Hatta bıçak yanlışlıkla kolunu kesti.

Konuşamadım. Hiçbir şey diyemedim. Sanki konuşurken normale dönecek, cesaretim kırılacak ve Deniz’i öldüremeyecektim.

“Sonun geldi!”

Kaç kez tekrarlamıştım bu cümleyi bilmiyordum. Gücümü yitirmemek, Deniz’i sakince öldürebilmek için...

Yeniden hamle yapmak için fırsat kollarken Deniz aniden yataktan fırladı. Biliyordum, uyumuyordu ve Mabel’e kendisini masum göstermek için sabırla bekliyordu. Yataktan fırlamasıyla üzerime atılması bir oldu. Dengemi kaybettim. Bıçak elimden fırladı.

Kahretsin!

Deniz anında beni yatağa itekledi ve arkamdan üzerime abandı. Kurtulmak için çabalıyordum ancak gücüm yetmiyordu. Mabel’den yardım istemek için ağzımı açtığımdaysa Deniz ağzımı kapattı. Defalarca Mabel’e seslenmeyi denedim fakat başaramadım. Deniz konuşmamı hep engelledi.

Az sonra Mabel’e seslendi.

“Mabel! Mabel yardım et!”

Mabel büyük bir şok geçiriyor, bizim arbedemizi izliyordu. Deniz istese, kaslı kollarıyla beni oracıktı etkisiz hale getirebilirdi. Başımı yatağın kenarına vurabilir, hatta elleriyle boğabilirdi. Ama yapmıyordu. Sadece konuşmamı engelliyordu.

“Mabel! Mabel yardım et! Dayanamıyorum!”

İkinci seslenişinden sonra her şeyi anlamıştım. Deniz, her şeyi planlamıştı! Bilerek Mabel’den yardım istiyordu. Beni Mabel’e öldürtecek ve kusursuz planını işletmeye devam edecekti!

Psikopatça!

Mabel yataktan çıktı. Yerdeki bıçağı eline aldı. Saldırmak için kendini hazırladı.

Konuşamıyordum. Çığlık atamıyordum. Mabel'e sakın yapma demek için tüm gücümü sarf ediyordum ancak sesimi duyuramıyordum.

Gözlerine baktım. Gözlerimden anlayabilsin diye...

Olmuyordu.

Mabel'in gözlerinde de öfke vardı. Büyük bir öfke...

Bıçakla beraber birkaç adım attı. Kolunu gerdi ve saldırıya hazırlandı.

Olmamıştı. Planım tutmamıştı...

Mabel saniyeler sonra bıçağı bana saplayacak ve ölümüm onun elinden olacaktı. Bir psikopattan beklerken... Ve o psikopatin planları tıkr tıkr işleyecekti.

Bu aç gerçekle nefesimi tuttum ve Mabel'in bıçağı savurmasını izledim.

Ah!

Birkaç saniye sonra Deniz'in üzerimde uyguladığı baskı azalmaya başladı. Ellerinin bedenimden yavaşça çekildiğini hissettim.

Neler olduğunu anlamak için başımı çevirdiğimdeyse, karşımdaki sahnenin verdiği haz tüm bedenime ve ruhuma yayıldı.

Mabel, bıçağı Deniz'e saplamıştı. Deniz onun hemen önünde yere doğru ağır çekimde süzülürken Mabel Deniz'in pislik suratına gülümseyerek bakıyordu...

Yıllar önceydi.

Kaç yaşındaydık hatırlamıyorum. Ortaokuldan sonraydı sanırım. Mabel'le aynı okulda fakat farklı sınıflardaydık. Bir alt sınıftaydı o. Bu nedenle kendi dönemlerimizdekilerle arkadaşlık eder ve okul içinde onunla çok fazla görüşmezdik. Ama hep gözlerimiz birbirimizin üzerinde olurdu. Bazen ben korumacı olurdum, bazen de Mabel.

Mabel'in o zamanlar hayatında birisi vardı. Ozan. Araları iyiydi ve ikisi de birbirlerini çok seviyorlardı. Ama duygularını henüz birbirlerine itiraf etmemişlerdi.

Benim dönemimde Alper isminde bir çocuk vardı. Aynı zamanda bizim mahallede oturuyordu. Annelerimiz komşuydu. Okulun zorbalarının önde gideniydi. Şiddete çok meyilliydi ve uçlarda yaşamayı seviyordu. Aşırı derecede de özgüven sahibiydi.

Alper nasıl olduysa bana kafayı takmış ve benimle uğraşmaya başlamıştı. Okul içinde birkaç kez sıkıştırmış, saçlarımı çekmiş, parmaklarımı bükmişti. Karşılık vermeye çalışmışım ama fiziksel olarak benden üstün olduğu için engel olamamıştım. Zamanla bu sataşmalarını sıklaştırmıştı. Alper'in benimle uğraşmasından nedense kimseye bahsedememiştim. Mabel'e de... Sanırım güçsüz görünmek istememiştim.

Tam da o günlerde, okuldan çıkıp mesire alanına gittiğimde Alper pat diye karşıma çıkıvermişti. Yine bana bulaştı. Kolumdan

tutup zorla kayalıkların olduğu yere çıkardı. Kravatını çözüp gözlerime bağladı. Beni korkutmak istiyordu. Yine karşılık verememişim. Kayalıkların üzerinde korkuyla çakılı kalmıştım. Alper ise gülüyordu. O halimden zevk alarak kahkahalar atıyordu.

Ben korkuyla beklerken nasıl olduysa bir anda Alper'in kahkahası kesildi. Yerini bağırış gibi bir ses aldı. Kısa bir süre sonra o ses de kesildi. Sonrası yok. Sonrası sadece kayalıklarda esen rüzgârın sesi...

Heyecanla kravatı gözümünden çıkardım. Kayalıkların tam ucundaydım. Aşağıda Alper'i gördüm. Alper'in cansız bedenini... Panikle geri geri gittim. Nasıl düştüğünü anlamaya çalışırken arkamda birisini fark ettim. Hızla dönüp baktım.

Mabel'di...

Bakışları her şeyi ele veriyordu.

Birkaç metre gerisinde de Ozan bizi izliyordu.

Mabel elini uzatıp kayalıklardan inmeme yardım etti. Hiç konuşmadı. Koluma girip beni oradan uzaklaştırdı. Ozan'ın kontrolünde.

O günden sonra bu konuyu hiç konuşmadık. Ne kendi aramızda ne de Ozan'la. Sanki aynı anda aynı kâbusu görmüş ve unutmuştuk. Büyük bir sırdaşlıkla.

Mabel kurtarıcım olmuştu. Son anda kurtarmıştı beni.

Şimdi de aynısı...

Kurtarıcım, sessizce koluma girmiş, yanımda oturuyordu.

65. Bölüm

“Melek yüzlü şeytan,” diye fısıldadı Beliz.

“Unutma, bu odadaki tek melek yüzlü şeytan o değil...” diye araya girdim usulca, gözlerinin içine bakarak.

“Nasıl anladın?” diye sordu.

Yatağın ucundaydık. Yan yana... Öldüğünü zannettiğim kuzenimle baş başa. Önümüzde duran küçük kan havuzuna bakarken.

Derin bir nefes aldım.

“Son anda... Son anda çözdüm her şeyi.”

Beliz bir açıklama bekliyordu.

“İnanmıştım. Her şeye. Önce senin öldüğüne de. Zaman içinde ölmediğini çözdüm. Yerine Hana’yı yerleştirdiğini. Deniz’i fark edememişim. Etkilemişti beni. Farkında olmadan manipüle ediyordu. Kafamda hep bir şüphe vardı ama taşları bir türlü yerine oturtamıyordum. Kusursuzdu. Her şeyi akışta mükemmel sağlıyordu.

Tek hatası şuydu: Sezer Koparan olayını takip ettiğimi onunla paylaşmamıştım. Ama Bosna’dan geldiğimde Sezer’in serbest kaldığını söyledi bana. İşkillenmişim fakat çok üzerinde durmadım.

Koyduğun işareti sonradan fark ettim. İlaçları... İlaç kutuları eskiydi ancak üzerinde toz yoktu. Çatı arasına yeni konulduğu belliydi. Deniz paniklemişti ama bir şekilde yeniden soğukkanlı davranmayı başardı. İlaçları senin teyzeme enjekte ettiğini

düşündüğümde destek çıktı. Ancak Deniz'in bilmediği bir şey vardı. Benim bildiğim Beliz iğneden ölesiye korkardı. Okulda aşı yapılacağı zaman ilk o kaçırdı. Bırak birine aylarca gizli gizli iğne yapmayı, iğneyi gördüğü zaman bile fenalaşırdı. İlk o zaman gerçek anlamda şüphelenmiştim Deniz'den. Bazı geceler yanımda kaldığında yaşadığım kas tutulmalarıyla bağdaştırdım olayları sonra. Ama belli etmedim. Akışına bıraktım ve öyle devam ettim.

Tatile gittik. Otele. Otelde form doldurmamız gerektiğini biliyordum. Son anda bir nedenden ötürü Deniz'e doldurttum formu. İlk o zaman gördüm. El yazısını. 'S' harfini..."

Beliz şaşırmıştı.

"Ne el yazısı ne S harfi?"

"Senin çizimlerin... Senin çizimlerinde el yazısıyla düşülmüş notlar vardı. Günlük gibi, aforizma gibi notlar... Hepsi de seni kötü gösteren, teyzemi öldürmeyi düşündüğünü şüphelendiren, psikolojik sorunların olduğuna işaret eden şeylerdi. Senin yazdığını düşünmüştüm başlarda. Yazılardaki "S" harfinin bitişi farklıydı. Üniversitede aldığım el yazısıyla alakalı grafoloji derslerinden bu ufak detayı fark edebilmiştim. Başkası görse anlamaz bile. Hatta sana ait bir detay yakaladığım için sevinmiştim de okurken."

Sızlayan kolumu tuttum. Kesilen yer acımaya başlamıştı.

"Kolun... Kolun kanıyor; saralım hemen," diye haykırdı Beliz. Beni yanlışlıkla yaraladığı için sesindeki pişmanlığı hissedebiliyordum.

"Acelesi yok," diye mırıldandım, "derin değil yara. Birazdan kanama durur."

Derin bir nefes alıp devam ettim.

"Zaten ondan dolayı senden şüphelendim hep. Fakat otelde Deniz'in el yazısını ve S harfini görünce; o notların Deniz'in eseri olduğunu anladım. Deniz'e fark ettirmedim. İki günlük tatilde bütün olanları başa sardım zihnimde. En baştan düşündüm. O zaman taşlar yerine oturdu. Kapılardaki, pencerelerdeki kilitler,

ığneler, annenin durumu, aldığın borçlar... Deniz'in gerçek y-
zn ancak anlayabildim. Senin amacını da, bana gönderdiğin
işaretin manasını da... İngiltere'ye gidiyormuş gibi yapıp gitme-
yecek ve gizlice Deniz'i araştıracaktım. Ama grdĞın gibi buna
da fırsat kalmadı."

Kolumu biraz daha sıktım, daha fazla kanamaya başlamıştı
ama umurumda değildi.

"Ayrıca bir konu daha dikkatimi çekti" diye ekledim, "bu ka-
dar sıkıntın olmasına rağmen her şeyi bırakarak çekip gitmemiş-
tin. Valizini toplar vizeni alır canın nereye istiyorsa gidebilirdin,
hatta benim yanıma bile gelebilirdin, ancak sen kendine l süsü
vermeyi seçtin. Bunu günlerce düşündüm Beliz ama nedenini bir
türlü bulamadım. Bir türlü bu olayı mantıklı bir yere oturtama-
dım kafamda, taa ki..." Kolum bu sefer gerçekten acımıştı, acıdan
ziyade yanmaya başlamıştı.

Beliz hemen kalkıp teyzemin odasındaki ecza dolabından sargı
bezi getirdi. Sıkıca kolumu sardı. Kan görmeye pek dayanamıyor
olsa da bu işlemi yüzünde hiçbir panik ya da tiksinti işareti olma-
dan yapmıştı. Ardından uzanıp elimi tuttu.

"Notlardan haberim yoktu. Demek ki seni böyle kandırmış
psikopat!" Gözlerinden ateş fışkırıyordu, Deniz'e olan siniri hâlâ
geçmemişti. "O izimler arasında sana Hana'yla ilgili bir not bı-
rakmıştım, fark edebildin mi?" diye sordu gülümseyerek.

Evet anlamında başımı salladım aynı şekilde gülümseyerek.

Bir süre konuşmadık. Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Deniz'i
nereye saklayacağımızı da...

"şimdi ne yapacağız?"

Beliz fısıltı halinde soruvermişti bu soruyu.

"Bilmiyorum..."

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, ben de fısıltıyla "Pasa-
port," dedim, "Hana'nın pasaportu sende mi?"

"Evet... Başka pasaportlar da yaptırdım. Fena durmuyorlar."

"Sezer Koparan'a yaptırdığın pasaportlar mı?"

“Sen nereden biliyorsun? Onu da mı çözdün?” Gururla gülümsemişti.

“Evet. Bir gazeteci arkadaşımın Sezer hakkında yeni bir bilgi, gizli bir dava dosyasının detayını öğrendim. İşime yarayacak o dosyayı kullanarak tatilden döndükten hemen sonra Sezer’in karşısına çıktım. Ondan sadece para almadığını, aynı zamanda pasaport da yaptırdığını itiraf etti.”

“Senden gerçekten korkulur.”

“Neyse bırak Sezer’i. Seni uzaklaştırmamız şart. Hazır herkes öldüğünü düşünürken gözden tamamen kaybolmalısın.”

“Peki ya sen? Sen ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum. Önce Deniz’le ilgilenmeliyim. Sonrasında da başımın çaresine bakarım.”

Beliz kızmıştı bu yanıta. Sesini biraz yükselterek karşılık verdi.

“Tek başına mı? Saçmalama! Birlikte halletmeliyiz. Hatta ben tek başıma halletsem daha iyi. Önce senin gitmen gerek. Nasıl olsa herkes beni ölü sanıyor.”

Haklıydı. Tek başına üstesinden gelebileceğim bir iş değildi. Ne yapacağımızı düşündüğümüz anda bahçe kapısının açıldığını duydum. Beliz de duymuştu. Hemen ayaklandı. Paniklemişti.

“Kim? Kim gelebilir bu saatte?”

“Bilmiyorum. Sen burada kal. Ben bakarım.”

Kapıya doğru koştum. Usulca araladım. Bahçeden merdivene yönelen kişiyi gördüm.

“Bu saatte olmaz ki ama...”

Merdiveni çıkan kişi Ozan’dı.

66. Bölüm

Ozan birkaç saniye sonra kapıya vurdu.

“Ne diye geldi ki?” diye düşünmeye başladım. Aklıma hiçbir sebep gelmiyordu. Kapıyı açıp açmama konusunda tereddüt ettim.

Ozan yeniden kapıya vurdu.

“Mabel... Lütfen kapıyı aç. Rahatsız etmek için gelmedim. Hayati bir mesele.”

Kapıyı açtım. Ozan doğrudan gözlerimin içine baktı. Tedirgin ve korkulu bir yüz ifadesiyle.

“Hayırdır Ozan? Bu saatte?”

“Biraz konuşabilir miyiz Mabel? Böyle ayaküstü olmaz. Yalnız mısınız?”

Evet anlamında başımı sallayarak mecburen içeri içeri aldım. Salonu işaret ettim.

Ozan ayakkabılarını çıkarıp içeri girerken vestiyerdeki diğer ayakkabılara dikkatle baktı. Özellikle de Deniz’in ayakkabılarına. Salonun kapısına varınca ışığı yaktı. Ben de arkasından girdim. Bana döndüğünde kolumu fark etti.

“Mabel? Kolunun hali ne? Ne oldu?”

“Önemli bir şey değil Ozan. Minik bir kaza. Onun için ayak-taydım ben de.”

“Mabellll! Emin misin? Sanki başka şeyler dönüyor?”

“Sorun yok dedim Ozan! Sen ne için gelmiştin?”

Başka bir şey sormadı, başını sallayarak birkaç adım attı. Koltuklardan birine oturdu ve çaprazındaki koltuğu oturmam için işaret etti. Gergindi. Çok gergindi. Karşısına geçmemle birlikte anlatmaya başladı.

“Bak Mabel. Buraya sırf kıskançlıktan dolayı gelmedim. Şimdi anlatacaklarımın da kıskançlıkla hiçbir alakası yok. Peşinen bunu bilmeni isterim.”

“Tamam. Ne oldu anlat hadi artık!” Sabırsızdım ve hemen gitmesini istiyordum.

“Senin bu takıldığın çocuk. Deniz. Sağlık teknikeri olan.”

“Evet; ne olmuş ona?”

“Bak o çocuk tehlikeli birisi. Hatta bana göre çok tehlikeli. Beliz’in ölümüyle de onun bir alakası olabilir.”

Deniz’e bıçağı sapladıktan kısa bir süre sonra Ozan’ın çıkıp gelmesi ve Deniz’e tehlikeli demesi...

“Nereden çıkardın şimdi bunu?”

“Beliz de benden bu çocuk hakkında bilgiler istemişti. Sonradan hatırladım. Bazı polis arkadaşlarımdan sabıka kaydına falan baktırmıştım işte. Beliz eve gelip gideceği için merak ettiğini söylemişti. O zamanlar pek umursamamıştım. Ama daha sonra sen bizi tanıştırdınca Beliz’in sorduğu kişinin bu çocuk olduğunu anladım. Kafaya taktım bu çocuğu. Yalan değil, kıskandım da. İlk başlarda kıskandığım için kafaya taktım diye kendimi suçluyordum. Ama yine de biraz kurcaladım. Bilirsin elim kolum uzundur. Kurcalarken, bunun eskilerden şüpheli olaylarını duydum. Ne kadar doğru bilmiyorum ama bunun çıktığı, aynı hastanelerde çalıştığı bazı kadınlar bir süre sonra ortadan kaybolmuş. Sana söyleyip söylememek arasında çok kaldım. Günlerce düşündüm. En sonunda da işte dayanamadım. Sana bir zarar vermesinden korktum.”

Ozan’ın anlattıkları doğrudu. Bakışlarından anlayabiliyordum. En çok da halen bana duyduğu sevgiyi... Öyle ya da böyle sırdaşımdı Ozan. Yıllarca sırrımı saklamıştı. Hiçbir zaman

yadırgamadan, hiçbir zaman yargılamadan... Karşımda yine aynı Ozan duruyordu.

“Mabel... Doğru söyle, kolundaki yara ile onun bir alakası var mı?”

Çaresizdim. Ozan’a güveniyordum. Güvenmek zorundaydım. Bu riski almalıydım...

Ayağa kalktım ve “Gel,” dedim.

“Nereye gidiyoruz?” diye merakla sordu.

“Ne olduğunu göstermeye...”

Arkamdan kuşkulu ve tedirgin adımlarla geldi. Koridora girdik. Odama kadar yürüdük. Odamın kapısını açıp içeriyi işaret ettim.

Ozan başını eğip içeri bakınca birden ürktü.

“Beliz!”

Beliz ayağa kalkmış, ürkek ürkek Ozan’a bakıyordu.

Ozan Beliz’e şaşkınlıkla bakarak içeri girip birkaç adım atınca, yerde yatan Deniz’i gördü.

“Ha siktir... Siz... Siz ne yaptınız?”

“Mecburduk Ozan. Biz bunu yapmasaydık o bizi öldürecekti,” diyerek arkasından içeri girdim.

Ozan, yeniden Beliz’e baktı.

“Beliz... Sen... Seni görmek...”

Beliz’i yeniden gördüğüne çok mutlu olmuştu. Kollarını açarak ona yaklaştı.

Beliz, “Ozan,” diye ağlayarak Ozan’ın boynuna atıldı. Sıkıca sarıldı.

Ozan artık yeni sırrımızı da biliyordu. Başını sağa sola çevirip odaya baktı. Ardından bana döndü.

“Mabel, hemen kaçmalısınız... Hemen!”

Ne diyeceğimi bilemezken Ozan hızlı hareketlerle cebinden bir kâğıt mendil çıkardı.

“Bu şerefsizin telefonu nerede?”

Beliz, etajerin üzerindeki telefonu işaret etti.

“Şurada.”

Ozan vakit kaybetmeden telefona gitti. Kâğıt mendille tuttu onu ve montunun cebine koydu.

“Ozan neler oluyor?”

Meraklanmışım. Acele etmemiz ve Deniz'den bir an önce kurtulmamız gerektiğini biliyordum. Ama Ozan'ın tavırları daha farklıydı. Sanki başka şeyler de biliyor gibiydi. Sorduğum sorunun yanıtı ise tahmin ettiğim gibi geldi.

“Sadettin. Polis Sadettin. Deniz'i takip ettiriyordu. Belki içgüdüleri, belki garip hareketleri, belki de geçmişi yüzünden ondan şüpheleniyordu. Sezer Koparan operasyonunu bile sırf Deniz kendini rahat hissetsin ve bir açık versin diye yaptırmıştı. Pusuda bekliyordu. Şimdi Deniz'den haber alamazsa; anında senden şüphelenecektir!”

“Siz... Siz Sadettin'le emniyette...”

“Evet. O gün sen geldiğinde Deniz hakkında konuşuyorduk. Sadettin sıkı sıkı tembihlemişti beni kimseye bahsetmemem için. Ama ben dayanamadım işte.”

Sadettin... Yine yapmıştı yapacağını...

Beliz, “Hemen gidelim gitmesine ama bunu ne yapacağız?” diye sordu.

Aynı soru benim zihnimi de meşgul ediyordu.

Kısa bir süre sonra Beliz'le ortak sorumuzun yanıtı, Beliz'le ortak sırdaşımızdan geldi.

Ozan'dan.

“Ben... Ben hallederim. Siz bir an önce kaybolun!”

3. PERDE

DENİZ

67. Bölüm

Bir ev, bir cinayet.

Ya da iki mi demeliyim?

Peki ya ölmüş bir insanı yeniden öldürmek mümkün müdür?

Diyelim ki öldürdük; peki bu ikinci bir cinayet sayılır mı?

Bıçağın kenarından süzülen kan akmaya devam ediyordu.

Bir insanın vücudunda ne kadar çok kan olduğunu bilseydiniz çok olurdunuz. Ben de önümde uzanan kan gölüne baktığımda aynı şoku yaşıyordum. Litrelerce... Belki de birazdan bu odanın tamamına yayılabilecek miktarda...

Bugünün geleceğini asla düşünmemiştim. Böyle bir sahnenin yaşanacağını... Tahmin edemediğim her şey şimdi karşımdaydı. Bıçakla, kanla ve büyük bir acıyla...

Bu hikâyedeki asıl canavar bendim. Ancak insan kıyafeti giymiş canavarlar tarafından katledilmiştim.

Bu olaydaki en kısa hikâye de benimdi anlaşılan...

Ölürken hayatınız film şeridi gibi gözlerinizin önünden geçer derler. Aslında hayatımız gözlerimizin önünden geçmez, beynimiz bu durumdan kurtulmak için geçmiş anılara odaklanarak bir çıkış yolu arar. Çoğunlukla da bulamaz.

Ama dedikleri doğruymuş. Anılarımız gözlerimizin önünden geçiyormuş. Özellikle de en kırılğan olanlar. Çocukluk anıları mesela...

Çocukken bu hayatta en çok istediğim şey tiyatro oyuncusu olmaktı. Tiyatroların o şaşaalı sahneleri, kostümleri, makyajları beni hep cezbederdi. Oyunları hayranlıkla izler, bir gün kendimi o sahnelerden birinde hayal ederdim. Ancak ne derler; hayat siz planlar yaparken başınıza gelenlerdir. Ve siz plan yaparken Tanrı yukarıdan size güler.

Bir tiyatro oyuncusu olamayacağımı anladığımdaysa hayatı kendi sahnem haline getirmeye, oyunlarımı kendim kurgulamaya, kendim kurmaya karar verdim. Zekâm sayesinde. Zekâm ve kusursuz bakışlarım... Oyunuma kimi dahil etsem asla anlamazlardı. Anlayamazlardı. Benim olurlar; benim kalırlardı. Kaçmaya çalıştıklarında ise yeniden ağıma takılırlardı. Tuzaklarıma...

En iyi tuzak kuran da hep bendim. Yıllarca... Onlarca kişiyi oyunuma dahil etmişim. En son da Beliz'i...

Beliz de kaçmaya çalışmış, tuzaklarıma takılmıştı. Ama bir gün, ölüm haberi geldi. Ölmüştü ve ölerək kurtulabilmişti benden. Doğal bir yolla; tuzağıma düşmeden...

Başlarda böyle sanıyordum. Daha sonra Mabel çıktı karşıma. Beliz'in vasisi gibi. Beliz'in mirasçısı... Beliz'in yarım kalan hikâyesini onunla devam ettirecektim. Oyunuma kaldığım yerden onunla devam edecektim.

Başardım da... Ağıma takıldı, tuzağıma düştü. Ama bir farkla. Bu kez farklıydı. Bu kez içimde karşı koyamadığım bir şeyler de vardı. Tutkulu, arzulu, engel olunamayan bir aşk.

Mabel çok hızlı girmişti hayatıma. Aşamaları çok hızlı geçtik. Yakınlaştık. Tutsaklığa da... Öte yandan Beliz hakkında da araştırmalar yapıyordu. İşime geldi. Birçok şeyi onun sayesinde öğrenmişim.

Beliz'in yaşadığını da...

Eski tutsağım geri dönmüştü. Mabel de yanımda. Oyunumun kurallarını mecburen değiştirdim. İkisinin de varlığının hazzıyla...

Her şey planladığım gibi ilerlemişti. Her şey yolunda. Beliz tahmin ettiğim anda ortaya çıkıvermişti. Kusursuzca... Sadece

son bir hamlem kalmıştı. Son bir aşama. Beliz'i Mabel'in elleriyle öldürmek ve ikisini de sonsuza dek elimde tutmak!

Ama hiç beklemediğim bir şey oldu.

Mabel, oyunu çözmüştü. Son anlarda... Beliz'e saplaması gereken bıçağı bana saplamıştı. Son anda...

Göğsümde bir bıçak saplıydı.

Kocaman bir ekmek bıçağı...

Hiç ummadığım bir anda, hiç ummadığım bir kişi tarafından saplanmıştı.

Gözlerime bakarak. Gözlerimin ta içine...

Gülüyordu. İçtenlikle gülüyordu. Haz duyarak hem de.

Profesyoneldi. Kusursuz bir profesyonel...

Hiç tahmin etmemiştim.

Nefesim kesiliyor; önünde tapınırcasına diz çöküyordum.

O ise, sadece gülüyordu...

Ama gözler Mabel, gözler asla yalan söylemez. O gülümsemenin ardındaki hüznü iliklerime kadar hissediyordum.

Başarmıştı. Tüm oyunumu bozmuştu. Ve perde benim için şu anda, bu soğuk zeminde son kez kapanmıştı.

Kaçıyordu. Eski tutsağım da yanında...

Bir arabanın bagajındaydım. Uzaklara gidiyordum. Çok uzaklara... Nereye atılacaktım, nereye gömülecek, nerede çürüyecektim bilmiyorum.

Tutsaklarım çoktan havaalanına gitmişlerdi. İlk kalkan uçağın koltuklarında. Özgürce... Kemerlerini takarlarken oyunu kazanmanın coşkusuyla.

Ancak bilmedikleri bir şey vardı.

Bindikleri uçak kalkmak üzereyken, Mabel'in telefonuna bir mesaj geldi.

"Oyun henüz bitmedi. Ne yaptığını biliyorum."

İŞİL İŞİK

İstanbul doğumlu olan Işıl Işık, üniversite eğitimini Eskişehir Anadolu Üniversitesi, Turizm İşletme bölümünde tamamladıktan sonra, Avustralya Sydney'de 'Business Management'

(İş Yönetimi) alanında yüksek lisans yapmıştır. İş ve eğitim için birçok ülkede bulunmuştur. 2017 yılından bu yana korku hikâyeleri, paranormal hikâyeler ve gizemli olaylar konusunda, Youtube ve diğer sosyal medya platformlarında ilgi çeken videolarıyla tanınmıştır.

Yazarın daha önce yayımlanmış dört kitabı bulunmaktadır:

Paranormal Hikâyeler (2020),

Tunelden Önceki Beyaz Ev (2021),

Bodrum Katı-Tunelden Önceki Beyaz Ev (2022), *Çatı Katı-Tunelden Önceki Beyaz Ev* (2022)

